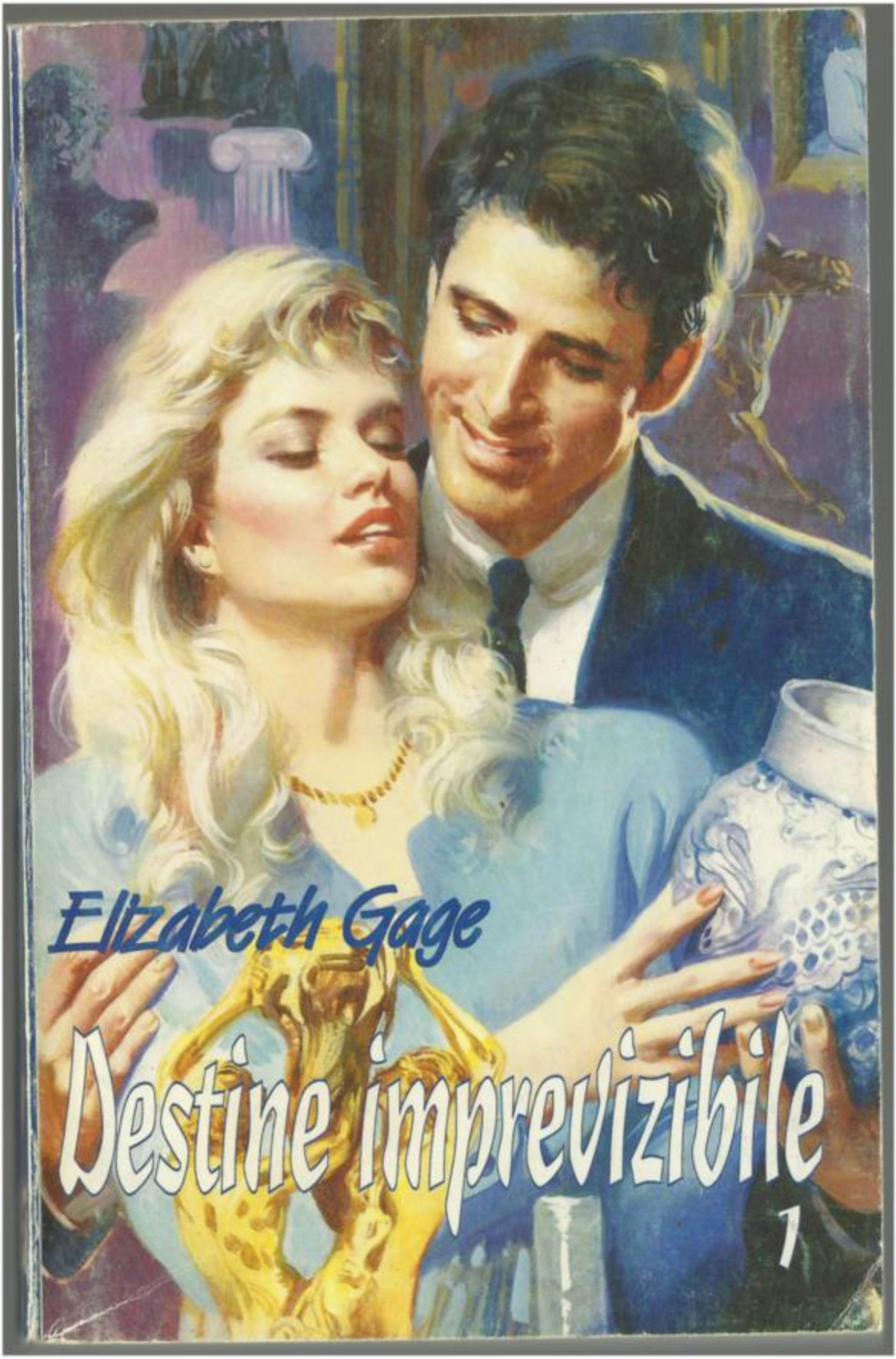
Elizabeth Gage
Destine imprevizibile
1

A Glimpse of Stocking
by Elizabeth Gage

© copyright 1990 by Elizabeth Gage

© copyright 1994 by Editura MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

Elizabeth Gage

Destine imprivizibile

Traducere de Marinela Cojocaru

Volumul 1

Editura MIRON

București - 1994

Prolog
1974

În urma tragediei care a zguduit lumea filmului în seara de dinaintea ceremoniei decernării Premiilor Academiei, poliția a găsit o scrisoare printre hîrtiile personale ale tinerei femei cunoscută sub numele de Margot Swift. Deşi adresată bunei ei prietene Annie Havilland care se afla atunci la un pas de cîştigarea primului ei Oscar, era evident că nu fusese scrisă pentru a fi trimisă şi nu a fost văzută de domnişoara Havilland.

Anumite schimbări în scrierea de obicei atît de ordonată a domnişoarei Swift sugerează că rîndurile au fost aşternute pe hîrtie doar cu cîteva ore înainte

de moartea ei prematură.

Dragă Annie,

Ştiu că niciodată nu o vei citi. Îmi iau rămas bun de la tine în cel mai potrivit mod pe care îl cunosc, aici, în singurătate, de unde cuvintele mele nu te vor ajunge vreodată.

Într-un fel îmi pare rău că în timpul petrecut împreună n-am găsit ocazia de a-ţi spune că te iubesc şi felul în care te iubesc. Ironia face ca acum, cînd lucrurile se apropie de sfîrşit, cea mai mare speranţă a mea să fie că tu să fii scutită de a afla cît de mult – şi de ce.

Nu-mi pasă decît de faptul că am găsit calea de a ne apropia una de cealaltă, şi de Damon. Odată ajunşi împreună am avut deja mai mult noroc decît am meritat vreodată.

Din păcate am fost mai puţin înţeleaptă decît mi-am plănuit să fiu. Fericirea noastră a fost atît de tentantă, încît pentru prima oară în viaţa mea mi-am permis să o simt şi să o doresc. M-am lăsat descoperită, iar acum plătesc preţul.

Am ucis de trei ori pentru a ne proteja. Dar ştiu că nu va merge. Mult timp eficienţa dibăciei mele m-a păcălit în privinţa formei destinului meu. Fireşte, nu ai de unde să ştii, însă în viaţa mea i-am făcut pe atît de

mulţi oameni să treacă prin chinuri cumplite, încît niciodată nu mi-am imaginat că atît de curînd voi ajunge şi eu o victimă. Cea mai mare ironie a sorţii, Annie, e că două persoane aşa de diferite ca noi două au fost desemnate să ajungă prinţese ale fanteziei bărbaţilor – tu fără să vrei, iar eu pentru că mi se potrivea şi părea calea cea mai scurtă şi mai uşoară pentru a obţine ceea ce doream.

Cu mult timp în urmă, la început, obişnuia să-mi ofere o mică emoţie meschină. Pentru că eram conştientă de ce se întîmplă. Am avut atît de mulţi sclavi, încît uneori mi se părea că întreg pămîntul se află la picioarele mele.

Acum că se deschide sub mine şi sub copilul din mine – şi, Doamne, dacă aş fi putut să mă nasc moartă sau să nu fi existat niciodată, iar această mică viaţă să se nască din corpul tău sănătos – sînt recunoscătoare că drumurile noastre au fost hărăzite să se despartă şi că îţi las ţie viitorul. Ai luptat din răsputeri ca să fii bună, pe cînd a fi rea era ceva natural pentru mine. Şi ai trecut prin agonii pe care eu niciodată n-am fost obligată să le cunosc, pentru că eu niciodată n-am simţit nimic. Te-ai ridicat din propria-ţi cenuşă. Eu vreau să mă înec într-a mea.

Fii cea mai bună, Annie. Aşa cum ar spune Damon, sînt atît de multe Annie care aşteaptă ca tu să le dai viaţă pe măsură ce te vei maturiza şi vei învăţa. Orbita pe care o urmezi duce spre tărîmuri necunoscute şi provocări dureroase – însă tu vei rezista pînă la capăt pentru că în întunericul depărtărilor vei continua să fii tu însăţi.

Pentru mine s-a terminat. Îmi pare rău că nu voi fi acolo, să văd ce visezi şi ce creezi. Însă, cu sufletul

împăcat, întorc spatele propriului meu viitor.

Plec în deşert ca să fiu cu Tăticul Nostru. El va şti ce trebuie făcut.

Am crezut că am învăţat legi la fel de imuabile ca viaţa însăşi. O inimă sinceră va fi zdrobită. O mînă întinsă va apuca doar aerul. Terenul solid pe care păşim nu e decît o mare îngheţată a minciunilor. Cuvinte, săruturi, voci răsar mereu din aceste minciuni.

Dar mai ales am învăţat – deşi cam tîrziu – cît de mult greşesc oamenii în privinţa timpului. Viitorul e cel care dispare şi nu mai poate fi atins. Trecutul e ceea ce ne aşteaptă, venind tot mai aproape, oricît de mult ne-am strădui să scăpăm de el. Viitorul îl ucidem în noi înşine. Trecutul ne va ucide atunci cînd va crede de cuviinţă.

Acestea erau adevărurile mele. Acum, însă, că te-am cunoscut, îmi dau seama că îmi erau sortite doar mie. Nu şi altora.

Fii fericită! Ai lăsat suferinţa în urma ta, acolo unde îi e locul, iar timpul este cu adevărat de partea ta. O ştiu.

Niciodată nu mă vei auzi luîndu-mi rămas bun, aşa că o spun aici, singură.

La revedere, Annie.

CARTEA ÎNTÎI

Senzaţia

Annie

Capitolul unu

1947, 20 octombrie, 3:13 p.m.

Camera de hotel se afla în umbră. Lumina după-amiezei era estompată de jaluzelele murdare. Zgomotele traficului de afară creau un contrapunct molcom cu murmurul radioului.

În camera alăturată copilul dormea. Mama ei promisese că nimic nu îl va trezi.

– Doarme tun, spusese ea în timp ce îşi scotea ciorapii. Măcar atît.

El îi permisese să-l liniştească pentru că nu ştia mai nimic despre copii. Era foarte conştient că în goana ei după satisfacerea propriilor pofte ar fi fost în stare să spună absolut orice; însă fiorii din şale îi alungară curajul de a se îndoi de ea.

La urma urmei, era treaba ei. Ea, o femeie măritată cu un copilaş care abia începea să umble, ar fi trebuit să ştie ce face.

– Haide. Ne vom distra, îi spusese ea în cafenea, fixîndu-l cu ochii în timp ce copilul se juca cu cuburile de zahăr de pe masă. E mîna destinului că ne-am întîlnit aşa, pe neaşteptate. N-ar fi cinstit să lăsăm să ne scape o astfel de ocazie.

Vechiul zîmbet abia schiţat, de foame şi de triumf, flutură pe buzele ei senzuale, şi privind-o simţi cum ia foc.

– Mi-a fost dor de tine, adăugase ea.

– Credeam că eşti instalată confortabil cu – cum i-ai spus? – domnul tău de la ţară, se împotrivise el. Şi cum rămîne cu...? Îşi ridicase o sprînceană arătînd copilul.

– Ceea ce nu ştie n-are cum să-i facă rău. Vocea ei era dispreţuitoare. Aici nu mă cunoaşte nimeni. Sîntem la nouăzeci de kilometri de casă. Şi, oricum, e momentul să-şi facă somnul de după-amiază. Zîmbind rece prinse copilul de bărbie: Nu-i aşa, puişor?

Iar acum erau aici.

Era întinsă goală lîngă el, degetele ei explorîndu-l deja cu iscusinţa unei vechi intimităţi. Excitarea lui crescu repede, aţîţată şi de băutura tare pe care o turnase din sticla lui în paharele zgîriate ale hotelului.

O auzi murmurîndu-şi ipocrit aprobarea sfioasă cînd îi văzu sexul întărit. Îi cunoştea fiecare bucăţică de piele. Două degete alunecară de-a lungul coapselor şi se plimbară batjocoritor prin părul des dintre picioare.

Pentru o clipă se gîndi la soţul ei. Se întrebă de ce se mulţumise cu un avocat dintr-un mic oraş, fără nici

o perspectivă. Ar fi putut să se descurce mult mai bine. Dacă ar fi vrut ar fi putut să-şi croiască drum spre orice culme culcîndu-se cu bărbaţi. Nu avea nici un sens.

Şi de ce copilul? I se păruse prea deşteaptă pentru a-i permite intrarea în lume. Se folosise de el pentru a-şi lega într-un fel soţul de ea? Sau era doar un alt produs al ciudatei perversităţi care o făcea puţin cam ireală, puţin prea înspăimîntătoare pentru realitate?

Cînd îşi scosese chiloţii în umbrele încăperii, observase schimbarea provocată siluetei ei de naşterea copilului. Era clar să se străduia din răsputeri să o minimalizeze.

Ciudat, se gîndi el, cum femeile sînt obligate să păstreze urmele naşterii în timp ce un bărbat poate concepe mii de copii fără să se deosebească prin nimic de o virgină.

În orice caz atracţia pe care o degaja provenea din cu totul altceva decît din rotunjimile cărnii.

Provenea din ochii ei. Erau cei mai limpezi, de un egoism pur, pe care îi văzuse sau şi-i imaginase vreodată.

Foamea ei de putere, cu mult mai importantă decît nevoia de sex, o făcea atît de seducătoare. Şi pentru că nu exista nimic în ea decît lăcomie, mîngîierile ei iscusite erau uluitor de senzuale. Să fii cu ea era ca şi cum ai fi fost purtat deasupra lucrurilor, unde nu existau nici adîncimi, nici înălţimi, nici bine sau rău, doar nebunia atingerii...

Ce întîmplare neprevăzută, îşi zise el, să dea din nou peste ea. Cît timp trecuse? Trei ani? Doi? Îşi amintea vag pentru că de mult timp trăia prin

imaginaţia lui, dus spre înălţimi ciudate, departe de lumea de fiecare zi a bărbaţilor.

Însă probabil că avusese dreptate cînd afirmase că era mîna destinului. Poate că nu s-ar fi întors niciodată în acest oraş dacă şansa nu l-ar fi adus aici în această săptămînă pentru a studia din curiozitate primorea în scenă de la *Civic*.

Din nou ea, înfometată de sexul lui! Iat-o aici, alunecînd în jos pe abdomenul lui pentru a-l lua în gură. Carnea se trezi la atingerea ei, surprinsă şi recunoscînd-o.

Uluitor, medită el. Crezuse că nu o va mai vedea niciodată. Însă pînă şi cele mai divergente traiectorii găsesau modalitatea de a se intersecta.

Iar trecutul niciodată nu rămînea trecut. Pe furiş, dădea buzna în prezent, stătea la pîndă în viitor. Tot ceea ce se întîmpla se întîmplase înainte, undeva, cumva, ca aceste buze gustîndu-l şi excitîndu-l.

Deci nu era nimic nou sub soare? Poate. Cu toate astea nimeni nu era bine pregătit pentru reîntoarcerea trecutului. Avea însuşirea stranie de a te lua prin surprindere.

Dar aceste gînduri se transformau deja în mintea lui într-o plăcere deşartă, pentru că acum mîinile ei îi cuprinseră picioarele în timp ce şerpuirile ei îl ghidară fără efort înăuntrul ei.

– Mmm, şopti ea dramatic, actriţă pînă la capăt. Haide, scumpule. Dă-mi-o toată.

Degetele care se jucaseră cu sexul lui păreau să fi fost înlocuite de altele invizibile dinăuntrul ei. Nu mai cunoscuse nici o femeie ai cărei muşchi să fie atît de experţi în a înconjura un bărbat, excitîndu-l, storcîndu-i sămînţa în ritmuri de pură dominaţie.

Se foi uşor sub el. Se minună de vidul din ea. Era încarnarea falsităţii. Nu exista în ea nici un os sincer. Era într-adevăr motivul pentru care era atît de ispititoare, şi explica de ce, în trecut, găsise o plăcere perversă în a fi cu ea.

Dar era şi *Truth*[1], într-un mod vrednic de dispreţ – aşa cum proclama ironic numele ei. Iar adevărul îl îngrijora, întotdeauna. Era catapulta care îl trimitea în propriul lui viitor. Şi, peste o clipă, izbind şi împingînd, îi va azvîrli esenţa în măruntaiele ei flămînde.

Ei bine, de ce nu? Plăcerea unui bărbat nu e un păcat, îşi zise el.

– Scumpule... Vocea răguşită îi icnea în gît. Haide...

Însă vocea i se frînse şi dintr-odată trupul i se încordă. Degetele de pe şolduri îl ţinură nemişcat. O simţea privind peste umărul lui. Auzi scîrţîitul unei balamale.

Mult prea tîrziu îşi dădu seama că în spatele lui se afla copilul.

Observă un tăcut mîrîit de avertisment în ochii mamei, privind cu răutate pe lîngă el. Nu îndrăznea să se întoarcă să se uite. Niciodată nu i se mai întîmplase aşa ceva.

Şocat, aşteptă. Nu ştia ce ar fi trebuit să facă.

Auzi din nou scîrţîitul balamalei. Uşa se închise.

Se strînse repede în ea. Sexul lui era acum aproape moale.

Însă ea se mişca din nou, frămîntînd şi mîngîind, mîinile ei plimbîndu-se peste tot trupul lui.

---

1. Adevăr

Mmmm, aşa, băieţaş. Mai că chicoti fericită cînd el o excită din nou, vinovăţia fiindu-i eclipsată de nebunia ei. Haide, acum...toată pentru mine.

Degetele ei se strecuraseră între picioarele lui şi o simţi legănat şi alintat timp de o clipă sălbatică în timp ce rîsul ei îi răsuna în urechi.

Apoi sămînţa lui erupse în ea, mai frenetic din cauza copilului care nu se vedea, dar era treaz acum în spatele uşii, din cauza desfrînării mamei ce izgonea realitatea.

Simţi în jurul său atingerea coapselor moi, satisfăcute, victorioase.

Oh, ei şi? se gîndi el. Era treaba ei.

Dar sub strălucirea fierbinte din simţurile sale nu putu să nu-şi dorească, ca un adolescent vinovat, să nu o mai fi întîlnit niciodată.

O astfel de întîmplare nu putea fi bună pentru un bărbat.

Capitolul doi

Los Angeles, 5 iunie, 1967, 9:30 p.m.

Casa era aşezată la mare distanţă de şosea. Se contura ameninţătoare în întuneric în spatele unor porţi înalte, străjuită de eucalipţi, sălcii şi stejari tenebroşi dispuşi în şiruri estetice, rezultat al muncii unor grădinari morţi cu mult timp în urmă.

Doisprezece acri de coline de o valoare inestimabilă îi înconjurau cele treizeci şi cinci de camere. Pe pajiştea din faţă, unde petreceri princiare îşi răspîndiseră ecourile prin aerul înmiresmat al nopţii de nenumărate ori în ultimii patruzeci de ani, puteai sta cu un pahar de *Dom Pérignon* în mînă ca să priveşti dincolo de canalele navigabile, negre, ale oraşului Los Angeles la întinderea strălucitoare de mai jos.

La dreapta, camuflat cu grijă de coline se afla uriaşul campus al *Universităţii UCLA*, care fusese doar o mică îngrămădire de clădiri nedefinite cînd starurile filmului mut se adunau aici pe la începutul anilor '20. În spatele lui, autostrada San Diego îşi revărsa luminile spre cer.

La stînga, se aflau Beverly Hills şi Hollywood-ul. Puteai să-ţi plimbi privirile pe lîngă Rodeo Drive, de la poalele munţilor pînă la bulevardele supraaglomerate, spre Wilshire şi Santa Monica ale căror braţe paralele îndreptate spre est îmbrăţişau Flats ca nişte rigole fabricate ce-şi împrăştiau traficul spre centrul oraşului.

De pe pajiştea din spate, cu palmierii de peste douăzeci de metri, cu o enormă piscină de marmură, cu grajduri şi cu padoc, puteai privi spre nord dincolo de canioanele Văii San Fernando unde fermele şi livezile de citrice văzute de oaspeţi cu decenii în urmă fuseseră aproape în întregime înlocuite de vastele dezvoltări suburbane care găzduiau cea mai mare parte a populaţiei formată din funcţionarii de birou ai oraşului.

Ceea ce nu se vedea de aici, şi nici nu era nevoie să fie văzut, erau casele din imediata apropiere, de la Beverly Glen la Benedict Canyon Drive. Propriile lor motereze formate din frunzişul copacilor părea să le forească de comparaţia cu această proprietate, arogantă şi superioară lor şi, printr-un consens general, cea mai frumoasă din Holmy Hills, cartierul cel mai select din Hollywood.

Era o casă care inspira teamă şi respect, situată într-un loc care te înfiora. De-a lungul existenţei ei supravieţuise mai multor proprietari, nici unul din ei neavînd suficient succes pentru a o păstra pentru prea mult timp. Cei mai mulţi fuseseră staruri sau producători. Unul fusese compozitor de muzică de film, cel mai bun din vremea sa. Cariera fiecăruia se aflase la apogeul ei cînd el sau ea locuiseră aici.

Camerele spaţioase văzuseră cîteva sinucideri, aproape o crimă, zeci de aventuri sentimentale şi certuri cărora li se făcuse o publicitate exagerată, şi cel puţin la fel de multe întîlniri amoroase rămase ascunse publicităţii, a căror natură sexuală era de neacceptat, implicînd orice combinaţie imaginabilă între corpul uman, droguri şi variate instrumente de perversiune.

Se încheiaseră afaceri aici ale căror repercusiuni intraseră în istoria filmului, pentru că ele creau şau distrugeau nu doar cariera unor persoane, ci şi a unor întregi studiouri.

Era o casă cu ziduri de calcar, iederă, podele parchetate şi pajişti îngrijite ce purtau aura unei legende.

În seara asta era tăcută şi cufundată în beznă. Aleea lungă şi şerpuită era pustie. Garajurile erau închise, colecţia de Rolls Royce, Ferrari şi Maserati rămînînd un secret.

O singură Silver Shadow se afla în parcarea din faţă sub cerul înstelat. Şoferul dispăruse deja în casă. Însuşi proprietarul deschidea uşa unei fete care cobora din maşină.

El era de vîrstă mijlocie, bronzat şi destul de atletic în ciuda excesului de greutate ascunsă sub costumul

de o milo de dolari creat pentru el de Parini din Roma. Lumina slabă a lunii arunca umbre sub sprîncenele lui ne arcuite.

Lata nu avea mai mult de douăzeci şi unu de ani, dar luciul părului negru şi pasul sigur o făceau să arate prea sofisticată pentru o absolventă sau o fată care muncea. Fusta ei îmbrăţişa nişte coapse şi nişte şolduri perfecte. Sub bluză ţinuta mîndră a spatelui şi a umerilor se armoniza cu rotunjimea fermă şi tinerească a sînilor.

O poşetă mică îi atîrna pe un umăr. Îi zîmbi gazdei care îi arătă o uşă laterală aflată la capătul aleii pietruite cu dale.

O clipă, aruncă o privire iscoditoare aleii pustii, de parcă ar fi aşteptat pe cineva. Apoi, porni înaintea lui.

El îi deschise uşa. Ca o sălbăticiune înfometată casa îi înghiţi silueta zveltă.

- Colegii dumneavostră întîrzie? întrebă ea în timp ce traversau un coridor lung îndreptîndu-se spre saloane.

– Vor fi aici în curînd, spuse el. Îi vom întîmpina împreună.

Purtarea lui era de o blîndeţe părintească, izvorînd dintr-o încredere în sine pe care ea o văzuse la puţini oameni înaintea lui.

Îşi putea permite să fie sigur pe el însuşi.

Se numea Harmon Kurth. Era de şapte ani proprietarul acestei case, venitul lui nefiind cu nimic diminuat de taxele enorme şi de întreţinerea ei.

Kurth era fără nici o îndoială cel mai puternic şi mai respectat producător din Hollywood. Ca presedinte la *International Pictures* într-o epocă care în-

cepuse sub auspiciile audierilor McCarthy şi care văzuse lumea filmului apropiindu-se de distrugere odată cu apariţia televiziunii, Kurth îşi condusese studioul spre succese financiare neegalate de pe vremea zilelor glorioase ale vechiului Hollywood.

Pierderile pe care le întîmpinase de-a lungul drumului fuseseră uşor înlăturate de venitul pe care *International* îl obţinea prin producerea unor filme TV, sitcom-uri[1], seriale şi chiar şi spectacole de varietăţi vîndute reţelelor de televiziune. Unic printre rechinii din Hollywood, Harmon Kurth posedase de la început talentul de a vedea dolarii ascunşi printre capcanele care pîndeau industria filmului.

În lumea filmului Kurth era un geniu al cărui simţ neobişnuit pentru gustul publicului nu era egalat decît de o neîntrecută dibăcie în a-i manipula pe cei care făceau afaceri cu el. Orice proiect purtînd ştampila aprobării lui atrăgea după sine o finanţare imediată de la indiferent cine hotăra el. Puţine din planurile pe care le dezaproba vedeau vreodată lumina zilei.

Nici un om de la Mayer încoace nu mai deţinuse o atît de mare autoritate. Kurth putea să lanseze sau să lichideze cariere după bunul lui plac. Nici unul dintre cei invitaţi la petrecerile sale pline de strălucire nu ar fi îndrăznit să-l refuze. Toţi cei neinvitaţi simţeau ameninţarea unei astfel de excluderi în centrul existenţei lor.

Între timp, pentru publicul larg, Kurth era un stîlp al responsabilităţii şi al angajamentului în lupta pentru dreptate socială, purtînd o mască a demnităţii oficiale

1. prescurtare de la „situational comedy", comedie de situaţii

mai impresionantă decît a oricărui alt producător de film din istorie.

Avusese grijă ca de-a lungul anilor *International Pictures* să creeze partea lui de filme serioase, în care răzbătea conştiinţa socială – filme care obţinuseră aprecierea criticii şi premii pentru cele mai bune producţii cinematografice într-o proporţie mult mai mare decît rivalii.

Kurth era el însuşi un fost consilier a doi preşedinţi în probleme de cultură şi comunicaţii, un consultant de încredere al unor mari agenţii de informaţii, ca şi al mai multor comitete ale Congresului, deţinătorul unor diplome de doctor onorific de la mai multe universităţi, un contribuabil de seamă al mai multor acţiuni de binefacere. Se înălţaseră clădiri cu numele său în campusurile de la *UCLA* şi *Berkeley*, şi o întreagă aripă a *Spitalului pentru copii Pacific*, dedicată tratării leucemiei, îi purta numele.

Kurth lua masa cu oameni de stat şi ambasadori atunci cînd nu oferea dineuri în cinstea prietenilor şi rivalilor din Hollywood. Biografii ale vieţii şi carierei sale se găseau în fiecare bibliotecă publică de pe întreg cuprinsul ţării şi se pregăteau altele pe măsură ce realizările lui se înmulţeau.

Harmon Kurth era o legendă vie.

În seara aceasta Kurth avea un proiect arzător pentru studioul lui. Iar tînăra străbătînd în faţa lui coridorul liniştit făcea parte din el.

Numele ei era Annie Havilland şi nu era decît o

debutantă. Filmul va fi o comedie romantică avînd titlul deocamdată *Three in One*[1]. Impresarii lui, Carol Swain, Mark Devany şi Jennifer Wise, îşi angajaseră deja starurile pentru acest proiect. David Hoffman va fi directorul executiv. Ira Lattimer şi însuşi Kurth vor fi producători.

Povestea îi aparţinea lui Saul Bernstein, unul dintre cei mai buni oameni de idei din lumea filmului. Kurth va alege regizorul şi scenaristul cînd va fi satisfăcut de distribuţie.

Şi aici intra în scenă Annie Havilland.

Agenţia de manechine din New York trimisese fotografii care impresionaseră departamentul de distribuţii de la *International*. Chemată pe Coastă dăduse probele color cu trei zile în urmă şi erau de-a dreptul senzaţionale. Consilierii lui Kurth erau convinşi că în ciuda lipsei ei de experienţă se va descurca în rolul secundar, hotărîtor, al surorii mai mici, obraznică şi neastîmpărată, a eroinei principale.

Partea ei cerea multă sexualitate fotogenică. După ce văzuse rezultatul probelor, Kurth trebui să admită că expresia înflăcărată şi frapantă din ochii argintii ai lui Annie Havilland, combinată cu o graţie naturală, o făceau ideală pentru acest rol.

Mai rămăsese un singur lucru înainte de a dispune să fie definitiv inclusă în distribuţie şi a i se deschide drumul spre posibila celebritate.

Şi de aceea se afla aici în seara aceasta.

1. Trei în unu

– Nu vrei să bei ceva? întrebă el. Sau poate dorești o cafea?

Luaseră o cină fabuloasă la *Le Provençal* împreună cu David și cu Ira ale căror înclinări discrete din cap le arătaseră aprobarea față de însoțitoarea lui Kurth. Mulțumit de cum se desfășurau lucrurile, Kurth avea chef de un coniac.

– Aș prefera o cafea, spuse fata, oprindu-se lîngă el la ușa unei mari biblioteci.

Kurth se răsuci spre dreapta unde o umbră apăruse fără zgomot în clipa în care se opriseră.

– Te rog o cafea pentru domnișoara Havilland, Juan, rosti el adresîndu-se întunericului. Și un *Armagnac* pentru mine.

Arătă spre camera din fața lor. Fata o luă înainte, întorcînd spatele coridorului lung împodobit cu capodopere impresioniste.

Plasate discret în colțurile umbrite ale bibliotecii se aflau diplome onorifice înrămate și alte atestate primite de Kurth de-a lungul anilor, precum și fotografii ale lui strîngînd mîna unui guvernator, a unui președinte, a unui fabricant de automobile, unui grup de delegați ONU și a unui senator, președinte al unei comisii cu care lucrase împreună în cadrul unei investigații pentru stabilirea cauzelor sărăciei din marile orașe americane.

Replici ale acestor dovezi ale recunoștinței publice erau distribuite prin întreaga casă pentru că ar fi arătat exagerat de arogant dacă ar fi fost reunite într-o singură încăpere.

Ici și colo, ascuns aproape cu sfială pe un cămin, pe un raft cu cărți, pe o masă, se găsea cîte un *Oscar* cîștigat de *International* pentru unul din filmele lui

Kurth. Era deja un fapt recunoscut în Hollywood că *International* obţinuse în total mai multe premii decît oricare alt studio din istorie.

Covorul era gros, căminul uriaş, mobila din piele mult prea mare şi prea greoaie. O încăpere ce părea plăcută unei priviri superficiale, însă exista ceva destul de ciudat în ea pentru ca fata să privească în jurul ei.

– Cam neobişnuit, nu? întrebă Kurth, indicîndu-i o canapea cu un spătar înalt. Este mobilă din secolul al nouăsprezecelea făcută pentru o familie numită Gudmundson care locuia în Valley. Erau fermieri şi trebuie să fi fost nişte adevăraţi giganţi. Am descoperit-o la o licitaţie şi am pus să fie restaurată.

Fata se uită la o fotografie înrămată aşezată între două şiruri de cărţi de pe un raft. În ea se vedea o femeie frumoasă de vîrstă mijlocie şi două fete drăguţe, probabil de şapte şi de nouă ani.

– Soţia mea şi fetele, spuse Kurth mîndru, privirea lui urmînd-o pe a ei. Lumina ochilor mei, cum se spune. O tandreţe care aducea a veneraţie păru să se strecoare în vocea lui adîncă în timp ce studia fotografia. Săptămîna asta sînt la Geneva unde Tess şi Maggie merg la şcoală. Îmi pare rău că nu sînt aici ca să te cunoască.

Arătă spre canapeaua din piele. Tînăra parcă era şi ea un copil cînd se cocoţă pe una din perne punîndu-şi poşeta pe podea lîngă ea.

Kurth simţi un junghi de nerăbdare. Toată vorbăria asta despre cei din neamul Gudmundson şi adorata lui familie o împiedicase că observe că nu existau ferestre în spatele draperiilor grele şi că uşa prin care intraseră era singura cale de ieşire.

Peste cîteva clipe un spaniol mic de statură, extra-

ordinar de brun, apăru cu o tavă şi depuse o cafea în faţa fetei şi un pahar cu coniac vechi de cincizeci de ani în faţa gazdei ei. Tînăra îl recunoscu pe şofer, îmbrăcat acum în livreaua unui valet. Membrele i se mişcau cu o impresionantă forţă musculară. Arăta ca un boxer de categoria pană sau ca un atlet bine antrenat.

– Ei bine, spuse Kurth ridicîndu-şi paharul. Despre ce să discutăm?

Ea zîmbi.

– A fost foarte amabil din partea dumneavoastră să mă invitaţi, domnule Kurth. Cina a fost minunată.

– Am vrut să te cunosc mai bine. Testul pe care l-ai dat ni s-a părut foarte interesant, nici nu mai e nevoie să o spun. Fireşte, nu vom începe imediat turnarea filmului pentru că deocamdată nu avem un scenariu definitivat. Dar trebuie să ajungem la o înţelegere care să satisfacă şi agenţia pentru care lucrezi, aşa cum am făcut şi cu actorii care vor interpreta rolurile principale. După părerea ta crezi că te vei descurca cu acest rol?

Ea dădu din cap. Părul îi luci în lumina estompată.

– Îmi voi da toată silinţa dacă alegerea dumneavoastră se va opri asupra mea. E o mare şansă, mai ales că nu am nici un fel de experienţă...

– Păi, ai înfăţişarea potrivită, ai stilul necesar. E foarte important. Daria – presupunînd că vom păstra acest nume pentru sora mai tînără – trebuie să fie vioaie şi strălucitoare, răutăcioasă, dacă vrei – şi destul de sexy.

– Cred că ştiu la ce vă referiţi, spuse ea, încrucişîndu-şi picioarele. E senzuală într-un fel copilăresc. Ca o adolescentă obraznică.

– Exact. Kurth îşi învîrti coniacul. Ca personaj secundar va lua asupra sa o mai mare parte a aluziilor sexuale directe pe care interpreta principală nu le poate arăta în relaţia ei cu eroul. Va trebui să scoţi în evidenţă acel farmec erotic al tău, aşa cum ai făcut şi la probe.

Ea roşi uşor şi se uită la cafeaua de care nu se atinsese. Kurth ştia că era deja nervoasă întrebîndu-se de ce anume întîrziau ceilalţi. Mai că-i simţea efortul conştient de a nu se uita la ceas.

Brăţara subţire completa braţele fine care ieşeau din bluză, la fel cum bretelele de piele ale sandalelor îi accentuau gleznele bine formate. Avea un aer de siguranţă care rima într-un mod ciudat de picant cu lucirea acelor ochi argintii de pisică şi cu silueta nobilă de sub haine. O privise din spate în timp ce traversaseră coridorul şi se trezise că simţurile lui moleşite prinseseră viaţă în timp ce urmărise poşeta minusculă săltînd pe şoldul ei.

– Desigur, spuse el, nu vei fi starul filmului. Dar aportul tău va fi considerabil. Iar prezenţa ta va fi esenţială pentru echilibrul general al filmului. Este ceea ce noi numim un rol ingenios. Vei fi remarcată şi de o mulţime de oameni dintre cei care contează.

Se asigurase că va fi invitată singură pentru această seară neprotocolară. Agenţia ei înţelesese imediat şi îi mulţumise secretarei lui pentru bunăvoinţa studioului dispus să testeze o necunoscută în vederea unui rol atît de important.

Se uită la ea încă o dată. Avea picioare splendide. Însă îl atrăgeau în mod special umerii drepţi de deasupra sînilor mici şi tari. Bluza îi punea perfect în evidenţă oasele claviculei. Ah, erau partea lui

preferată la o femeie. Atît de frumoase, atît de fragile!

Văzu privirea ei îndreptîndu-se spre uşă. Era întredeschisă, fireşte.

Un spasm cunoscut îi trecu prin măruntaie.

Era momentul potrivit.

– Eşti îmbrăcată extraordinar de atrăgător, spuse el. Hainele ţi se potrivesc. Chiar mai bine decît cele ale Darlei, aş îndrăzni să spun.

– Mulţumesc. Fata roşi.

Fără să-şi dezlipească ochii de la ea sorbi încet din coniac.

– Ce-ar fi să te dezbraci?

Atitudinea paternă dispăruse din tonul blînd al vocii lui. O studie cu mare atenţie. Arăta şocată. La asta nu se aştepta. Dar mai exista ceva. Emoţia ei era la fel de complexă ca şi culoarea din spatele acelor irişi argintii.

O posibilă înţelegere. Bineînţeles. Trebuia să ştie de ce se afla aici.

Şi teamă. Normal, mai ales că aruncă încă o privire spre uşă de parcă de acolo ar fi aşteptat să-i vină ajutorul.

Şi mai era ceva. Să fie cunoaştere? Amintire? O scînteie interzisă de consimţire tacită?

Indiferent ce ar fi fost, nu avea nimic comun cu privirea avidă, dornică, a starletei înfometate. Precum arşiţa fulgerînd pe orizontul verii, străluci în adîncul ochilor ei o taină de care ea însăşi nu era conştientă.

Priveliştea din faţa lui îl entuziasmă pe Kurth.

– N-am înţeles. Se făcuse palidă.

– Am spus, repetă el, ce-ar fi să te dezbraci, scumpă domnişoară, şi să-ţi mişti fundul încoace în patru secunde înainte să-ţi zdrobesc cariera ca pe o nucă şi să o arunc la gunoi acolo unde îi e locul?

Tînăra se apăsă cu umerii pe canapea. Braţele ei erau două contururi catifelate şi lăptoase pe pielea întunecată a canapelei.

– Nu... nu se poate să vorbiţi serios, spuse ea.

El se lăsă pe spate în fotoliu. Un zîmbet crud îi arcui buzele.

– Mă faci să rîd, spuse el. Doar nu te-ai împopoţonat în hainele astea strîns lipite de corp şi n-ai atîrnat de braţul meu de-a lungul unei cine scumpe fără să ştii ce se aşteaptă de la tine. Acel mic creier al tău nu se poate să nu aibă nici o idee de ce anume te afli aici în seara aceasta. Însă pentru informarea ta mă voi repeta. Dacă nu ieşi din hainele alea şi nu treci în braţele mele în minutul următor, nu vei mai lucra la Hollywood nici dacă vei ajunge să trăieşti o sută de ani.

Mîna ei ţîşni spre poşetă. Se ridică. Pentru prima dată văzu cum arată trupul ei încordat. O minunăţie. Ochii îi erau plini de furie şi de dispreţ. Kurth era uluit. Fata asta se respecta într-adevăr.

– Nu permit să mi se vorbească aşa, spuse ea. Nimănui.

Porni spre uşă. Cu o agilitate surprinzătoare, Kurth se ridică să-i blocheze drumul. Ea se opri strîngînd buzele consternată, în timp ce privi pe lîngă el spre coridor.

– Te rog, pleacă din calea mea, rosti ea ferm, deşi

se vedea că era înspăimîntată.

Kurth nu se mişcă.

– Îţi dai seama, întrebă el, la ce renunţi dacă ieşi pe uşa aceea? Sînt pregătit să-ţi ofer o carieră în cinematografie pentru care o mie de femei talentate şi-ar vinde sufletul. Ai potenţialul necesar. Cu mine în spatele tău vei ajunge vedetă. Fără mine, nimic. M-ai înţeles?

– Perfect. Acea privire ciudată pîlpîi în irişii ei. Aş vrea să plec.

O clipă Kurth se mulţumi să o contemple. Apoi rîse, căldura lui părintească reapărînd la fel de brusc cum dispăruse.

– Îmi pare rău că te-am şocat, spuse el. Trebuia să ştiu de unde vii – aşa cum spuneţi voi, tinerii. Nu ai nici un motiv să fii îngrijorată, domnişoară Havilland. la loc, te rog. Bea-ţi cafeaua. Oaspeţii noştri vor sosi imediat.

Ea îl privi mirată, clătinînd din cap. Poate că un procent din ea era convins de schimbarea lui, poate două.

– Nu înţeleg, spuse ea.

– Hollywood-ul nu mai este ceea ce obişnuia să fie. Rîsul lui voia să fie liniştitor. Nu mai aşteptăm cu braţele deschise fiecare actriţă sau actor: ai fi surprinsă să afli cîte s-au întîmplat în acest oraş de-a lungul anilor – se sare în pat de fiecare dată cînd un producător flutură un contract. Astăzi avem nevoie de profesionişti, Annie. De oameni talentaţi care să fie pregătiţi şi reprezentaţi adecvat. Filmul e o industrie. Am vrut doar să aflu dacă tu ştii asta. Acum m-am lămurit şi te respect pentru atitudinea ta.

Fata stătea în faţa lui, poşeta atîrnîndu-i de umăr.

Mirosea senzaţional. În furia ei era atît de tînără, de directă, de fragilă şi de precaută!

– Cred că înţeleg, spuse ea, făcînd un mic pas în spate. Cu toate acestea trebuie să plec. Dacă doriţi să ne întîlnim din nou, împreună cu unul din oamenii de la agenţie, e în regulă. Sau cu unul din reprezentanţii dumneavoastră...

– Te-am speriat chiar aşa de tare? Rîse. Te rog, Annie. Nu a fost decît un test din partea mea. N-am vrut să te jignesc.

– Vă rog, insistă ea. Oricînd doriţi. Dar acum trebuie să plec...

El ridică palmele, gestul lui imitînd predarea, şi se dădu la o parte.

– Îmi cer scuze că te-am supărat. Am fost mult prea dur. Îţi înţeleg neliniştea. Permite-mi ca şoferul meu să te conducă acasă. Arătă spre uşa întredeschisă. După tine. Te rog.

Ea îl ocoli păşind atentă.

Cînd o făcu el îşi încordă puterile şi o izbi puternic cu pumnul strîns în punctul unde curba sînilor se unea cu clavicula.

Strigătul ei de durere răsună sec în încăperea izolată acustic. Forţa loviturii o îndepărtă de uşă. Ar fi căzut pe spate pe covorul gros dacă un neaşteptat simţ al echilibrului nu i-ar fi permis să se clatine în spate spre canapea. Poşeta îi căzu pe podea.

Kurth se aruncă asupra ei înainte ca ea să-şi

revină. A doua lovitură fu o palmă scurtă peste ureche, a treia un pumn puternic în mijlocul spatelui. Forţa ultimei lovituri o făcu să cadă cu faţa în jos pe canapeaua uriaşă, pierzîndu-şi răsuflarea.

Înainte să poată ţipa mîna grea a lui Kurth îi împinse capul în pielea cu miros înţepător.

– Tîrfă mică! îi vorbi aspru în ureche îngropîndu-şi degetele în părul ei în timp ce îşi aşeza greutatea peste ea. Credeai că te las să pleci fără să-ţi dau o lecţie?

Văzu lacrimi de suferinţă în ochii ei. Cuvinte înăbuşite de rugăminte şi poruncă se stinseră în pernă.

– Ce bine ştii să te îmbraci, şopti el împingîndu-şi capul în şalele ei. Eşti în stare să-ţi aluneci pe corpul ăsta mic o fustă strîmtă, nu-i aşa? Şi te aştepţi să nu dai socoteală pentru aşa ceva?

Rîse şi îşi împinse genunchiul între coapsele ei.

– Crezi că eşti o fată drăguţă, nu-i aşa, Annie? Crezi că bărbaţii te vor considera frumoasă şi vor aplauda înfăţişarea ta pentru că te fîţîi prin faţa lor într-o fustă strîmtă şi îţi scoţi sînii afară dintr-o bluză elegantă. Tu, vampă jalnică... Credeai că-l vei fermeca pe marele producător cu faţa ta frumuşică şi nu vei plăti pentru distracţia asta? Aşa ţi-ai făcut planul?

Îşi vîrî genunchiul şi mai adînc în locul moale dintre picioarele ei despărţite.

– Dar vei primi ce ţi se cuvine, nu-i aşa? grohăi el. Bărbatul cel mare şi rău se va distra cu trupul acesta mic şi catifelat pînă vei fi toată vînătă. Şi nimeni, nimeni nu-ţi va sări în ajutor. Nu e plăcut să te gîndeşti la aşa ceva?

Fata plîngea disperată cu faţa în canapea. Kurth

savură panica din membrele ei încordate. Era clar că nu exista nici urmă de supunere în ea. Însă îl irita că era absorbită doar de disperarea ei. Trebuia să-i vadă ochii.

O răsuci cu violenţă, genunchiul lui rămînînd între coapsele ei. Pumnii lui îi ţineau încheieturile mîinilor. Faţa ei înlăcrimată era frumoasă în suferinţa ei, o adevărată mască a groazei. Avea prea puţin fard ca să-i strice perfecţiunea obrajilor.

Ispitit de pielea ei catifelată Kurth o pălmui puternic şi văzu sîngele adunîndu-i-se în colţul gurii. Mîna lui o apucă din nou.

– Vei fi mica mea jucărie în această seară, nu-i aşa? Voi face tot ce vreau cu fiecare bucăţică din tine, şi-mi vei mulţumi în genunchi că nu ţi-am scos creierii ca să-mi hrănesc cîinii cu ei. Da, draga mea, îţi vei primi pedeapsa, şi-ţi va plăcea la nebunie, doar pentru asta ai venit aici îmbrăcată în hainele astea rafinate, nu-i aşa?

Sîngele de la gură îl scotea din minţi aşa că o lovi din nou, scoţînd un hohot de rîs gutural şi sălbatic. Sînge roşu i se prelinse pe bărbie şi pe obraz. Întinse mîna şi-l atinse uşor. Apoi, dintr-odată, palma lui mare îi apucă ca o gheară sînul de sub clavicula rănită sfîşiind bluza şi lăsînd o tăietură adîncă în urma ei.

Groaza din strigătul ei era muzică pentru urechile lui. Se zbătea în van sub greutatea corpului său. Văzu o pată întunecată inundînd bluza ruptă şi se aplecă să o contemple, zîmbind. Ea urlă cînd el se apropie.

Sexul dintre picioare era tare şi alunecos. Aceste mici răni nu erau nimic în comparaţie cu ce-l lăsau să le facă partenerele lui experimentate. Însă ţipetele acestei fete erau sincere şi curate. Nu era plătită

dinainte, nu-l ajuta în plăcerea lui pentru o sumă anumită. I se opunea din toată fiinţa. Emoţia pe care o simţea era cea mai scabroasă pe care o trăise de mulţi ani...

Se trase în spate ca să se uite la ea. Fata privea pe lîngă el la tavan, la draperiile înalte, hotărîrea amestecîndu-se cu teroarea din ochii ei. Evident, încă se mai gîndea la o cale de scăpare, calculîndu-şi şansele. Da, era inteligentă. Nu se va da uşor bătută.

– Cauţi o modalitate de a ieşi? Zîmbi. Nu te grăbi, Annie. Nu înainte ca fiecare colţişor din tine să fie pedepsit aşa cum trebuie. Da, micuţo: mă vei simţi în toate locurile tale secrete. Şi mă vei implora, nu-i aşa?

Disperarea străluci în ochii ei argintii, eclipsînd încăpăţînarea mîndriei.

Niciodată Kurth nu se distrase mai grozav.

Trupul ei se moleşi. Ridică mîna să o plesnească din nou. Trebuia să o audă strigînd.

Însă pasivitatea ei îl păcălise. Pumnul mic căruia îi dăduse drumul apăru de nicăieri izbindu-l în nasul lui bronzat. Îşi gustă propriul sînge. În aceeaşi clipă coapsa subţire prinsă între picioarele lui îl lovi în testicule.

Mîrîi de durere, întreaga forţă a furiei lui stînd gata să explodeze, şi îşi lăsă greutatea înainte ştiind că o va ţintui pe canapea.

Însă cu o agilitate acrobatică care îl luă prin surprindere, ea reuşi să ţîşnească de sub el în acea fracţiune de secundă, iar el căzu pe perne, nemaiputînd respira.

Atît de neaşteptată fusese fuga ei încît îi trebui un moment ca să-şi recapete echilibrul. Se întoarse ca să scruteze încăperea.

Ceea ce văzu îl lăsă cu gura căscată.

Stătea în faţa lui, cu părul încîlcit, cu faţa şi sînii pătaţi de propriul ei sînge şi de al lui. Braţele goale îi atîrnau pe lîngă corp. Lacrimi îi şiroiau pe obraji, dar se uita la el fără să clipească.

Cel mai uluitor lucru era că nu se întoarse ca să o ia la fugă. Ca un animal încolţit îşi înfrunta moartea, gata de luptă.

Era perfect echilibrată pe picioarele ei suple. Furie şi dispreţ se oglindeau în ochii argintii care priveau în jos spre el. Aştepta ca el să se ridice şi să vină spre ea. Fără să se sperie de lupta inegală, arăta aproape dornică de confruntare.

Frumuseţea ei era prea mult. Răsuflînd greu, Kurth termină în pantaloni, mîinile lui mari mişcîndu-se spasmodic peste locul plăcerii.

O clipă lungă şi măreaţă el se uită la ea, savurînd noutatea că îşi împlinise pofta din rebeliunea ei. De parcă ea şi nu el ar fi dominat întreaga situaţie.

Stătea deasupra lui, o viziune angelică murdărită de sîngele lor combinat, teroarea şi provocarea sclipind în ochii ei senzuali, părul negru atîrnîndu-i pe umeri.

Şi nici acum nu se mişcă să scape.

Kurth era un om puternic care se antrena deseori. Aştepta cu nerăbdare vînătoarea pentru că nu se îndoia nici o clipă că o va putea captura şi îngenunchea.

Inspiră adînc cînd freamătul din măruntaie i se

potoli. Apoi sări de pe canapea cu braţele larg deschise pentru a o prinde.

Nu dădu decît peste aer.

Se roti surprins şi o văzu stînd în faţa canapelei. Avusese şansa de a alerga spre uşă, dar făcuse un pas lateral evitîndu-l cu repeziciunea unui şoarece şi ignorase drumul spre siguranţă. Spaima să-i fi întunecat minţile?

Nu pierdu vremea să analizeze această problemă, ci se aruncă încă o dată asupra ei ca să o fixeze de canapea.

De data asta ea sări peste acea uriaşă piesă de mobilier şi din nou Kurth se trezi pierzîndu-şi echilibrul aterizînd pe perne.

Urlînd furios se ridică în picioare şi porni grăbit spre fată. Ea se strecură din mîinile lui în ultima secundă, ocolind masa pe care el o împinsese la o parte din calea lui.

Însă încercarea ei de a scăpa o aduse într-un colţ al camerei, între două ferestre false. Kurth simţi cum respiră tot mai greu în timp ce înainta spre ea cu braţele desfăcute.

Ochii ei vigilenţi străluceau ca nişte stele în camera întunecată.

De data asta o va prinde cu siguranţă, se gîndi el. Era încolţită, pentru că pereţii erau aliaţii săi.

Dar cînd îşi roti pumnul ca să o lovească în stomac ea dispăru din nou. Se răsuci furios şi o văzu în spatele lui, un călău sprinten ca Peter Pan, stîrnindu-l cu mişcările ei mlădioase şi tinereşti pe măsură ce corpul lui îmbătrînit era tot mai slăbit din cauza efortului căutării ei.

Aceeaşi privire de suferinţă şi de dezgust se

reflecta în ochii ei. Dar acum Kurth văzu şi triumf.

Avansă încet spre ea. La fel de încet ea se retrase, orientîndu-şi privirea spre amplasarea mobilei din cameră, reflexele pregătind-o spre o mişcare instantanee.

Kurth îşi simţea umezeala fierbinte a plăcerii din pantaloni. Acum rolurile se schimbaseră cu adevărat. Dacă forţa şi surpriza fuseseră de partea lui la început, tinereţea şi rezistenţa şi, da, dreptatea erau de partea ei acum. Cu fiecare secundă care trecea ea devenea tot mai puternică, iar el tot mai slab.

Iar ea voia să fie aşa! Cum altfel s-ar fi explicat refuzul ei de a fugi atunci cînd i se oferise şansa să o facă?

Cu toată puterea azvîrli o măsuţă spre ea, sperînd să o ameţească prin această lovitură. Ea făcu cu uşurinţă un pas lateral şi rămase în centrul camerei.

Acum furia îi întunecă judecata şi porni după ea înnebunit, nemulţumit, ca un taur chinuit, răcnind cuvinte pe care abia le auzea.

– Căţea... căţea afurisită... vei plăti pentru asta...

Şi mereu ea se strecura din braţele lui, aluneca din palmele-i umede, o creatură sălbatică şi minunată mult prea înzestrată de natură cu o repeziciune inumană ca el să o poată prinde şi zdrobi.

Şi cînd în cele din urmă el căzu în genunchi în faţa ei, umilit de sperma din pantaloni, abia trăgîndu-şi răsuflarea, prea slăbit pentru a întinde braţele spre ea, văzu ultima strălucire indescifrabilă din ochii ei în timp ce-l fixa cu o privire încărcată de durere şi satisfacţie.

Apoi se strecură pe uşă ca o căprioară.

Coridorul se întindea în faţa ei ca un tunel, încadrat de tablourile luminate uşor şi de mesele decorative. Covorul era alunecos sub picioarele ei care alergau. Se luptă să-şi menţină echilibrul.

Ştia că cheile erau încă în maşină, pentru că văzuse şoferul lăsîndu-le acolo. Ştia că poarta va fi închisă cînd va ajunge la ea. Nu avea importanţă. Va trece prin ea dacă va fi necesar sau va ieşi din maşină şi se va căţăra peste ea.

O teroare fără nume puse stăpînire pe ea pe măsură ce pereţii fugeau pe lîngă ea. Îşi aminti de ameninţările sadice ale lui Kurth.

– ... şi îmi voi hrăni cîinii...

Se sili să gîndească lucid. Nu era momentul să analizeze ce s-ar putea afla în spatele unei uşi. Nu conta decît să treacă prin ea şi să iasă afară din casă.

Nu se întoarse să privească în camerele înşirate de-a lungul coridorului. Vedea uşa apropiindu-se, uriaşele mînere de alamă strălucind metalic în întuneric. Zarul era aruncat.

Libertatea o îmboldea printr-un semnal tulburător. Era prea înnebunită pentru a mai simţi durerea din sîn, din spate şi din claviculă.

Alunecă oprindu-se în faţa uşii şi apucă mînerul.

Înainte să se poate întoarce, un braţ se încovoie în jurul gîtului ei. O forţă extraordinară o trînti la podea. Răsuflarea fierbinte a unui bărbat îi atinse urechea.

– *Momentito,* spuse o voce guturală. *Momentito, puta.*

Îşi aminti de corpul agil de boxer al bărbatului numit Juan care se schimbase din şofer în valet ca

să-i ofere cafeaua.

Îşi dădu seama că era pierdută.

Conştiinţa se lupta cu uitarea salvatoare în timp ce se simţea tîrîtă pe coridor spre o cameră pe care nu o mai văzuse.

Braţele de oţel o fixară la podea. Kurth se ivi amenințător în faţa ei, dezbrăcat de la brîu în jos. Zîmbind, se aplecă peste ea.

Lovituri începură să se reverse peste umeri, stomac şi picioare. Kurth zbiera insulte inumane în timp ce o izbea.

Fusta îi fu smulsă, chiloţii rupţi. Kurth chicotea de o veselie macabră despărţindu-i picioarele, lingîndu-i coapsele, ciupind şi sugînd carnea fragedă dintre ele, rîvnind la sîngele care începu să curgă din rănile pe care i le provoca. Ieşindu-şi din minţi, Annie îşi urla agonia.

Braţe nevăzute o răsuciră violent cu faţa în jos. Pe la spate Kurth îşi înfipse sexul în ea cu toată forţa. O durere sfîşietoare păru să-i spintece trupul. Împunsături monstruoase o despicau în timp ce Kurth îi izbea cu pumnii şoldurile şi spatele. Degetele lui alergau grăbite să o tragă de păr, să-i schilodească trupul fraged.

Cînd leşină vocea lui încă îi răsuna în ureche.

Revenindu-şi, se trezi într-o maşină. Aerul plăcut al

nopţii intra pe geamurile deschise, înmiresmat de parfumul iasomiei.

Spre surprinderea ei hainele îi erau aranjate cu grijă. Părul îi fusese pieptănat.

Amorţeala din picioare nu era ceva natural. Bănuia că fusese drogată.

– Unde locuieşti, *señorita*? Vocea îi aparţinea lui Juan. Acum, eu duc acasă pe tine.

Ea nu spuse nimic.

– Primit rol acum, o asigură el. Domnul Kurth plăcut de tine. Spus mie. Nu face griji. El vrea ca tu să fii mare star. Spune mîine impresarului.

Ea privea tăcută pe fereastră, cînd observă o arteră principală din Hollywood care i se părea vag cunoscută. Cuvintele lui Juan păreau să vină de pe o altă planetă.

– Domnul Kurth e un om foarte important. *Si, señorita?* El întotdeauna obţine ce vrea. Înţelegi asta, *si?* El plăcut de tine. Vei primi rol acum. O.K., *señorita?* Care adresa ta, te rog?

Ea clătină din cap. Cuvintele liniştitoare ale lui Juan se refereau la o teroare şi o absurditate pe care nu le putea înţelege. Viitorul atîrna în spatele unui văl impenetrabil, dincolo de puterea de judecată a minţii ei.

Atunci văzu maşina poliţiei.

Era parcată în faţa unui chioşc unde se vindeau plăcinte cu carne. Înăuntru erau doi ofiţeri mîncînd din nişte farfurii de carton.

Annie deschise brusc uşa Rolls Royce-ului. In-

stinctiv Juan apăsă pe frînă. Se rostogoli pe asfalt ignorînd şuieratul claxoanelor din spatele ei şi alergă spre cei doi ofiţeri, care o priveau curioşi peste farfuriile lor.

– Am fost violată, spuse ea abia respirînd, punîndu-şi mîinile pe geamul maşinii. Bătută... violată... Se răsuci să arate spre maşină, a cărei uşă din spate Juan se grăbise să o închidă. El a ajutat, spuse ea indicîndu-l cu mîna. El... m-a ţinut. Ajutaţi-mă, vă rog...

Întunericul se strecură peste ochii ei în timp ce voci îi răsunau în ureche. Braţe puternice o sprijiniră. În depărtare un ofiţer în uniformă se apropria de Rolls Royce. Juan aştepta calm lîngă maşină, sigur de el în livreaua lui cenuşie.

S-a terminat, îşi zise ea cînd cerul nopţii se roti deasupra ei.

Însă o voce dinăuntrul ei o preveni că era implicată în ceva ce abia începuse.

– În regulă, domnişoară Havilland. Îţi poţi pune halatul acum. Îmi voi scrie raportul şi îl voi prezenta locotenentului Hernandez. Ai primit o bătaie zdravănă, dar nimic nu e rupt.

Doctorul Russell era un tînăr internist a cărui atitudine distantă aproape că reuşi să-i ofere mîngîiere. Se simţea în mîini pricepute şi competente – cu atît mai mult cu cît ofiţerul Barbara Tauer de la Brigada Violuri se afla afară pe coridor.

Doctorii probabil că ştiau deja adevărul medical al actului căruia îi căzuse victimă, prezent şi în raportul

poliţiei în care se relata oroarea a ceea ce se întîmplase dincolo de pereţii reşedinţei din Holmy Hills aparţinînd lui Harmon Kurth.

Îşi legă halatul, simţind junghiuri de durere în încheieturi, şi se întinse pe spate deasupra cearceafurilor reci, privind la pereţii şi podeaua antisepticei camere a spitalului.

Se simţea confuză şi irascibilă. Calmantul primit în sala de urgenţe nu o prea ajuta să-şi depăşească ruşinea, ci îi sporea senzaţia de dezorientare. De parcă mintea i s-ar fi împiedicat pe un cîmp acoperit cu mingi de vată.

Zîmbi fără vlagă cînd ofiţerul Tauer apăru în uşă. Pe coridor, în spatele ei, se vedeau figurile mai multor bărbaţi.

– Te simţi destul de puternică pentru a rezolva nişte probleme? o întrebă Barbara Tauer venind lîngă patul ei.

Annie dădu din cap. Un poliţist pe care nu-l mai văzuse intră în cameră.

– Sînt ofiţerul Campion, domnişoară Havilland, rosti el fără să zîmbească. Îmi cer scuze că te deranjez acum, dar trebuie să o fac. Mă tem că este datoria mea să te informez că eşti sub stare de arest.

Şovăi, jucîndu-se cu mandatul din mîna lui.

– Eu? întrebă Annie. Pentru ce? Trebuie să fie o greşeală.

El îşi clătină capul.

– Nu e nici o greşeală. Eşti acuzată de acostare în scop de prostituţie. Reclamantul este Martin Farrow, avocatul domnului Kurth. În acuzaţie se susţine că au existat trei martori la această acostare. Sînt aici pentru a te informa că eşti sub stare de arest, pentru

a-ţi face cunoscute drepturile şi a te muta în detenţie de îndată ce vei putea merge.

Annie clătină din cap consternată.

– Toţi sînteţi nebuni, spuse ea. Uită-te la mine. Crezi că am acostat pe cineva ca să primesc bătaia asta? Există vreo lege care interzice să fii o victimă a unui viol?

El ridică din umeri jenat.

– Rănile n-au nici o legătură cu arestarea. Acuzaţia pe care i-ai adus-o domnului Kurth e o cu totul altă problemă. Tribunalul e cel care va hotărî.

Annie se întoarse spre Barbara Tauer.

– Ce fac acum? întrebă ea.

– Primul lucru de care ai nevoie, spuse cealaltă femeie, este un avocat. Ai unul?

Annie scutură din cap.

– Cunoşti pe cineva care se ocupă cu aşa ceva?

– Nu cunosc pe nimeni aici, spuse Annie, doar pe Beth Holland, fata împreună cu care locuiesc. Urma să rămîn doar cîteva zile aici...

– Există cineva pe care ai vrea să-l suni pentru a-i cere sfatul?

Annie rămase tăcută. Voinţa păru să se prăbuşească în ea. Încăperea se legănă în faţa ochilor ei.

Luptîndu-se să rămînă lucidă, se gîndi la Beth, o fată care lucra şi era foarte ocupată, ai căror părinţi locuiau nu departe de apartamentul ei din Valley. Nici ea, nici ei nu aveau cum să cunoască un avocat specializat în apărarea unei femei acuzată de prostituţie. Însăşi ideea era absurdă. Şi apoi Annie abia dacă o cunoştea pe Beth şi nu intenţiona să o informeze despre această nebunie.

Renée Greenbaum, impresara ei de la *Cyrena* din

Manhattan era cea mai logică alegere pentru a-i telefona pentru ajutor. Ea fusese cea care luase legătura cu Beth după ce-şi folosise influenţa pentru a trimite pozele ei studioului *International Pictures.* De trei ani Renée era îndrumătoarea carierei de manechin a lui Annie, cea mai bună prietenă şi mentor.

Însă această situaţie de excepţie depăşea cu mult posibilităţile ei. Un telefon disperat nu-i va provoca decît o mulţime de necazuri şi jenă, pentru că se va considera vinovată că o vîrîse pe Annie într-o situaţie al cărei rezultat se dovedise o nenorocire oribilă.

La gîndul acesta ruşinea de a fi o victimă o izbi pe Annie cu întreaga ei forţă. O apucă sila să recunoască întîmplările scîrboase prin care trecuse ca şi înjosirea de a fi arestată.

Clătină încet din cap. Era singură pe lume de la moartea tatălui ei în urmă cu trei ani. Nici unul din prietenii ei nu era destul de apropiat pentru a fi sunat într-o astfel de situaţie. Ideea de a le cere să o salveze era împotriva naturii personalităţii ei.

– Nu, spuse ea neajutorată. Nu există nimeni.

– În acest caz, zise Barbara Tauer cu blîndeţe, îţi voi aduce pe cineva de la Biroul Public de Apărare. El va şti ce trebuie făcut.

Dar ochii ei înţelegători exprimau mai multă simpatie decît speranţă.

– Ştiu cît sună de crud, Annie, spuse Jerry Steinberg, lovind un bloc de scris de servieta lui jerpelită,

aşezat pe un scaun lîngă patul ei. În aceste circumstanţe nu-ţi rămîne decît un singur lucru inteligent de făcut. Şi anume să retragi acuzaţia împotriva lui Kurth şi a lui Juan Carrera. Am discutat cu reprezentantul lui Martin Farrow. Au fost de acord ca acuzaţia de prostituţie să fie retrasă la rîndul ei.

– Dar e o minciună! strigă Annie. Cred că pot scăpa de ultraj şi viol pur şi simplu minţind poliţia?

Tînărul avocat ridică din umeri.

– Violul e o infracţiune complicată, spuse el. Annie, eşti o actriţă care aspiră la un rol. O starletă, vor afirma avocaţii lui Kurth. Şi te-ai dus la el acasă pentru a discuta despre un posibil rol. Va fi la fel de uşor pentru Kurth să spună că ai încercat să-l acostezi pe cît îţi este ţie să spui că te-a violat şi bătut.

Oftă.

– Pe lîngă asta, are trei martori, toţi stîlpi ai societăţii care contribuie cu bani în Fondul de binefacere al poliţiei şi iau masa în fiecare săptămînă cu principalii judecători ai oraşului – şi toţi trei vor jura că au fost acolo tot timpul, ţi-au auzit propunerea şi te-au văzut plecînd nevătămată. E cuvîntul tău împotriva a cinci dintre ei, dacă îl punem la socoteală şi pe Juan.

– Şi rănile mele... Annie se gîndi la sînul ei bandajat şi la durerea din braţe şi picioare.

Jerry Steinberg dădu din cap. Raportul medical din servieta lui confirma muşcături umane, atac violent şi viol.

– Rănile sînt reale, spuse el. Însă alibiul lui Kurth este susţinut de patru oameni, Annie. Va declara pur şi simplu că s-a întîmplat după ce ai plecat de la el şi că îi provoci neplăceri doar pentru a obţine bani de la el.

– Şi cum rămîne cu... cu... sperma lui... cu saliva?

întrebă ea, forţîndu-se să rostească aceste cuvinte şi să-şi amintească scena.

– Testele de spermă şi de salivă pot fi eliminatorii, dar nu concludente. Jerry clătină din cap. Asta înseamnă că dacă Kurth ar fi nevinovat s-ar putea dovedi că nu el este cel care a intrat în tine. Însă în cel mai bun caz testele ar dovedi că el sau un milion de alţi tipi cu aceeaşi grupă sanguină ar fi putut să te violeze. Nu vor influenţa juriul.

Închise servieta.

– Ascultă, Annie. Ţi s-a făcut un mare rău. Acum trebuie să-ţi revii. Să te faci bine, să te preocupi de viitorul tău şi să-l uiţi pe Harmon Kurth. Singurul lucru pe care l-ai realiza cu această acuzaţie, fie cu ajutorul meu, fie cu al unui avocat bine plătit din Los Angeles, ar fi să-l jenezi pe Kurth. Iar asta e egal cu zero. Sfatul meu e să retragi acuzaţia şi niciodată să nu te mai apropii de el.

Furia străbătu prin suferinţa din ochii lui Annie.

– Adică să-l las să scape...

Tînărul avocat îşi coborî vocea.

– Încearcă să înţelegi ceva, spuse el. Harmon Kurth nu e doar un alt producător din Hollywood. El *este* Hollywood-ul în ochii întregii lumi. Are o reputaţie impecabilă pe care şi-o menţine de mai bine de o generaţie. Kurth aproape că a reuşit de unul singur să readucă Hollywood-ul din punctul mort în care se afla pe timpul lui McCarthy spre ceva ce seamănă cu o societate respectabilă. Acum, Annie, noi toţi ştim că o grămadă de lucruri dezgustătoare se întîmplă în oraşul ăsta. Dar Kurth...

Îşi clătină capul.

– Îţi poţi imagina valorile pe care le reprezintă?

Influenţa pe care o are în tribunalele din California? Îţi poţi imagina sumele de bani pe care le varsă comunităţii în fiecare an? Impozitele pe care le plăteşte? Îmi pare rău că trebuie să o spun, dar chiar dacă ai avea zece martori la ceea ce spui că s-a petrecut noaptea trecută va trebui să porţi un război juridic pentru a-i face pe un judecător şi pe nişte juraţi să-ţi creadă povestea.

Cuvintele lui se pierdură cînd îşi dădu seama că-l fulgera cu o privire ucigătoare.

– Dar tu mă crezi? întrebă ea.

– Sînt avocatul tău, Annie. O privi încurcat. Dacă îmi spui că Kurth te-a violat, în ce mă priveşte, Kurth te-a violat. Eu nu vorbesc despre adevăr, ci despre posibilităţi şi constrîngeri legale. Poţi înţelege această diferenţă?

Expresia de pe chipul ei îl făcu să se uite în altă parte.

– Ascultă, Annie, spuse el. Ţine seama de sfatul meu: acum nu e momentul să te gîndeşti la dreptate, ci la supravieţuire. Ai o viaţă şi o carieră pe care trebuie să le iei în considerare.

Ultimele lui cuvinte îşi găsiră ecou în mintea ei, cînd uşa se deschise şi un bărbat înalt, într-un costum scump, îi făcu semn lui Jerry, care se scuză şi ieşi pe coridor.

Annie aşteptă ca pe ghimpi în timp ce trecură cîteva minute. În cele din urmă Jerry se întoarse singur. Arăta şi mulţumit şi ruşinat.

– E în regulă, spuse el. Înţelegerea e următoarea – şi sper că o vei accepta. Ambele acuzaţii vor fi retrase. Spitalizarea va fi plătită de Kurth. Regretă neînţelegerea şi speră ca pentru tine să fie la fel de

important ca pentru el ca întreaga problemă să fie uitată şi să dispară începînd cu seara aceasta. Jerry se trase nervos de nodul cravatei. Suma de zece mii de dolari va fi depusă în oricare cont vrei tu. Cît mai discret.

Annie îl privea nevenindu-i să creadă. Mult timp rămase tăcută. Apoi trase adînc aer în piept.

– M-am hotărît, spuse ea. Voi retrage acuzaţia. Dar n-are decît să-şi păstreze banii.

Jerry Steinberg se uită la conturul plăpînd al corpului ei de sub cearceafuri. Era zdrobită, într-adevăr, dar nici vorbă să fie înfrîntă. În ochi îi lucea o lumină întunecată care aproape că-l înspăimîntă.

Îi strînse mîna şi plecă.

În sfîrşit rămase singură.

Minutele se scurgeau la voia întîmplării. Extenuarea se lupta cu furia şi disperarea din nervii ei întinşi la maximum. Tăcerea nocturnă a spitalului părea doar să-i sporească nervozitatea.

Se strădui să evalueze cît mai obiectiv situaţia în care se afla. Ştia că a fi victima unui viol nu înseamnă sfîrşitul lumii. Rănile ei vor lăsa cicatrici, dar va supravieţui durerii.

Pentru o clipă permise unui impuls melancolic să-i închidă ochii. Somnolenţa aruncă un paravan peste amintirea celor trei ani petrecuţi la agenţia *Cyrena* – ani fericiţi, independenţi, care o aduseseră în pragul unei faime adevărate ca manechin pentru prezentarea

modei – şi în minte îi apărură imagini din copilăria ei lipsită de mamă.

Se cristalizau în jurul tăcutului şi onestului Harry Havilland care fusese bastionul încrederii ei în lume pînă moartea i-l luă cînd nu avea decît optsprezece ani.

Lacrimi apărură imediat în ochii care o ardeau. Simţea un impuls primar să se cuibărească ca un copil necăjit în poala tatălui ei unde siguranţa fusese o stare pe care niciodată nu o pusese la îndoială. I se părea că trecuseră secole de atunci, de cînd îndrăznise să depindă de puterea altcuiva.

Ce sens are să fii slab?

Hotărîrea de neclintit a personalităţii ei îi reaminti cît de inutil e să tînjească după siguranţă şi mîngîiere cînd au fost sfîşiate din ea fără şovăire la fel cum gheaţa subţire se crapă sub un patinator neatent. Cînd moartea bruscă a tatălui său o lăsase orfană, înţelesese repede că suferinţa şi disperarea erau duşmani capabili să devoreze existenţa cuiva dacă nu erau alungaţi de voinţa de a fi fericit şi ocupat.

Aşa că îşi făcuse o carieră din refuzul de a accepta nefericirea pe măsură ce-şi şlefuia dibăcia de a trimite mesaje eficiente spre aparatele care o urmăreau prezentînd ultimele modele ale creatorilor europeni şi americani. Zîmbetele convingătoare pe care le arbora pentru consumatorul de modă erau la fel de bine gîndite ca şi zîmbetul cu care făcea faţă solicitărilor zilnice ale unei vieţi noi şi active.

Şi planul îi reuşise. Succesul îi încununase eforturile profesionale din New York şi în curînd viaţa i se derulă atît de liniştit, încît niciodată nu se gîndea la ea însăşi ca la o persoană cu vise neîmplinite sau

cicatrici invizibile.

Însă în seara aceasta nu putea nega ceea ce era evident. Nenorocirea în forma ei cea mai brutală o lovise în adîncul fiinţei ei. Iar nedreptatea, triumfătoare în cruzimea ei, se răsucea în jurul trupului ei în întunericul încăperii.

Reflexul prin care se bazase fericită doar pe ea însăşi presupunînd că lumea nu e duşmanul ei, o părăsise la nevoie. Voci furioase dinăuntrul ei îi cereau să îndrepte răul care îi fusese făcut, pentru că nu putea trăi cu dispreţul şi neputinţa de a fi o victimă.

Se suci şi se răsuci pînă cînd ameţeala provocată de durere, calmante şi oboseală făcu imposibilă orice analiză. Bătălia dintre gîndurile ei rămînînd nedecisă se lăsă purtată spre somn.

Nu putea vedea că personalitatea ei se balansa între două destine incompatibile unul cu celălalt. Unul era o extindere a vieţii disciplinate pe care o dusese de la moartea tatălui ei. Celălalt se afla pe un teren complet necunoscut, pe care urma să păşească o persoană complet diferită de tînăra voioasă care fusese ea pînă în seara aceasta.

Adormi, dînd uitării anii care atîrnau în echilibru în balanţa viitorului ei. Nu avea de unde să ştie că înainte de sosirea dimineţii balanţa se va înclina, făcînd-o să se prăbuşească pe un drum fără întoarcere spre o Annie Havilland pe care nu ar fi recunoscut-o.

Capitolul trei

Cu o oră înaintea răsăritului telefonul începu să sune.

Apelul slab, dar insistent nu reuşi să o trezească pe Annie. Pîlpîitul becului de lîngă cadran licărea nevăzut. Oboseala simţurilor combinată cu tranchilizantul din organismul ei încetiniră drumul spre trezire.

În visul ei era din nou fetiţă. Cearceafurile din jurul ei aparţineau patului din copilărie.

Un miros ciudat o trezi. Îşi dădu seama că focul cuprinsese casa.

Fugi din pat. Scările şi coridoarele i se părură fără sfîrşit în timp ce alerga jos. Se întindeau în întuneric doar ca să o neliniştească, însă îşi continuă drumul.

În sfîrşit ajunse în sufragerie. Tatăl ei era acolo,

dormind în vechiul lui fotoliu confortabil.

În braţele lui se afla o fetiţă, care dormea şi ea. Annie ştia că trebuie să-i trezească pe amîndoi înainte ca flăcările să-i cuprindă.

Trase de mîna tatălui ei. Era prea tîrziu. Nu se mişca şi de fapt nici nu mai semăna cu el însuşi.

Se întoarse spre fetiţă. Era ea însăşi. Aceasta deci era ultima ei şansă. Întinzînd mîna să o atingă se cutremură de o bănuială înspăimîntătoare. Adevărul o izbi cînd mîinile lor se atinseră.

– Nu sînt eu.

Realizarea transformă speranţa în panică.

Se uită la ochii închişi ai fetiţei. Se deschiseră dintr-odată. O duhoare îngrozitoare umplu camera cînd Annie văzu, prea tîrziu, flăcările ţîşnind din acei ochi – ochi ale căror scîntei pline de înţeles deveniră monstruoase limbi de foc.

Annie se întoarse să fugă, dar nu se putea mişca. Fetiţa îi ţinea ambele mîini.

Trase cu toată puterea, dar cu cît se lupta mai mult, cu atît o mai mare parte a forţei ei era atrasă de mîinile străine. O înhăţau tot mai strîns.

Ţipătul ei fu un oftat înăbuşit, duios de slab, iar flăcările începură să o devoreze.

Tresărind se trezi. Ecoul strigătelor ei răsună estompat şi la unison cu apelurile telefonului de lîngă ea.

Privi aparatul nedumerită. Visul se retrase fără voie din faţa realităţii pe măsură ce durerea din sîn îi reaminti de locul unde se afla.

Ridică receptorul.

– Ascultă-mă, spuse o voce tăioasă. Mi-ai creat destule neplăceri. Îţi sugerez să iei banii.

Un lung moment ea ascultă în tăcere, cîntărind

voinţa umană de la celălalt capăt al firului.

– Îmi ştii răspunsul, spuse ea în cele din urmă. N-am nevoie de banii tăi.

– Vreau să înţelegi ceva, spuse vocea. Nu vei mai lucra niciodată la Hollywood. Niciodată. Şi dacă te apropii de mine în viitor voi avea grijă să te distrug. E clar?

Annie închise telefonul.

Perna mai era caldă cînd îşi puse din nou capul pe ea. Ciudat, vocea lui Kurth nu o alarmase. În schimb visul se întoarse şi odată cu el realizarea că nu era ceva nou. Îl mai avusese şi în trecut, de mai multe ori, şi îl uitase întotdeauna.

Era bine să fii în viaţă, chiar dacă trezirea ei îi reamintise că Harry Havilland dispăruse pentru totdeauna şi nu o mai putea vizita decît în vis. Timpul se mişca înainte, nu înapoi. Ceea ce-ai pierdut, rămînea pierdut.

Ca dovadă, maltratarea ei de către Harmon Kurth rămînea tot de domeniul trecutului. Pentru a o depăşi nu trebuia decît să-şi fixeze mintea asupra viitorului şi să rămînă acolo.

Indiferent ce s-ar fi întîmplat.

O străbătu o euforie ciudată. Acum şi abia acum înţelese disperarea care îi frînase paşii în timp ce alergase spre maşina poliţiei. Ştiuse încă de atunci că poliţia nu o va putea ajuta.

Era singură.

Însă în izolare exista un nepreţuit control. Nu va trebui să depindă de nimeni altcineva.

Deşi mai era ceva. Îşi dădu seama că stăpînirea de sine pe care o simţea nu se datora doar unui gînd, ci unei hotărîri. O luase într-un fel în intervalul dintre

începutul somnului şi această clipă.

Ştia ce avea de făcut. Cum de putuse să şovăie?

Fireşte, niciodată nu va putea mărturisi nimic. Ar fi părut prea absurd. Cu toate astea îi aparţinea ei – sau o domina – şi îi dăduse ordinul de luptă.

O bătălie inegală se contura ameninţătoare în faţa ei, victoria fiind absurd de improbabilă.

Însă tocmai această inegalitate era arma ei, un elixir de putere ocultă care pînă şi acum îi alina durerea şi îi reda încrederea în sine. Îşi aminti de fetiţa din vis, a cărei strîngere de mînă devenea inuman de puternică prin faptul că atrăgea asupra sa întreaga forţă a victimei înnebunite şi stupefiate.

Annie va ajunge o femeie faimoasă. Şi o va face la Hollywood. Asta o ştia deja.

Iar la momentul potrivit îi va servi pedeapsa lui Harmon Kurth.

Cu acest gînd în minte trînti o uşă peste imaginea lui pentru că ştia că altfel nu o va mai lăsa niciodată să doarmă.

Închise ochii. Pe măsură ce trecutul se retrăgea, viitorul o cuprindea în braţele sale, vindecînd-o cu un balsam care în curînd deveni un somn adînc.

Capitolul patru

New York, 8 septembrie, 1967

Era o sîmbătă rece şi ploioasă. Detunătura camionului de pe alee răsună în întreg studioul. Mirosul restaurantului marocan de alături umplea simţurile lui Roy Deran cu amestecul cunoscut de foame şi greaţă.

Ura acest anotimp. Nu avea nici o identitate. Crăciunul era departe. La fel ca şi Ziua Recunoştinţei – deşi acea zi nu mai avea nici un sens pentru el de mai bine de treizeci de ani. Vara, anotimpul lui preferat la New York, era deja inaccesibilă, înecată în ploaie. Îi lipsea curajul de a se bucura de cele cîteva zile înviorătoare de toamnă, care ar fi putut trezi slabe

amintiri de calm şi securitate în timp ce se plimba prin parcul Washington Square sau se oprea să mănînce undeva lîngă apartamentul său din West Village.

Roy era singur, inert pînă în măduva oaselor, iar ploaia ce smălţuia strada Treizeci şi şapte sub roţile taxiurilor şi autobuzelor răsuna sec în pustiul din el.

În seara aceasta va merge la teatru. Trei dintre studenţii lui jucau într-o piesă de Albee la *Treepenny*. Nici unul nu va fi strălucitor, însă prezenţa lui îi va împiedica să intre în panică.

Unul sau altul dintre cei care treceau drept critici teatrali vor fi de faţă pentru a stărui ca Roy să-şi declare părerea despre punerea în scenă.

– Ce credeţi despre piesă, domnule Deran? Le-aţi fi cerut actorilor să interpreteze în acelaşi fel?

Întrebarea va fi plină de respect, invitîndu-l pe Roy să joace rolul unui guru, pentru că opinia lui era bine să fie citată. Însă în ochii care îi întîlneau pe ai lui Roy va exista obişnuita insinuare de dispreţ, zîmbetul schimonosit al unui sens pervertit.

Nu că n-ar fi meritat, îşi zise el. Abia dacă exista homosexual în lumea teatrală din New York care să nu cunoască în mod direct sau indirect preferinţa lui Roy pentru plăcerile de o noapte cu tineri poponari frumoşi care îşi ofereau trupurile în speranţa unor favoruri profesionale.

Înduioşat de generozitatea cu care îşi ofereau carnea, Roy încerca să pună o vorbă bună pentru ei, amintindu-le numele unor producători ca Weinstein, Allgauer sau Tate.

Dar toţi ştiau că e un ratat în iubire ca şi în meseria pe care şi-o alesese. Ştiau că sînt folosiţi doar pentru a exersa un organ mort şi cu o bunăvoinţă ce se

apropia de milă veneau cu el în patul din încăperea din spate, sau îl însoţeau acasă.

Cum ura entuziasmul şi politeţea întipărite pe feţele lor inocente! Nu pentru că le scoteau în evidenţă inimile lor corupte – nu, asta nu-l mai deranja. Roy renunţase demult să-şi imagineze că se afla deasupra oricărei slăbiciuni umane.

Nu, ci pentru că ochii lor exprimau tinereţea şi infinita capacitate de a spera. Lăcomia lor pentru ce va aduce ziua de mîine, nerăbdarea pentru ca şansa să le onoreze viaţa cu raza ei luminoasă.

Cît de deprimant e să-i vezi pe alţii păşind ţanţoş în ritmul unui vals stupid ale cărui mişcări le-ai uitat de mult.

Telefonul sună. Roy răspunse.

– Domnule Deran, sînt vizavi în cofetărie. Am vrut doar să fiu sigură că mă aşteptaţi.

– Vino sus. Închise fără să mai spună altceva.

Era fata aceea Havilland, cea care îl hăituise cu telefoanele ei pînă cînd acceptase în cele din urmă să o asculte ca s-o includă în clasa lui deja mult prea aglomerată.

Îndîrjirea ei îl enervase şi înclinase să fie împotriva ei. Vocea de la telefon, atît de limpede şi de inocentă, îl scotea din sărite. Era o amatoare novice, dacă nu greşea cumva. Şi manechin, sau aşa îi spusese ea; asta nu putea să însemne decît că era toată numai picioare şi fără nici un pic de talent.

Se îndreptă spre ferestre şi privi prin geamul murdar la strada de jos. Gîndurile i se întoarseră la studenţii lui. Melancolia îi răcori măruntaiele în timp ce feţele lor trecură prin mintea lui.

Printr-o ciudată alchimie a împrejurărilor, golul din el devenea o forţă cînd venea vorba de predat. Iluzia speranţei murind în el, putea pătrunde lucid dincolo de scutul elevilor săi pînă la acea coardă sensibilă care reprezenta esenţa fiecărui mare rol.

Şi pentru că exista în ei un izvor nesecat de speranţă, puteau supravieţui chirurgiei efectuate de Roy, apărînd în faţa publicului ca actori mai buni decît erau. Veneau la orele lui pentru a se umple de viziunea lui caustică şi plecau înviorăţi de tinereţea lor şi de încrederea în viitor.

Fireşte era un echilibru delicat care mai întotdeauna se înclina în direcţia mediocrităţii, doar un actor dintr-o mie fiind posedat de chemarea periculoasă de a se transpune într-un rol cu preţul pierderii propriei identităţi.

Studenţii lui Roy erau prea sănătoşi, prea dispuşi realizării şi succesului, dorinţei de a iubi şi de a fi iubiţi. Nu vor fi niciodată ca acei Booth, Barrymore în ai căror ochi sclipea sinuciderea şi autodistrugerea cînd se avîntau cu capul în jos în personaje care nu existaseră niciodată.

Şi astfel, Roy îşi petrecea viaţa făcîndu-i mai buni pe actorii mediocri. Iar pentru eforturile lui era considerat cel mai mare profesor de actorie din lumea celor ce vorbeau engleza.

De douăzeci şi cinci de ani faima lui creştea direct proporţional, pe măsură ce părul îi încărunţea şi sufletul i se golea. Între timp, observatori din toate

părţile se plîngeau de cît de multe pierduse această profesie cînd îl înlăturase din rîndul celor care jucau.

Nu-l înţelegeau deloc. Exilul era dimensiunea ideală a lui Roy. Cu ani în urmă i se deschiseseră căi care i-ar fi permis să apară în producţii importante, să-şi ocupe locul printre marii actori ai zilei. Roy le refuzase pe rînd pentru că ştia că nu-i mai rămăsese nimic de oferit unui personaj, nici o căldură umană care să se adreseze publicului.

Dacă i s-ar fi dat posibilitatea i-ar fi plăcut să-şi ucidă trupul găunos şi îmbătrînit, fiind doar un instrument brut al aducerilor aminte.

Dar credinţa nu-i permitea să se sinucidă. Era în secret un om religios şi nu putea rămîne indiferent la viitorul sufletului său, oricît de grotescă i se părea problema propriei supravieţuiri.

Se agăţa fără pasiune de varietăţile nesemnificative ale experienţei, rănit de batjocura că la patruzeci şi nouă de ani mai avea atît de mult pînă la sfîrşit. Îşi aştepta rîndul, mirosea saturaţia obscenă de pe strada Trezeci şi şapte şi de pe aleea urît mirositoare, se plimba în amurg prin parcul Washington Square, şi îşi ţinea orele cu o ultimă flacără a focului care arsese în el.

Un organ mort.

Auzi soneria. Paşi uşori răsunaseră pe scări.

– Domnule Deran. Vă mulţumesc foarte mult că aţi acceptat să mă primiţi.

Tînăra veni spre el traversînd podeaua de lemn.

Purta pantaloni strîmţi şi un pulover albastru. Jacheta îi atîrna pe braţ. Pe umăr avea o poşetă cu franjuri.

Era de o rară frumuseţe. Ochi ciudaţi, migdalaţi, siluetă mlădioasă, păr negru, minunat. Îi spuse că lucrează pentru agenţia *Cyrena*; acum îi recunoştea faţa de prin reviste şi din reclamele răspîndite prin tot oraşul.

Aspectul ei îi răscoli mintea. Fără îndoială se aştepta ca înfăţişarea să-i garanteze o carieră.

– la loc, spuse el arătînd spre o canapea veche plină de perne care servea drept recuzită în timpul lecţiilor şi ca scaun pentru oricine rezista împunsăturilor arcurilor.

Ea se aşeză cu grijă. Roy îi indică cele trei cărţi zdrenţuite de pe măsuţa de cafea. Nu avea intenţia să o lase să-şi revină.

– Cunoşti *Hedda Gabler*?

Ea clătină din cap.

– Dar *Phedra?*

– Am... am citit-o în liceu. La ora de franceză.

– Bine, spuse el. Aceasta e o traducere veche. Încearcă la pagina nouăzeci şi trei. E discursul Phedrei către Hyppolit.

Ea atinse cartea de parcă ar fi fost un lucru de pe altă lume. Era de două ori mai palidă decît acum cîteva clipe. Probabil că îşi dădea seama că încerca să o sperie.

O urmări cum caută pagina. Pupilele i se mişcară încoace şi încolo în timp ce citea rîndurile.

Roy rosti din memorie replica lui Hyppolit.

Fruntea ei era brăzdată de riduri. În zece secunde trebuia să se pregătească să interpreteze rolul unei mame seducîndu-şi propriul fiu.

Roy ştia că e imposibil.

Însă bătălia pe care o pierdea va fi plină de învăţăminte pentru el şi o experienţă de neuitat pentru ea.

Pe neaşteptate ochii ei îşi pierdură orice expresie. Arăta bolnavă. Roy se întrebă dacă spaima o va face să leşine.

Dar nu. Îşi recăpătă privirea dinainte, candidă şi misterioasă în acelaşi timp.

Începu să citească.

Inima istovită a lui Roy mai că se opri înainte ca ea să ajungă la al treilea vers.

Annie ştiuse încă de la început că nu va avea decît o singură şansă cu Roy Deran. Şi, soarta fiind plină de neprevăzut, s-ar fi putut să fie singura ei şansă de a deschide uşa viitorului pe care şi-l plănuise singură.

Mai ales că riscase totul fără a mai privi înapoi.

Trupul ei încă purta urmele experienţei prin care trecuse în California. Doctorul o asigurase că rana de la sîn va dispărea cu timpul, la fel ca şi durerea din spate. Clavicula nu va purta nici un semn.

Plecase din Los Angeles fără să-i spună lui Beth Holland motivul scurtei ei spitalizări. Reîntorcîndu-se în Manhattan o informă pe Renée Greenbaum că proba dată pentru *International Pictures* ajunsese în faza „Nu ne suna, te anunţăm noi".

Cum pe faţă, pe braţe şi pe picioare nu avea nici o vînătaie, se putuse întoarce la slujba ei de manechin

prezentînd orice cu excepţia costumelor de baie şi a lenjeriei.

Însă imediat puse în acţiune un plan care îi cerea să reducă drastic cariera ei de manechin.

Se retrase de la CUNY unde ar fi trebuit să-şi încoapă cel de-al patrulea an de cursuri serale care i-ar fi permis să obţină o diplomă de design şi artă teatrală. O scrisoare impersonală de la secretariat îi confirmă hotărîrea incluzînd şi o copie a studiilor ei.

Annie îşi numără economiile care erau destul de substanţiale ca urmare a trei ani de prezentare a unor cataloage de modă şi a muncii de manechin, care îi permisese să apară în tot mai multe reclame şi reviste colorate.

Găsi unul dintre cei mai buni instructori de voce din Manhattan şi începu să-şi antreneze coardele vocale atît pentru cîntat cît şi pentru interpretarea pe scenă.

Se înscrise la o clasă de dans profesionist şi începu exerciţii istovitoare menite să o pregătească pentru distribuirea într-un corp de balet sau ca solistă, cînd şi dacă va fi necesar. Studiile dure i se părură surprinzător de uşoare pentru că îşi petrecuse toţi anii liceului în echipele de înot şi gimnastică.

Instructorul ei de dans, un om cam morocănos, rămase impresionat de capacitatea ei de a se pierde în mişcările pe care i le indica, reuşind să se traspună la fel de firesc ca majoritatea profesioniştilor.

Etapele iniţiale ale planului ei urmau programul stabilit. Cum era de aşteptat Renée Greenbaum nu acceptă fără să se împotrivească această semi-retragere.

– Ascultă, Annie, o avertiză ea studiind-o prin lentilele groase. Sper că ştii ce rişti. O carieră ca a ta ajunge foarte departe, dar numai dacă este bine organizată. Editorii revistelor s-au plictisit de blonde mignone şi sînt pregătiţi pentru ceva deosebit în lumea modei. Cred că mai ai cîteva luni şi vei ajunge pe coperta revistei *Vogue,* dar numai dacă exploatăm la maximum toate prilejurile. Însă va trebui să fii disponibilă şi să apari cît mai des în faţa publicului. Dacă îţi reduci munca acum, întreaga ta carieră se va prăbuşi în jurul tău ca un castel de nisip. Am mai văzut aşa ceva.

Annie îi răspunse politicoasă, dar fermă:

– Îţi sînt recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru mine, Renée. Însă am într-adevăr nişte obligaţii acum şi cred că trebuie să le duc la îndeplinire.

Renée se încruntă la maldărul de machete de reviste şi fotografii lucioase după ce Annie plecă din biroul ei. Recunoscuse în Annie acel ceva ieşit din comun din clipa în care venise la *Cyrena* la optsprezece ani. Fusese aproape prea uşor să creeze un set de fotografii impresionante ce scoteau în evidenţă acel ciudat amalgam de bunăstare americană şi senzualitate voalată. Nenumărate taine păreau să ţîşnească din acei irişi argintii şi catifelaţi cu fiecare nouă mişcare a aparatului.

Iar acum îşi periclita întreaga muncă. Cele mai multe manechine aveau doar cîţiva ani la dispoziţie. Fiind o fată cu capul pe umeri, Annie ar fi trebuit să-şi dea seama de asta.

Pe de altă parte, acum, în ochii ei frumoşi strălucea o hotărîre neînduplecată care se născuse probabil din ceva ce depăşea bunul simţ.

Fără să-i pese de riscurile pe care şi le asumă, Annie se mută din micul ei apartament din Village într-o mansardă cavernoasă pe care o împărţea cu trei stewardese. Cu două dintre ele nu se întîlnise decît după ce locuise zece zile în acea cameră. Toate trei erau ca nişte umbre şi comunicau aproape numai prin bileţele lăsate pe frigider. Era ca şi cum ar fi locuit singură, doar că mult mai ieftin, şi călătoria pînă în centrul oraşului nu era chiar aşa de dificilă pe cît se aşteptase.

Îşi permise doar cîteva săptămîni pentru a se obişnui cu noul ei stil de viaţă înainte de a trece la pasul cel mai important. Ştia că va trebui să-l abordeze pe Roy Deran şi să-l convingă să o accepte ca studentă, din motivul foarte simplu că el era cel mai bun. Fără el sau cineva aproape la fel de bun nu va şti niciodată cum să-şi transforme talentul ei actoricesc necizelat într-o marfă care să aibă căutare pe piaţă.

La început doar timbrul vocii lui de la telefon, subţire şi enervată, fu suficient pentru a o face să-şi piardă curajul. Dar se sili să insiste pînă cînd hotărîrea lui de a nu o primi slăbi, cu toate că simţea cum creştea antipatia lui pentru ea cu fiecare telefon pe care i-l dădea.

Iar acum el era aşezat pe scaunul din faţa ei, fulgerînd-o fără milă cu privirea ochilor săi reci.

Deci acesta e chipul şansei, îşi zise ea. Faţa severă a unui om ostil, preocupat, şi o voce aspră din interiorul ei care îi şopti *Acum sau niciodată.*

Dar era bine înarmată pentru a riposta.

Din ochii ei pieri orice urmă de expresie.

Văzu în minte un zid de întuneric zburînd în sus peste ea cu o viteză ce depăşea imaginaţia. Zbura sus pentru că ea cobora tot mai mult în ceva negru şi necunoscut, ca un ocean care o acoperea.

Un val de greaţă îi izbi stomacul. Îl simţi răspîndindu-se prin braţe pînă la degete, spre pagină şi în cuvintele tipărite. Cînd îi domină buzele şi întreaga răsuflare a plămînilor, citi cuvintele cu un calm total, fără nici o intonaţie premeditată.

Roy Deran o studia atent, sprîncenele îi erau ridicate.

– Mai spune o dată, îi ceru el.

Annie se uită din nou la cuvinte. Ştia că nu-i aparţineau, la fel de puţin ca şi respiraţia pe care într-un fel nu şi-o putea regla, ci curgea afară, mereu afară, ca o moarte căreia îi dădea trup şi formă.

Pronunţă încă o dată versurile în mod uniform, fără să încerce să le adauge ritm sau semnificaţie.

Roy Deran o opri.

– De fapt îl mîngîie, spuse el. Chiar între picioare – înţelegi, prin cuvinte. Dar ea nu se poate auzi pentru că nu poate accepta dorinţa din ea. Încearcă aşa.

Ea citi rîndurile încă o dată. El zîmbi şi clătină din cap înainte ca ea să termine.

– În regulă, spuse el.

Se ridică şi îi întinse o mînă vlăguită pentru a o ajuta să se scoale în picioare. Cartea căzu pe masă.

– O lecţie costă douăzeci şi cinci de dolari, spuse el. Ne întîlnim în trei seri pe săptămînă, de la şase pînă cînd nu ne mai suportăm. Îţi convine?

Ea înghiţi în sec auzind preţul. Celelalte lecţii ale ei costau deja enorm, iar contul din bancă scădea văzînd cu ochii în ciuda chiriei mici.

– Sau şi mai bine, spuse el, îmi plăteşti cînd poţi. Vom completa diferenţa mai tîrziu.

Chipul ei se lumină. Transa în care i se cufundase mintea dispăruse. O accepta!

– Dar nu uita un lucru, o preveni el. Ai multe, foarte multe de învăţat. Nu ai nici un fel de tehnică. Nici stăpînire, nici sincronizare. Dacă nu ţi-o dezvolţi nu vei ajunge niciodată actriţă. Fără iluzii deşarte, da?

Ea zîmbi ascultătoare.

– Şi mai e ceva, spuse el. Şomajul în această profesie este de nouăzeci şi cinci la sută, dacă nu mai mult. E aşa de foarte mult timp şi va rămîne la fel în viitorul apropiat. Dacă te apuci de aşa ceva pentru bani, mai bine las-o baltă.

Drept răspuns ea îi întinse mîna, ochii strălucindu-i.

– Vă mulţumesc foarte mult, domnule Deran. Nu veţi regreta că m-aţi primit. Promit.

– Vom vedea. Zîmbetul lui era formal, dominat de o atitudine prudentă. Ne vedem luni.

Annie ieşi afară pe strada Treizeci şi şapte. Ploaia i se revărsa pe umeri, dar nu se gîndi să-şi deschidă umbrela.

Făcea într-adevăr parte din Studioul 37.

Era studenta lui Roy Deran.

Porni spre metrou fără să acorde nici o atenţie maşinilor care goneau pe lîngă ea. Bucuria şi surpriza îi erau umbrite de o altă emoţie aproape prea tăinuită pentru a fi recunoscută.

Ştiuse încă înainte de a urca acele scări spre studio că Roy Deran o va accepta.

Capitolul cinci

New York, 2 februarie, 1968

– Prin personajul tău ajungi să te regăseşti pe tine însuţi.

Roy Deran străbătea cu paşi apăsaţi podeaua din lemn, vocea şi corpul fiindu-i încordate ca nişte arcuri. O mulţime tăcută de studenţi aşezaţi în diferite poziţii de relaxare îl urmăreau.

– Să nu-i credeţi pe actori, spuse el, atunci cînd vă sfătuiesc să vă adaptaţi personajului vostru. Nu. Scrută sever grupul de tineri. Vă depărtaţi de voi înşivă. Ucideţi puţin din voi în favoarea personajului. Şi dacă o faceţi destul de bine, personajul vă va lăsa ceva. Ceva de care să depindeţi – un timp.

Se răsuci brusc aţintindu-şi ochii sardonici asupra lui Annie care stătea în picioare lîngă un coleg al ei cu un text în mînă.

– Acum, spuse el, arătînd cu degetul în direcţia ei, vedeţi aici o actriţă care crede că se cunoaşte deja. Personajul ei nu e pentru ea decît o nouă haină pe care are de gînd să o probeze, sau o nouă pereche de cizme pe picioarele ei frumoase ca să se poată plimba pe Fifth Avenue şi să-şi cumpere o nouă garderobă de primăvară.

Hohote de rîs jenate răsunară prin încăpere. Studenţii erau intimidaţi de sarcasmul lui Roy şi le părea rău de Annie.

– Vă spun eu ce cred, continuă el. Cred că scumpa noastră Annie vrea să aibă un succes cît mai mare în această meserie. Poate chiar să ajungă un simbol al senzualităţii. Vrea ca oamenii să o placă şi să o admire. Şi se aşteaptă ca Maggie, Ofelia, Inez sau oricare din personajele ei să i se potrivească precum rochiile, doar ca să o facă să arate mai bine. Deci cum ar putea ea să stăpînească aceste personaje cînd nu sînt decît nişte vitrine pentru ego-ul ei?

– Ajunge.

El se roti surprins cînd îi auzi vocea. Îl fixa cu ochi mari şi consternaţi. Nu părea furioasă, ceea ce făcea ca intervenţia ei să fie cu atît mai descurajantă.

– Aş vrea să o luăm de la început, vă rog, spuse ea.

Fără un cuvînt Roy îşi flutură textul din mînă spre Nick Marciano, tînărul vioi care juca scena cu ea. Era semnalul lui pentru a începe.

Nick se întoarse spre Annie şi îi dădu replica. Era o scenă paşnică, dar încărcată de tensiune din *Pisica pe acoperişul fierbinte*. Annie urma să o joace pe Maggie în momentul ei de supremă frustrare personală şi sexuală.

În cameră se lăsă o linişte tulburătoare. Nick observă că pentru o clipă ochii colegilor săi părură să devină sticloşi. Aşteptă nesimţindu-se în largul lui în timp ce ceilalţi priveau.

Nu putea vedea că Annie era într-o altă lume. Cunoscutul întuneric care cădea peste ea o cuprinse din nou. Îi amintea de îngrozitoarele dureri de urechi de care suferise în copilărie. Atît de neînduplecate, atît de inevitabile.

Însă acum senzaţia era mult mai familiară şi ştia că nu se va pierde în ea. O coborîre de o clipă în acel abis interior îi scălda toate replicile într-o licoare nedefinită a senzaţiilor care se contopeau şi se contaminau una pe cealaltă ca nişte substanţe chimice catalizate, acizi mistuitori capabili să-i ardă pielea neprotejată.

Se lăsa asupra ei în momente de stres şi reuşea întotdeauna să o sperie. Însă descoperise că odată ce va lăsa în urmă acel asalt oribil, acesta se va retrage ca o umbră în spatele cuvintelor ei, oferindu-le sens şi prospeţime pe buzele ei.

Se întoarse spre Nick cu un zîmbet ce nu-i aparţinea şi rosti prima replică a lui Maggie. Îi ului pe cei prezenţi ca sclipirea unui fulger din apropiere.

Au jucat din nou întreaga scenă. Nu ieşi din transă pînă nu se termină.

Clasa urmări în tăcere cum Nick se prăbuşeşte pe

canapea. Annie se sprijinea de perete cu picioarele încrucişate ţinîndu-şi capul în mîini.

– Mda, spuse Roy Deran. A fost mai bine. Chiar destul de bine. Arată-mi asta şi miercuri şi ne putem apuca de treabă. În regulă.

Se uită la Annie. Se vedea că era secătuită de puteri.

– Trebuie să o înfurii ca să scoţi ceva de la ea, se adresă el celorlalţi pe un ton ambiguu, cu ochii lui inteligenţi înduioşaţi de o afecţiune sinceră pentru fata din faţa lui. Însă cînd arată ce are sub faţa aia frumoasă a ei, mă face să simt ceva. Voi ce ziceţi?

Un ropot de aplauze străbătu încăperea, scurt dar deschis şi plin de entuziasm. Annie îl primi zîmbind obosită, clătină din cap stingherită, şi îşi prinse din nou tîmplele în palme.

– Iar în ce-l priveşte pe Nick, spuse Roy adresîndu-se tînărului actor numai muşchi, cu păr negru, cîrlionţat, şi nas acvilin, cu el e o cu totul altă poveste.

Comentariile lui deveniră mai tehnice în timp ce analiza interpretarea lui Nick. Însă gîndurile lui intime rămaseră la Annie.

Colegii ei erau talentaţi şi dedicaţi în întregime actoriei. Dar nu erau decît umani. Annie era cu totul altceva. Roy ştiuse asta încă de la prima audiere.

Îţi putea face părul măciucă cu o singură replică. Simpla amintire a modului cum o rostise putea ţine un coleg treaz toată noaptea. Însă era clar că nu se putea controla. Dacă va învăţa vreodată cum să-şi dea drumul şi să se oprească după bunul ei plac, va ajunge o mare actriţă.

Asta dacă nu o va devora mai întîi.

Era atît de subtilă cursa pe care o urmărea Roy, în timp ce ea venea la orele lui, tehnica ei dezvoltîndu-se în salturi pe măsură ce durerea nevăzută care o făcea să-şi dorească să joace se înteţea sub înfăţişarea ei minunată!

Şi, oh! Ce frumuseţe era! Dacă n-ar fi fost homosexual, medită el, sexul ca şi inima lui ar fi fost la cheremul ei din clipa în care o văzuse.

Dar aşa, era pe jumătate îndrăgostit de ea şi cînd urmărea felul în care se mişca şi vorbea, celulele îl furnicau amintindu-şi de acea scurtă perioadă din viaţa lui cînd adorase femeile.

Fiecare gest al ei era încărcat de o formidabilă sexualitate inconştientă. Văzînd-o îndepărtîndu-şi părul din ochi îl tulbura mai adînc decît spectacolul dezbrăcării unei alte femei. Cu toate astea atitudinea ei corectă, de o onestitate înviorătoare, era la fel de impresionantă astăzi ca şi în urmă cu cinci luni.

Ciudata combinaţie de senzualitate feminină şi sinceritate naivă stătea la pîndă în esenţa fiecărei ei interpretări şi o făcea de neuitat.

Da, avea un drum lung înaintea ei. Dar în locul spre care se îndrepta, nici unul dintre actorii din această cameră – poate din întreaga profesie – nu o va urma.

Annie se sprijinea cu spatele de perete urmărindu-i pe alţi trei studenţi începînd o scenă dificilă, dar

amuzantă.

Le admiră tehnica. Însă mintea îi era în altă parte.

Lunile petrecute cu Roy Deran retezaseră deja şi ultimele legături cu ambiţiile ei din trecut.

Faţa ei, binecunoscută locuitorilor din New York din două reclame şi din anunţuri publicitare din ziarele şi revistele locale, familiare publicului din toată ţara datorită paradelor de modă, se retrăgea treptat. Pentru că nu mai putea accepta o mare parte a ofertelor pe care Renée şi *Cyrena* le găseau pentru ea. Îşi consacra lecţiilor tot timpul ei.

Renée îi arunca priviri îndurerate ori de cîte ori o vedea trecînd prin birou. Annie se silea să zîmbească şi îşi continua drumul, regretînd înstrăinarea auto-impusă faţă de femeia care făcuse atît de multe pentru a o ajuta, însă nu dorea şi nici nu era în stare să schimbe cursul evenimentelor.

Pe de altă parte nu era singură. Calea pe care şi-o alesese îi umplea zilele cu chipuri noi şi, totodată, îşi revendica drepturi tot mai mari asupra timpului şi înzestrării ei.

Blane Jackson, instructorul ei de dans, o luase deoparte nu cu mult timp în urmă.

– Nu-mi place să spun asta unui începător, spuse el, pentru că nu-mi place să umflu capete care ar fi mai bine să rămîne strîmte. Dar cred că ar fi bine să-ţi cauţi un impresar cît mai bun, să lucrezi cu mine încă un an, şi să faci din dans centrul existenţei tale.

De cînd venise la el naturaleţea mişcărilor ei nu fusese diminuată de măiestria crescîndă. Oferea atît de multă forţă şi sensibilitate celor mai simpli paşi,

încît nu se îndoia că va reuşi ca dansatoare.

Şi apoi era incredibil de sexy.

– Dacă renunţi la toate celelalte lucruri care îţi distrag atenţia şi lucrezi cu mine douăsprezece ore pe zi, spuse el, cred că vei ajunge un star pe Broadway cam în doi ani. Nu o spun ca să te linguşesc, ci ca să te informez. Acum ai nevoie de cineva care să-ţi dirijeze cariera.

Ea îi zîmbise şi îi mulţumise politicos.

– Mă voi gîndi la ce mi-ai spus. Însă între timp pot să vin la cursuri aşa ca şi pînă acum?

– Fireşte.

Blane Jackson nu avea de unde să ştie că dansul nu era decît un mijloc pentru a-şi atinge ţinta, la fel ca lecţiile de muzică, munca de manechin – şi chiar şi Roy Deran.

Nick Marciano se lăsă pe spate sprijinindu-se în coate şi urmări ochii lui Annie studiindu-i pe cei trei actori interpretînd scena pentru Roy. Părul negru îi cădea peste piept ca vălul unui personaj de legendă.

Nick fusese vrăjit de farmecul ei complex din prima zi cînd ea apăruse la Studioul 37 şi îi ceruse imediat o întîlnire. Fuseseră la filme, discutaseră despre actorie, văzuseră mai multe producţii de pe Broadway şi o prezentase prietenilor cu care îşi petrecea timpul liber. Actori toţi, lucrau ziua şi noaptea se lăsau în voia conversaţiilor lungi, pline de zvonuri despre lumea spectacolelor.

Bărbat tînăr, sensibil şi uluitor de atrăgător, cu un puternic apetit pentru femei şi succes, Nick nu-şi păstră în secret intenţiile faţă de corpul frumos al lui Annie. Ştia că expresia înflăcărată a trăsăturilor sale cizelate şi membrele musculoase nu fuseseră trecute cu vederea. Şi, într-adevăr, la primul lui sărut, mîngîierea degetelor ei prin părul lui era încărcată de o ardoare feminină.

Dar, spre surpriza şi dezamăgirea lui, ea îl refuzase.

– Nu cred că acum m-aş putea apropia de cineva, îi explicase ea. Sper că înţelegi.

Şi, în ciuda nemulţumirii şi a mirării lui, ea transformase totul într-o glumă nevinovată, însoţindu-l fericită la o mulţime de dejunuri, plimbări prin parc, vizite la muzee, expoziţii şi de multe ori la teatru.

Acum era doar prietena lui, dar apropierea ei de el nu era tocmai platonică pentru că prin felul în care îi ţinea mîna sau îi ciufulea părul confirma amintirea săruturilor şi perfecta înţelegere a cît de mult o dorea el.

Neobişnuit să fie respins, Nick nu mai ştia ce să creadă despre ea. Deşi era evident că îl plăcea, el nu putea uita că la baza sofisticării ei naturale se afla modul de viaţă dintr-un oraş mic. Poate că fusese într-un fel îndepărtată de poveştile despre comportarea lui violentă uneori, provocată de succese sau de eşecuri în interpretare. Un actor hipersensibil nu era străin de cîteva ţigări inocente de marijuana fumate pe la petreceri sau de o mahmureală din cînd în cînd provocată de vodca ieftină.

Şi, bineînţeles, se declara fără ruşine un favorit al femeilor.

Dar Annie nu dădea nici un semn că l-ar fi dezaprobat cu ceva. Cu toată distanţa ciudată părea să fie în întregime de partea lui. Într-adevăr, în relaţia pe care i-o oferea, exista mereu umbra nedefinită a ceva mai intim. Cu toate astea era conştient că însăşi suavitatea refuzului ei se baza pe o hotărîre de nezdruncinat.

Cu un gest din umeri care îi arăta uluiala accepta ce avea din ea şi îi admira personalitatea.

– Fetiţo, îi spuse el, nu ştiu ce vede Roy cînd faci chestiile alea la ore, dar eu sînt de cîtva timp în oraşul ăsta şi poţi să mă crezi pe cuvînt: ai talent. Înzestrarea şi imboldul. Vei ajunge departe. Izbucni în rîs. Sper doar că mă iei şi pe mine cu tine.

– Vorbeşti prostii, spuse ea. Eu încă voi face pe dracu-n patru ca să găsesc un rol secundar cînd tu îţi vei avea propriul serial, şi tu o ştii prea bine.

Annie era conştientă că televiziunea era ţinta pe care şi-o alesese. Deşi un actor dăruit meseriei, Nick nu-şi făcea nici un fel de iluzii în privinţa talentului său nepotrivit pentru clasici, sau chiar pentru scenă. Ambiţia lui era una comercială şi nu-i căuta nici un fel de scuze.

Faptul acesta nu făcea decît să exacerbeze dezaprobarea tatălui său rigid şi puritan, care îl alungase definitiv din clanul Marciano din Newton, Massachussetts, cînd Nick refuzase să intre în afacerile familiei şi venise în Manhattan acum patru ani.

Întrebat de Annie dacă timpul nu ajutase la îmblînzirea neînţelegerilor, Nick clătinase din cap.

– Nici vorbă, spuse el. Pentru un om ca el actorii sînt nişte tîrfe pur şi simplu. Nu e o profesie demnă de un bărbat, e cea a unui hoţ. Niciodată nu-l voi

schimba şi niciodată el nu mă va schimba pe mine. Aşa că ne ţinem la cîteva sute de kilometri unul de altul şi ne merge bine.

Nick lăsa impresia că acceptă îndepărtarea de familie şi povara vocaţiei cu o indiferenţă frivolă. Dar Annie nu se lăsă convinsă. Avea o natură agitată şi vulnerabilă care combinată cu firea de actor şi şomajul cronic dădea un amalgam exploziv.

Sesizînd lupta din interiorul său, Annie se trezi în curînd încurajîndu-l cu o căldură aproape maternă, făcîndu-l în acelaşi timp să simtă că ea depindea de experienţa lui superioară.

Destul de repede Nick renunţă recunoscător la aparenţa narcisistică a virilităţii cînd se afla în compania ei, pentru că era bine să depindă de ea pentru atît de necesarul sprijin moral şi sfaturi înţelepte – deşi dorinţa pe care o aprinsese în el nu-l părăsi niciodată în întregime.

– Nici nu ştiu cum am supravieţuit în oraşul ăsta nebun pînă ai apărut tu, obişnuia el să-i spună, înconjurîndu-i umerii cu braţul în timp ce se grăbeau prin frig spre o intrare la metrou.

– La fel cum o vei face cînd voi pleca, rîse ea. Vei fi cel mai obsedant bărbat din jur, iar fetele se vor căţăra pînă la ferestrele apartamentului tău doar ca să ajungă la tine.

Sigur, îşi zise el continuînd să zîmbească. *Toată lumea în afară de tine.*

Şi analiză în gînd remarca ei nevinovată referitoare la faptul că nu plănuia să rămînă aici pentru totdeauna.

Propriile ei cuvinte ascundeau mai mult adevăr decît bănuia. Va ajunge departe, deşi nu-i va spune

încotro se îndrepta.

Ora se terminase.

Annie se ridică să plece. În drum spre ieşire privi în ochii căprui şi reci ai lui Roy Deran. În ei licărea obişnuita scînteie de aroganţă şi, ca întotdeauna, strania intensitate care trăda agonii intime despre care eă nu va afla nimic, pentru că viaţa lui personală o păstra doar pentru el însuşi.

Chiar şi în cele mai neplăcute momente din timpul cursurilor, cînd o umilea, nu reuşea niciodată să uite tragedia din acei ochi şi se simţea legată mai puternic de el decît prin indignarea întîmplătoare. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-l dezamăgească.

Însă venise momentul să se împotrivească dorinţelor lui.

Programul ei nu permitea nici o întîrziere. Aproape chiar de la începutul lecţiilor cu Roy Deran nu pierduse nici o clipă din vedere şansele de a obţine un rol pe scenă.

Roy îi ghicise intenţiile fără nici o dificultate.

– Nerăbdarea, îi spuse el într-o zi, este slăbiciunea pe care zeii ţi-au rezervat-o. Erai prea înfometată. Dacă nu-ţi dai timp îţi vei sparge talentul ca pe un ou.

Annie ştia că el credea că are nevoie de încă un an înainte de a încerca să se prezinte în faţa unui public adevărat de experţi şi de critici severi de pe Broadway.

Dar şansa ei apăruse pe neaşteptate la orizont.

Şi nu o va lăsa să-i scape.

Capitolul şase

New York, 8 februarie, 1968

Piesa se numea *White Lady*[1].

Urma să fie pusă în scenă peste patru săptămîni. Un succes răsunător în West End-ul Londrei în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, se făcuse din ea un mic film britanic încoronat de succes şi era considerată o operă clasică destul de neînsemnată în repertoriul actual.

Ceea ce făcea ca repunerea ei în scenă la New York să fie deosebită era bineînţeles vedeta principală. Rima Baines fusese în ultimii zece ani starul dominant al rolurilor feminine de la Hollywood şi era considerată de *Variety* drept numărul unu al box of-

1. Doamna albă

fice-ului în şapte din ultimii opt ani.

Se lansase pe ecran cînd abia împlinise douăzeci de ani, o necunoscută extraordinar de atrăgătoare într-o dramă romantică intitulată *To Know By Heart*[1] fiind imediat nominalizată pentru un Oscar. Refuzîndu-i-se premiul doar pentru că era o nou venită, Rima Baines devenise totuşi peste noapte un superstar.

Annie avea unsprezece ani cînd *To Know By Heart* rulase pe ecrane. Deşi conţinutul filmului era prea greu de înţeles pentru cineva de vîrsta ei, Harry Havilland cedase rugăminţilor ei şi o dusese la film. Din ziua aceea nu mai pierduse nici un film cu Rima Baines.

Filmografia marelui star a fost în curînd presărată de titluri prestigioase aparţinînd unor genuri diferite, de la comedii romantice la filme de aventuri şi poliţiste. Era o actriţă multilaterală, însă în acelaşi timp pretenţioasă şi deseori dificilă. Pentru filmele ei se lupta mereu cu regizorii şi scenariştii, iar drept rezultat ele purtau pecetea unei măiestrii constante, aproape la fel de distinctă ca însăşi personalitatea ei de pe ecran – schimbătoare şi extrem de senzuală.

În adolescenţă Annie se uita în oglindă şi îşi dorea ca faţa pe care o vedea să fie cea a Rimei Baines. Valuri de păr blond de un auriu natural şi un ten perfect încadrau ochii ei cafenii şi voalaţi. Era trăsătura ei cea mai distinctă pentru că îi puteau transforma zîmbetul seducător într-o furie nestăpînită, inteligenţă sau nebunie totală, după bunul ei plac.

---

1. A şti pe de rost

Deşi Rima Baines era prea complexă pentru a fi încadrată într-o categorie, personajele pe care le crea aveau în comun excentricitatea şi o sexualitate răscolitoare. Cele mai mari talente de la Hollywood scriseră roluri special pentru ea şi orice film avînd-o în rolul principal pe Rima Baines era considerat un mare oveniment.

Între filme lucra pe Broadway, afirmînd că instinctele ei de actriţă s-ar atrofia în faţa camerei impersonale şi a programului de filmări ce nu respecta o succesiune logică dacă nu şi-ar reînnoi arta în prezenţa unui public adevărat.

Marele regret al copilăriei lui Annie a fost că nu putea călători la New York pentru a vedea acele renumite interpretări.

Niciodată nu visase că într-o zi îşi va pune ochii pe un rol într-o piesă în care juca Rima Baines.

White Lady urma să fie un punct de plecare pentru Rima. Era o fantezie romantică, scenele vesele alternînd cu cele sumbre, despre un frumos scriitor care îşi petrece un sfîrşit de săptămînă într-o casă bîntuită de fantoma unei doamne plină de pasiune din secolul al nouăsprezecelea, iubita celui mai mare poet al epocii.

Eroul vrăjit, îndrăgostindu-se fără speranţă de frumosul spirit, află despre trecutul ei tulburător şi scrie un nou roman despre ea şi, în cele din urmă, mulţumită milei ei pentru starea lui deznădăjduită este

eliberat de ea şi nu-şi mai aminteşte nimic cînd revine în lume cu un roman a cărui creaţie va rămîne un mister pentru el.

Sublima, senzuala Rima Baines era ideală pentru fantoma romantică. Deşi rolul principal masculin nu fusese distribuit încă, se presupunea că va fi cineva important, deoarece producătorul Sam Spector, un veteran al scenelor de pe Broadway, era un perfecţionist care va face tot ce-i stătea în putinţă ca producţiile lui să fie memorabile.

Se vorbea serios ca piesa să fie transpusă într-un nou film dacă va avea succes, fiind o mare şansă pentru Rima Baines de a obţine Oscarul cu acest rol principal. Povestea cuprindea tulburătoare şi chinuitoare întoarceri în trecut în care ea îşi dezvăluia iubirile şi tragediile. Nimeni nu se îndoia de aptitudinea ei de a-i face faţă într-un mod strălucitor.

Annie nu s-ar fi imaginat niciodată împărţind scena cu eroina ei dacă nu ar fi existat un singur lucru.

În *White Lady* era inclus şi rolul neînsemnat dar elocvent al unei vecine, o tînără capricioasă şi atrăgătoare căreia faimosul scriitor îi cade cu tronc. Scenele ei cu el, pline de replici amuzante, marcate de o senzualitate îndrăzneaţă echilibrau episoadele mai serioase în care apărea fantoma.

Annie văzuse reprezentaţia cu *White Lady* pe cînd era fetiţă, iar acum citi piesa cu mare atenţie. Era o lucrare bine structurată, plină de replici scăpărătoare, iar rolul lui Jill, tînăra vecină, era perfect pentru ea. Cu

ochii ei fascinanţi şi cu părul negru va accentua aspectul exotic al piesei. Interesul uşor romantic pe care îl va stîrni va fi cu atît mai grăitor din cauza înfăţişării ei ieşite din comun.

Nu exista nici o îndoială în mintea ei că va putea juca rolul lui Jill, şi încă bine.

Singura problemă era cum să-l obţină.

Va fi o treabă greu de făcut.

Teatrul de pe Broadway era într-un serios declin, din cauza chiriilor, a sindicatelor; preţul biletelor crescuse iar riscurile implicate în punerea în scenă a unei piese erau mult mai mari decît în zilele fericite de dinaintea apariţiei televiziunii, care zdruncinase grav Hollywood-ul, dar şi mai mult lumea teatrală.

Pînă şi un om ca Sam Spector, ale cărui piese continuau să aducă bani investitorilor pînă şi în acele vremuri tulburi, nu se putea aştepta să se lase interesat de o necunoscută pentru un rol atît de vizibil ca acela al lui Jill.

Annie se pregăti pentru o bătălie inegală. Piedicile împotriva ei erau dublate şi de faptul că Roy Deran, singurul ei aliat într-o astfel de situaţie, i-ar fi rîs în nas dacă ar fi ştiut despre pasul trufaş pe care se pregătea să-l facă.

Dar pînă şi autoritatea lui Roy trebuia să dispară în faţa caracterului presant al programului lui Annie. Nu mai putea aştepta.

Urma să descopere că îndrăzneala îi va fi de mare folos.

Însă talentul şi curajul, va afla spre marele ei necaz, nu erau suficiente cîteodată.

Marţi dimineaţă la unsprezece şi patruzeci şi cinci Sam Spector îşi urma fără ezitare şi punctual drumul său din biroul asociaţilor *Teatrului Bell* spre ascensorul care îl va duce jos spre strada Patruzeci şi trei şi dejunul cu cîţiva prieteni din lumea teatrului.

Annie îşi sincronizase perfect abordarea lui. Se trezi singură în ascensor cu Spector. El nu se întoarse să se uite la ea, ci rămase privind acul vechi care se mişca invers decît acele ceasornicului trecînd de numerele etajelor.

– Domnule Spector, se forţă Annie să pronunţe cuvintele. Îmi pare extrem de rău că vă deranjez. N-aş face-o dacă ar exista o altă posibilitate. Vedeţi, sînt manechin aici în Manhattan la *Cyrena* şi studentă a lui Roy Deran. Eu nu am un impresar, dar aş da orice ca să fiu audiată pentru rolul Jill din *White Lady*. Nu vreau să vă bat la cap dar dacă cineva ar putea să mă asculte citind, doar cîteva minute...

Oftînd resemnat Spector se întoarse spre ea. Fotografiile lui din presa teatrală nu o pregătiseră pentru înălţimea lui. Se uită în jos la ea peste un nas coroiat de la cel puţin un metru nouăzeci.

– Ascultă, domnişoară, spuse el în timp ce ascensorul scîrţîia coborînd. Cam de cîte ori crezi că atunci cînd pun în scenă o piesă, tineri actori şi actriţe mă sună la telefon, mă aşteaptă în biroul meu sau mă opresc în lift? Mi-ar plăcea să le ofer ce-şi doresc, ca

şi ţie, dar nu sînt decît o fiinţă umană. Înţelegi? Acum, fă-ţi rost de un impresar, pune-l să ia legătura cu cei care se ocupă cu distribuţia următoarei producţii şi asumă-ţi riscurile ca toţi ceilalţi de pe Broadway. Nu se poate altfel. E clar? Poveşti despre drumul rapid de la mizerie la bogăţie nu se mai fabrică în teatru, domnişoară, ca de altfel nici în lumea filmului. Trebuie să respecţi regulie jocului. Ai înţeles?

Cuvîntarea lui fusese în mod evident perfecţionată de repetarea de mii de ori în faţa unor actori aspiranţi. Îi ieşi din gură ca o lecţie bine învăţată.

Însă în timp ce o recita, ochii lui îi evaluau părul şi faţa. Privi în sus şi în jos corpul ei suplu cu interesul unui expert, observînd rochia strîmtă pe care ea o alesese anume pentru această întîlnire.

Scînteia din ochii lui negri nu putea însemna decît un singur lucru.

O studia ca femeie.

Annie nu avea de gînd să lase să-i scape această întîmplare la care se aşteptase fără să o exploateze. Se sili să meargă alături de el în timp ce se grăbea prin hol spre stradă.

– Îmi pare rău să vă supăr, spuse ea. Dar sînt sigură că am calităţile pe care le cere rolul lui Jill. Dacă aş fi avut deja un impresar nu v-aş deranja acum...

El se opri brusc în faţa uşilor batante şi se întoarse spre ea.

– Cum te numeşti?

– Annie. Annie Havilland.

– Havilland, murmură el. Şi eşti studentă la Roy? Ce mai face?

– Păi, bine, din cîte ştiu eu. Nu-l întîlnesc decît la

ore. Este foarte...

– Da, este. Spector termină propoziţia pe un ton ironic.

Însă exista mai mult decît umor în ochii care o fixau. Momentul păru să se lungească în timp ce mulţimea de la ora prînzului înconjura silueta lui Spector în drum spre dejun.

Annie văzuse bărbaţi studiind-o aşa de mii de ori încă de cînd era fetiţă. Era o privire ciudată care descompunea, impersonală şi aproape inumană, de parcă s-ar fi aflat în ghearele a ceva enorm care pătrundea pînă în voinţa şi personalitatea lor.

Învăţase să accepte ca pe o realitate acest efect pe care îl avea asupra sexului opus. Nu avea de ales pentru că trupul pe care soarta i-l oferise era în mod evident ceva ce alţii rîvneau cu înfocare.

Întîlnind-o pentru prima oară, cei mai mulţi bărbaţi îşi ascundeau repede emoţiile glumind timid sau făcînd pe grozavii, de parcă ar fi fost prinşi cu pantalonii pe vine şi trebuiau să înalţe în grabă un zid de apărare în faţa imaginii ei.

Ochii lui Sam Spector erau neobişnuit de intimidaţi. Părea un gigantic animal de pradă care ar fi putut-o înfuleca dintr-o singură înghiţitură. Întorcîndu-i privirea, văzu nehotărîrea influenţînd felul în care se uita la ea.

– Ei bine, spuse el, transmite-i salutări lui Roy din partea mea. Şi spune-i să-ţi facă rost de un impresar.

Fără să mai adauge altceva, se răsuci pe călcîie şi dispăru pe uşă.

Lui Annie i se înmuiară genunchii.

Rămase pe loc mult timp urmărind mulţimea

hărţuită a new-yorkezilor, scurgîndu-se pe lîngă ea.

O clipă crucială se bucurase de întreaga atenţie a lui Sam Spector – şi o lăsase să-i scape.

Iar nereuşita ei s-ar putea să influenţeze cursul întregului ei viitor.

Îşi petrecu după-amiaza reflectînd nefericită la ceea ce se întîmplase.

Ştia că o va putea juca pe Jill. Dar Sam Spector era în acelaşi timp obstacolul şi şansa care stătea între ea şi acest rol.

Dacă ar fi fost un alt gen de femeie, ar fi ştiut cum să-şi folosească vocea, ochii, trupul pentru a-l face pe Sam Spector să-i ofere ceea ce-şi dorea de la el.

Dar nu era un alt gen de femeie. Senzualitatea pe care o etala într-un mod atît de profesionist în munca ei creativă nu era felul ei natural de a fi atunci cînd se găsea în compania bărbaţilor.

Ani la rînd, personalitatea ei disciplinată fusese o fortăreaţă care o protejase şi ea îi acceptase îmbrăţişarea fără să pună nici o întrebare. Dar astăzi se dovedise o temniţă al cărei zid o despărţise de Sam Spector şi de propriul ei viitor.

Clătină din cap nedumerită. Ce ar fi putut face cu acea ascendenţă de moment pe care o avusese asupra lui? Să se înjosească ca o starletă imorală? Să rişte un alt dezastru ca acela pe care îl suportase de la Harmon Kurth? Nici nu putea fi vorba despre aşa ceva.

Cu toate astea uşa spre *White Lady* rămînea închisă pentru că îşi epuizase toate şiretlicurile.

Sau cel puţin aşa credea.

Se întoarse în mansardă după ora nouă, pregătită să facă o baie fierbinte şi să se vîre în pat. Scoţîndu-şi pantofii, dădu drumul robotului şi rămase în întuneric ascultînd mesajele telefonice.

Primul venea de la Sam Spector.

„Domnişoară Havilland, am numărul tău de la Cyrena. *Dacă este posibil aş vrea să dai o probă pentru Jill din* White Lady *mîine la ora patru la Teatrul* Bell. *Vei fi aşteptată la intrarea de pe strada Patruzeci şi trei. Anunţă-mă dacă există vreun impediment. Presupun că ai numărul meu de telefon. Pe mîine."*

Înregistrarea se termină. Vocea sunase obosită dar fermă.

Annie nu-şi putea imagina ce se întîmplase. Şansa o zăpăci complet.

Îşi petrecu dimineaţa următoare studiind *White Lady* şi încercînd să-şi calmeze nervii pătrunzînd în personalitatea capricioasă, tinerească a lui Jill.

Pe la ora trei era deja convinsă că nu ar fi trebuit nicidecum să-şi asume această iniţiativă nebunească, prematură – şi că într-un fel cînd va ajunge pe scena de la *Bell,* totul va fi perfect.

Sosi exact la ora patru şi fu condusă prin intervalul dintre rînduri de un tînăr cu ochelari ce ducea în mînă un dosar galben. Nu o prezentă micului grup de oameni aşezaţi în întuneric ci o însoţi el însuşi pînă pe scenă.

– Sînt David, spuse el fără să zîmbească. Îţi voi da replicile. Fii calmă. Se întoarse spre grupul invizibil de dincolo de luminile rampei. Annie Havilland, domnilor.

O voce pe care Annie nu o recunoscu strigă:

– Încercaţi prima lor scenă.

Era cea în care Jill se prezenta, nostimă şi plină de umor, noului ei vecin şi începea imediat să-l copleşească cu interesul ei feminin.

Tînărul citi prima replică a eroului.

O fracţiune de secundă Annie ezită. Ştia că Jill e un rol destul de uşor de interpretat. Dar pînă şi cele mai simple roluri cereau o dăruire şi un sacrificiu care nu puteau veni decît din partea cea mai adîncă a unui actor.

Aşa că pentru a suta oară simţi ameţeală şi scurtul vîrtej care reprezenta esenţa talentului ei. Apoi ieşi la suprafaţă, lipsită de conştiinţa propriului eu, şi citi replicile lui Jill.

Corpul i se mişca din proprie voinţă în timp ce vorbea. Se plimbă în jurul tînărului, privindu-l impertinent, se uită în jurul ei la scenă de parcă ar fi fost casa de alături. Cuvintele ei îl dezmierdau şi-l aţîţau. Păreau să izvorască dintr-un fel de emoţie ce se închega în ea, vie, plină de vervă, copilăroasă, dar cu atît mai provocatoare.

Tînărul citea replicile eroului fără să-i acorde nici o atenţie micului spiriduş senzual care părea să se înfăşoare în jurul lui fără măcar să-l atingă.

Un al şaselea simţ îi spunea lui Annie că tăcerea celor din sală se datora unui interes real. Micul grup era format din profesionişti care nu se entuziasmau uşor, veniţi aici nu ca să se distreze ci să ia o hotărîre importantă. Cu toate astea le captase atenţia şi nu intenţiona să-i lase să-şi revină.

– În regulă, spuse vocea fără trup. Actul întîi, scena cinci.

– Ultimul act, vă rog. Pagina nouăzeci şi trei.

– Actul doi, prima scenă.

– Ne putem întoarce la actul întîi, vă rog?

Au trecut de două ori prin toate scenele lui Jill. Cu fiecare nouă citire, interpretarea lui Annie creştea în siguranţă şi forţă. Fiecare cuvînt rostit de ea răsuna cam între rîsul unui copil şi cîntecul de împerechere al unei fecioare nubile. Era amuzantă, senzuală, puţin tristă în bătălia pe care o pierdea încercînd să abată atenţia eroului de la influenţa crescîndă pe care o avea fantoma asupra imaginaţiei lui – iar la sfîrşit se arătă fermecător de umană şi de inocentă.

Cînd termină, liniştea din teatru era grăitoare.

Îi avea în mînă, şi o ştia.

Mişcarea următoare le aparţinea lor.

– În regulă, domnişoară Havilland. Ştim unde să te găsim. Îţi mulţumim că ai venit atît de repede.

Se terminase deci. Tînărul îi arătă treptele. Annie îşi adună lucrurile şi părăsi scena.

Era mulţumită. N-au decît să aleagă pe altcineva,

îşi zise ea. S-ar putea să nu obţină rolul dar nimeni altcineva nu-l va putea juca mai bine. Le-o dovedise.

În timp ce trecea pe interval, Sam Spector se ridică brusc şi îi blocă drumul.

Pentru prima oară văzu un zîmbet pe faţa lui rumenă. Stînd în faţa ei părea mai descuranjant de uriaş ca niciodată.

– Ai fost excelentă, Annie, spuse el. Într-adevăr o surpriză. Recunosc că această vizionare a fost un risc din partea mea. Nu mă aşteptam să pui atît de mult în rolul lui Jill. Te-ai descurcat extraordinar de bine.

– Mulţumesc. Annie îşi puse jacheta pe umeri, scoţîndu-şi părul afară. Vă mulţumesc că mi-aţi oferit această şansă.

– Aş vrea să discut rolul cu tine, spuse el. Cred că aş putea să-ţi ofer cîteva puncte de sprijin care să te ajute să clarifici anumite părţi.

Annie se uită la el cu ochi amabili în spatele cărora gîndurile îi rămaseră ascunse.

– Eu... da, fireşte, spuse ea.

– Ce-ai zice să luăm cina mîine seară? întrebă el fixînd-o prin ochelari. Ai putea să-mi ţii companie la *„21"* şi am sta puţin de vorbă. S-ar putea ca asta să înlesnească anumite lucruri.

Nu fi proastă.

Şansa nu bate la uşă de două ori.

Gîndeşte-te!

Emoţiile purtau o bătălie violentă dincolo de zîmbetul ei politicos.

– Bineînţeles, spuse Sam Spector, sesizîndu-i ezitarea, înţeleg foarte bine dacă această invitaţie neaşteptată este un inconvenient pentru tine. La urma urmei toţi avem un program încărcat...

Chipul îi străluci, luminat de ochi plini de farmecul candorii.

– Aş fi încîntată. Mulţumesc.

– Bine! spuse el tare. Sînt sigur că nu vei regreta. Aş dori să aflu mai multe despre tine. Îi voi cere lui Alice să-şi noteze întîlnirea noastră. Arătă spre o femeie de vîrstă mijlocie cu păr cărunt ondulat care o privea prin ochelarii groşi din scaunul ei confirmînd cu o înclinare a capului. La şapte e bine!

Înainte ca Annie să poată răspunde, o voce feminină răsună din spatele lui Sam.

– E foarte bine pentru tine, Sammy. Dar mîine e mîine. Dacă aş putea să o conving pe domnişoara Havilland să ia cina cu mine diseară am putea discuta despre tine fără ca tu să fii de faţă şi i-aş putea explica toate punctele tale slabe.

Inima lui Annie mai că se opri atunci cînd îşi dădu seama cine vorbise.

Superbă în costumul de mătase, cu blana de samur aruncată pe braţ, cu ochii voalaţi scînteind în lumina estompată, Rima Baines venea spre ei pe interval şi îl sărută uşor pe obraz pe Sam Spector.

– Rima! Ce surpriză. Credeam că vei fi plecată în tot acest sfîrşit de săptămînă.

– Detest să fiu previzibilă. Rima întinse o mînă înmănuşată pentru a o strînge pe a lui Annie. Niciodată nu se ştie ce pun la cale şoriceii cît timp eşti plecat. Spre exemplu, unde ai găsit acestă minunată actriţă? Zîmbetul ei o încălzi pe Annie, observînd însă

nota crispată din surpriza lui Sam Spector.

– Mi-a făcut onoarea de a-şi dezvălui existenţa ieri în biroul meu, spuse el. Ai urmărit întreaga probă?

– Cum să nu, spuse Rima. Şi mă bucur că am fost aici pentru că ai fi ascuns-o pe undeva şi niciodată nu aş fi aflat ce bună e.

– Mă bucur că îţi place. Sam o fulgeră pe Annie cu o privire părintească.

– Tot încercam să-i spun ăstuia, i se adresă Rima conspirativ lui Annie, că avem nevoie de o actriţă cu multă energie în ea pentru rolul lui Jill. Cred că tu ai reuşit în sfîrşit să-l convingi... Îi strînse cu afecţiune mîna lui Annie.

– Păi – Sam se uită la ceasul lui – trebuie să mă întorc la birou. Domnişoară Havilland, aştept cu nerăbdare seara de mîine. Rima, sună-mă mai tîrziu să-mi spui ce planuri ai. Avem încă multe de făcut.

– Ai rămas acelaşi tiran dintotdeauna, glumi Rima. Întoarce-te la jug. Te găsesc eu.

El strînse mîna lui Annie, aruncă o privire piezişă ochilor ei, apoi porni grăbit pe interval spre secretara care îl aştepta.

– Deci, spuse Rima Baines, locuiesc la *Plazza* cu fiicele mele vitrege. Mi-ar plăcea să le cunoşti. Apoi vom putea lua cina împreună, doar noi două, te voi pune la curent cu domnul Spector şi nenumăratele lui defecte. Ce zici?

Rămasă fără glas în prezenţa marelui star, Annie îşi bîlbîi mulţumirile.

În drum spre *Plazza* Annie îşi reaminti tot ce ştia despre celebra viaţă a actriţei Rima Baines.

Singura ei sarcină primejduită de o gravă infecţie îi dăruise un băieţel frumos dar o împiedicase să mai aibă şi alţi copii. Băiatul, acum în vîrstă de doisprezece ani, se afla în California la o şcoală particulară. Fetele vitrege aparţineau celui de-al treilea soţ al ei, un producător de film.

Relativa stabilitate a ultimei ei căsătorii era aproape zilnic asaltată de presa de scandal, care trîmbiţa încontinuu poveşti adevărate sau imaginare despre legăturile ei amoroase cu fiecare mascul prezentabil din lumea filmului, inclusiv cu toţi marii actori ai momentului.

Timp de zece ani viaţa ei făcuse vîlvă, devenind cu fiecare zi tot mai mult o legendă. Annie nu-şi putu stăpîni senzaţia că trăieşte un vis cînd portarul de la *Plazza* o conduse în apartamentul somptuos unde gazda o întîmpină cu o îmbrăţişare şi un sărut, chemîndu-şi copiii şi bona pentru a-i întîlni oaspetele.

În rochia simplă de seară, Rima arăta uluitor de naturală. Atitudinea ei era veselă şi directă, semănînd puţin cu entuziasmul plin de vervă al unei adolescente.

În acelaşi timp arăta mai în vîrstă decît imaginea de pe ecran, dar de asemenea mai umană şi mai sinceră. De îndată ce te obişnuiai cu această diferenţă, personalitatea ei ieşită din comun o făcea să pară mai divină ca niciodată.

– Eşti foarte drăguţă că ai acceptat să vii, spuse ea. Tina, Gerry, vedeţi ce ar dori Annie să bea. Dacă vă purtaţi frumos cu ea sînt convinsă că va fi dornică să vă urmărească piesa.

Fetele erau încîntătoare şi bine crescute, aducîndu-i lui Annie un pahar de sherry şi recitîndu-i piesa de la şcoală pe care o pregăteau cu ajutorul Rimei.

Cînd cele două femei au rămas singure într-o încăpere separată servite de un mic grup de angajaţi ai hotelului, Rima insistă ca Annie să-i povestească totul despre ea şi despre ambiţiile ei.

– Eşti foarte deşteaptă că lucrezi cu Roy, spuse ea în timp ce li se serveau homarii. E singurul bărbat din lumea teatrului care într-adevăr înţelege femeile şi e un mare profesor. Trebuie să cauţi tot ce e mai bun, Annie. Astăzi Broadway a ajuns o atît de mare harababură. E preluat de tot mai mulţi avocaţi. N-a mai existat o piesă reuşită de ani de zile. Şi la fel e şi la Hollywood. Acum e condus de tot felul de corporaţii care habar n-au de filme.

Se uită la Annie.

– E un moment dureros pentru actori. Dar, dacă ai talent – şi tu ai cu siguranţă – şi un bun impresar, şi nu renunţi uşor, ai toate şansele să reuşeşti.

Cînd li se aduse cafeaua, o întrebă deschis pe Annie ce ştia despre Sam Spector.

– Mai nimic, recunoscu Annie. Doar că a avut o mulţime de succese răsunătoare şi este foarte respectat.

Rima deveni serioasă.

– Îţi voi spune un secret. Mă bucur că am fost de faţă la probă. Sam este un bărbat imprevizibil şi trebuie să umbli cu mănuşi cu el. Învîrti piciorul paharului cu vin. Spui că nu ai un impresar...

Annie clătină din cap. Nu avea un impresar teatral. Nu-i avea decît pe cei de la *Cyrena* ca să o reprezinte.

– Mda, e un handicap. Buzele ei senzuale schiţară un zîmbet strîmb. Va trebui să găseşti unul şi cît de curînd. Ţi-aş sugera cîţiva oameni dacă vrei şi aş putea pune o vorbă bună pentru tine dacă va fi necesar. Însă adevărul este că în acest moment, Annie, impresarul tău ar trebui să fie cel care să facă mişcarea următoare în numele tău. Tot ceea ce a văzut Sam din tine, dacă am înţeles bine, este fata din ascensor – puţin cam nerăbdătoare, dar cu siguranţă o profesionistă – şi fata de pe scenă. Pînă aici e bine.

Îşi atinse distrată o şuviţă de păr rebelă.

– Nu poţi ghici ce se întîmplă în mintea unui producător, Annie. Sînt oameni puternici, şi pot fi periculoşi. Ai mare nevoie de cineva care să negocieze pentru tine...

Cu un gest hotărît îşi împreună mîinile.

– În regulă, spuse ea. Îţi voi da un sfat. Nu cred că ar trebui să iei cina cu Sam mîine seară. Cel puţin nu singură. La naiba – dacă nu ar trebui să mă întorc pe Coastă aş insista să fiu şi eu prezentă. Este esenţial ca acum să-l impresionezi prin detaşarea şi profesionalismul tău. A văzut deja că vrei şi că ai nevoie de acest rol, şi a văzut de ce eşti capabilă pe scenă. Depinde de tine ca să te retragi puţin şi să-l faci să dovedească că se gîndeşte serios să te distribuie în acest rol. Înţelegi?

Annie dădu din cap. Ceea se spunea Rima, în modul cel mai amabil, era că o seară prea intimă cu Sam Spector va garanta pierderea rolului – nu obţinerea lui.

– Însă nici nu-l putem înfuria, spuse Rima gînditoare. Şi nu ai un impresar care să sune în locul tău...

Pocni din degete şi zîmbi.

– Stai puţin! Dă-mi voie să o fac eu! Mă cunoaşte – va accepta indiferent ce-i spun.

Îi luă mîna lui Annie.

– Vrei să o fac? Să zicem că-i spun că am nevoie de tine mîine seară. Vei cîştiga timp şi îţi va permite să te gîndeşti la ce să faci mai departe. Spune-mi dacă nu vrei. Însă cred că e modalitatea cea mai sigură.

Annie dădu cu banul în minte. Apoi încuviinţă.

Rima făcu semn unui chelner care aduse un telefon. Formă repede un număr şi aşteptă.

– Sam mai e pe acolo, Alice? întrebă ea zîmbindu-i lui Annie. Nu? Atunci ascultă, Alice. Am un mesaj pentru el. Spune-i c-a sunat Rima. Iau mîine seară cina cu Annie Havilland, fata care a dat probă astăzi. Exact – cu doi de l. Deci, s-a angajat faţă de mine pentru mîine seară şi nu va putea merge la cină cu Sam. Spune-i să o sune ca să stabilească o altă dată. Şi ai grijă să-i spui că eu am sunat. Mă poate întreba pe mine dacă vrea. Oricum vom aranja noi ceva. Da, e aici lîngă mine.

Peste o clipă puse jos receptorul şi îi aruncă lui Annie un zîmbet radios în timp ce chelnerul lua aparatul.

– Totul s-a aranjat, spuse ea. Va înţelege. E răspunderea mea. Asta e tot ce trebuie să ştie. Lasă-mă să mă ocup eu de Sam de acum încolo. Voi trata în numele tău dacă e nevoie. Nu trebuie să aibă impresia că eşti prea nerăbdătoare, dar nici nu-l putem face să creadă că eşti ocupată cu altceva. E un moment delicat; data viitoare vei avea un impresar care să te ajute. Deocamdată ai nevoie de un prieten.

Annie trebui să-şi ascundă emoţia. Nu-i venea să creadă că idolul ei, marea Rima Baines, nu numai că

stătea la masă în faţa ei, dar fusese destul de impresionată de interpretarea ei pentru a interveni în favoarea ei.

Se simţi în al nouălea cer cînd Rima o sărută de rămas bun sub copertina de la intrare. Nu reuşise doar să se elibereze de posibilele complicaţii ale unei seri intime cu Sam Spector – o eventualitate asupra căreia nu îndrăznise să stăruiască – ci îşi şi cîştigase o prietenă cu renume care era de partea ei.

Bineînţeles, Rima nu avea nimic de cîştigat sau de pierdut prin faptul că o ajuta. Era vedeta piesei, acel *raison d'être* pentru care era pusă în scenă. Alegerea unei ingenue necunoscute nu avea cum să o afecteze, dar o va ajuta pe actriţa desemnată, asupra căreia s-ar putea să se reflecte puţin din prezenţa divină a starului.

Cu gîndul acesta în minte Annie se grăbi spre casă ca să citească din nou *White Lady* şi să se pregătească pentru o zi încărcată.

Au trecut trei zile.

Annie parcă plutea în nori dîndu-şi seama din nou şi din nou că într-adevăr vorbise cu Sam Spector şi cu marea Rima Baines.

Se aşteptase ca Sam Spector sau secretara lui să o sune pentru a discuta despre o altă invitaţie la cină, dar se bucură că nu primi nici un telefon. Poate că Rima îl prevenise cu tact pe Sam să se ţină la distanţă, spunîndu-i că dorea să fie şi ea prezentă la următoarea lui întîlnire cu Annie. Şi din moment ce

Rima era pe Coastă, o astfel de întîlnire se amînase...

Annie îşi continuă lecţiile la Studioul 37 fără să-şi trădeze entuziasmul în faţa lui Roy, ai cărui ochi de radar oricum o urmăreau atent. Îşi jucă scenele cu mai multă încredere în ea, pentru că acum ştia că, indiferent ce s-ar întîmpla, dovedise că putea capta atenţia celui mai critic public de pe Broadway.

Şi o făcuse la prima vizionare!

Cele trei zile se scurseră devenind o săptămînă.

Săptămîna se transformă în zece zile.

Annie începu să se întrebe îngrijorată de ce nu auzise nimic.

Apoi, dintr-odată, vălul îi fu luat de pe ochi.

Un articol apărut în presa de specialitate informă că rolul lui Jill din *White Lady* fusese distribuit. Actriţa era o tînără care prezentase cîteva reclame comerciale şi fusese văzută într-un rol secundar dintr-un serial TV care fusese retras după un singur szon.

Se numea Patty McClure. Era drăguţă, nostimă şi plină de energie. Dar nu se putea spune că era atrăgătoare, cu atît mai puţin frumoasă. Era potrivită pentru roluri de prietene, surori, vecine...

Brusc Annie înţelese totul.

Patty McClure va face credibil rolul lui Jill. Însă îi va lipsi forţa interpretării lui Annie şi, mai presus de toate, frumuseţea şi senzualitatea care să atragă privirile. Patty o va juca pe Jill ca pe o adolescentă amuzantă fără sex, în timp ce Annie ar fi putut să o transforme într-o nimfă provocatoare, nereuşita ei fiind cu atît mai înduioşătoare în lupta cu impetuoasa fantomă pentru cîştigarea inimii eroului.

Annie rămase trează pînă dimineaţă reflectînd la ce se întîmplase. Cînd în sfîrşit întinse mîna să stingă

lumina un zîmbet amar se ivi pe buzele ei.

Nu se putu abţine să nu mai stabilească un ultim contact cu *White Lady* doar pentru a-şi satisface curiozitatea.

Într-o după-amiază de februarie în care vîntul bătea puternic urmări o repetiţie a piesei după ce mituise un portar amabil care o lăsase să intre la *Bell.*

Evaluarea ei fusese corectă. Patty McClure era competentă, dar nesemnificativă în rolul lui Jill.

Însă lecţia lui Annie nu se terminase încă.

Aşezată în întuneric pe un scaun din ultimul rînd auzi dintr-odată o voce liniştită lîngă ea.

– Tu ar fi trebuit să primeşti rolul acela, domnişoară.

Era secretara lui Sam Spector, întorcîndu-se de pe strada Patruzeci şi trei cu cafea şi sandvişuri pentru grupul de oameni aflaţi în faţa scenei.

– Dă-mi voie să-ţi spun ceva, continuă ea aşezîndu-se lîngă Annie pentru o scurtă clipă. Nu se poate să tragi clapa celui mai mare producător de pe Broadway şi să aştepţi să te recompenseze cu un rol grozav.

Annie nu spuse nimic, dar schiţă un zîmbet şters. Femeia o privea ţintă prin ochelarii ei cu lentile groase.

– Aşa deci, spuse ea. E ceva mai complicat, nu? Am văzut proba pe care ai dat-o, domnişoară Ha-

villand. Am văzut-o pe Rima apărînd pe acest interval atunci cînd nu avea ce căuta aici. Clătină din cap aruncîndu-i un zîmbet slab. Ştii, Annie, Rima Baines e la un punct în cariera ei cînd trecerea la personaje de compoziţie se apropie tot mai ameninţător. Nu m-ar suprinde deloc dacă n-a fost prea încîntată să fie depăşită de cineva cu farmecul tău senzual.

Ochii i se îngustară.

– Ce s-a întîmplat? Ţi-a spus să laşi totul pe seama ei? E o veche şmecherie, draga mea – dar reuşeşte.

Expresia de pe chipul lui Annie îi confirmă că pusese degetul pe rană.

– Ei bine, oftă ea, nu ai de unde să le ştii pe toate. Însă data viitoare adu-ţi aminte: vino la o probă pregătită pentru oamenii cu care vei avea de-a face ca şi pentru rolul pe care vrei să-l joci. Ai înţeles?

Annie dădu din cap. Cealaltă femeie se ridică.

– Lui Sam i-ai plăcut, adăugă ea. Tuturor ne-ai plăcut. Ai arătat ceva pe scena aceea. Nu te da bătută.

Dispăru pe interval, stînjenită de poşeta mare şi de punga mirosind îmbietor a mîncare şi a cafea.

Annie ieşi din sala teatrului fără să mai privească înapoi.

Într-un fel, strada Patruzeci şi trei arăta mai puţin îngrozitoare acum decît atunci cînd se apropiase de teatru. Se simţea purificată şi umilită în acelaşi timp.

Clătinînd din cap în bătaie de joc, îşi puse o ultimă întrebare pertinentă. Cui îi telefonase Rima Baines din separeul hotelului *Plazza*?

Serviciului meteorologic?

La ora exactă?

Nu mai conta.

Da, îşi zise Annie, făcuse o mare greşeală. Dar va fi ultima.

Vino pregătită pentru oamenii cu care vei avea de-a face.

Era o lecţie amară, dar pe care acum o învăţase.

Şi nu va mai trebui niciodată să o înveţe din nou.

Christine

Capitolul şapte

New York, 8 aprilie, 1968

Trebuie să călătoreşti afară din tine ca să te întîlneşti cu tine însuţi.

– În genunchi, puişor. Aşa.

Fata nu avea mai mult de douăzeci de ani. Părul ei blond era strălucitor şi natural. Cădea în valuri catifelate peste umerii ei goi.

Era îmbrăcată doar în sutien şi chiloţi transparenţi. Un braţ subţire se întinse la spate să desfacă sutienul în timp ce se uita în jos la bărbatul din faţa ei.

Sîni perfect formaţi ţîşniră afară. Sfîrcurile i se întăriră cînd îşi trecu vîrful unui deget peste rotunjimile albe ale propriei cărni.

Avea o talie mlădioasă, coapse lungi şi suple.

Dintr-o singură privire era evident că era foarte atentă la dieta ei şi îşi păstra corpul într-o excelentă formă fizică.

Execută o uşoară unduire şi sutienul îi alunecă în mînă. Buzele i se curbară într-un zîmbet batjocoritor în timp ce-l legăna în faţa ei.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea. Ai văzut ceva ce-ţi place?

O mînă mică strînse părul şi îşi roti uşor şoldurile.

Privi în jos, atentă la reacţia bărbatului. Ochii albaştri şi puri scînteiară.

Era înghenuncheat în faţa ei, complet gol cu excepţia ciorapilor subţiri pe care ea şi-i scosese acum cîteva clipe şi îl făcuse să-i îmbrace. Arătau absurd pe picioarele lui de bărbat.

Mîinile îi erau legate la spate cu un fir de mătase pe care ea îl adusese în acest scop. Făcuse nodul dureros de strîns, aşa cum ştia că îi place lui.

Bicepşii şi pectoralii erau încordaţi din cauza poziţiei în care stătea. Stomacul era plat, coapsele mari, puternice. Penisul în erecţie dintre picioarele lui, ţeapăn şi pulsînd, părea ager ca o cobră gata să-şi atace victima.

Părul cîrlionţat era îngrijit, ochii negri sub sprîncene frumoase. Stînd în picioare avea peste un metru optzeci.

Pentru a suta oară fata se gîndi cu o curiozitate indiferentă că era de fapt ceea ce femeile ar numi un bărbat foarte atrăgător.

– Puişorului i s-a sculat, gînguri ea, înălţînd o sprînceană într-un gest de apreciere batjocoritoare. Puişorului i s-a sculat. Cîntă fraza cu intonaţia unui copil.

Auzi cum lui i se opreşte respiraţia pe măsură ce cuvintele răsunară între ei. Se uită în sus la ea, cu ochi bulbucaţi.

Un observator care i-ar fi văzut faţa într-un moment de repaos s-ar fi putut să rămînă impresionat de calma inteligenţă a trăsăturilor ei. Dar acum fiecare părticică din ea participa la parodia unei lascivităţi plină de înţeles pe care o interpreta pentru el.

– Oh-oh, spuse ea blînd. Ce băieţel rău!

Fiecare cuvînt pe care îl rostea mai fusese repetat de zeci de ori, fiecare mişcare era sincronizată pînă în ultima secundă. Ar fi putut să-şi facă programul şi dormind în picioare dacă ar fi fost necesar. Şi, într-adevăr, în clipa aceasta mintea ei era în cu totul altă parte.

Trebuie să călătoreşti afară din tine ca să te întîlneşti cu tine însuţi.

Reflectă la acest paradox în timp ce păşea încet spre el.

Cum aş putea să plec din mine şi să mă întîlnesc cu mine însămi? Conceptul o tulbura. Însă îl tratã cu răbdare pentru că avea încredere în capacitatea ei de a-l înţelege. Nu era decît o problemă simplă de a-şi aranja gîndurile în ordinea potrivită, de a aborda chestiunea din unghiul potrivit.

Sutienul flutură peste umerii bărbatului, coborînd în jos spre pieptul larg, ajungînd să lovească uşor penisul întărit care se încordă imediat.

Îngenunche în spatele lui.

Cu grijă, începu să frece sutienul încoace şi încolo între picioarele lui mîngîindu-i testiculele cu materialul subţire. Mîinile legate, albe din cauza lipsei circulaţiei

sîngelui, tremurară uşor. Sutienul continua să-l atingă pînă cînd geamătul lui înăbuşit îi spuse că era gata.

– Băieţaş rău, spuse ea lovind brusc elasticul de boaşele umflate, nu destul de tare ca să-l doară dar suficient ca să-l facă să geamă. Cred că prin minte îţi trec nişte gînduri foarte urîte în legătură cu mine!

Îi strecură sutienul în jurul taliei, îl închise şi îl trase dur în sus peste pectoralii lui aşa încît să-i acopere, întins grosolan peste ei.

– Ştiu ce vrei, îi reproşă ea. Vrei să ai toate hainele mele doar pentru tine. Atunci ai arăta exact ca mine, nu-i aşa, puişor?

Se ridică, veni în faţa lui, îşi desfăcu picioarele, alunecîndu-şi uşor şoldurile peste buzele lui, lăsînd-o s-o miroase.

– Dar sărmana de mine, se bosumflă ea. Atunci aş fi complet goală, n-aş mai avea ce purta!

O clipă se undui graţioasă prin faţa lui, sexul ei aţîţîndu-i simţurile echilibrate. Limba lui dădu să o atingă.

– Oh, nu – îl pedepsi ea cu un geamăt gutural. Să-ţi fie ruşine.

Făcu un pas înapoi, dar unduirea înceată a şoldurilor nu încetă.

– Mmmm, murmură ea, vîrîndu-şi degetele sub elasticul chiloţilor ca să-i tragă jos pînă la genunchi. O secundă atîrnară acolo dezgolindu-i părul auriu dintre picioare.

Apoi, de parcă s-ar fi speriat, îi trase la loc.

– Mic ticălos – spuse ea. Uită-te ce m-ai îndemnat să fac!

Se întoarse spre pat. Pe el zăcea fusta ei frumos împăturită şi bluza albă pe care şi le scosese cu cîteva clipe în urmă. Panglica care îi prindea părul se afla lîngă hainele ei, împreună cu poşeta şi o pungă de plastic al cărei şnur îl desfăcea acum.

Un bici strălucitor ieşi încet din pungă, ea rămînînd cu spatele la el. Cînd se răsuci el văzu că chingile de piele aveau în vîrf noduri mici, strînse. Fata îi simţi sexul întărindu-se, ştiind ce va urma.

– Băieţaş răutăcios, spuse ea începînd să-l lovească scurt şi tare pe umeri, piept şi spate. Puişor mic şi rău.

Îi biciui coapsele şi văzu cum firele ciorapilor alergară în jos. Îl lovi energic pe şolduri şi fese şi îl auzi gemînd cînd nodurile îi atinseră organele genitale.

Gemea încîntat. Ochii lui purtau expresia de beatitudine sfîşietoare a unui sfînt, întreptîndu-se spre cer.

Oare unde, se întrebă ea pentru a mia oară, găseau bărbaţii această capacitate, atît de străină femeilor, de a privi fascinaţi spre climate imaculate de corectitudine morală chiar în timp ce se tîrau prin dezmăţul patetic provocat de ei înşişi?

De ce durerea le crea o astfel de plăcere? Pe cine simţeau nevoia să umilească mai mult – pe ei înşişi sau pe femei?

Enigma nu încetă nici o clipă să o preocupe, pentru că era motivul profesiei ei.

Privi în jos la rezultatele muncii ei. Faţa lui nu purta nici un semn, aşa cum trebuia să rămînă din cauza colegilor lui de afaceri. Crestăturile roşii de pe picioare şi de pe trunchi erau propria lui răspundere, şi nu era nevoie să ştie cum le va explica soţiei lui.

Penisul îi strălucea de picături lucioase care alunecau în dîre subţiri spre podea.

– Puişor e lipicios, rosti ea cu prefăcută surpriză şi dezaprobare. Eşti lipicios pentru că îţi trec prin cap gînduri murdare despre mine?

Lăsă biciul să cadă lîngă el şi îngenunche în faţa lui.

– Atîtea gînduri urîte? Nu i le poţi spune lui Mami?

Îi dirijă penisul între picioarele ei. Începu să alunece lipită de stomacul lui, frecîndu-i bărbăţia tare cu muşchi puternici la fel de îndemînatici ca nişte degete. Îşi simţi chiloţii umezindu-se de excitarea lui.

– Puişor vrea să termine, îşi reîncepu ea recitarea monotonă, trăgînd şi frămîntînd penisul alunecos în timp ce şoldurile îi dansau lipite de el. Puişor vrea să termine.

Trebuise să-i smulgă cu linguşiri şi vorbe dulci limbajul fanteziilor lui în zece sau chiar mai multe şedinţe. Îl îmbătase şi-l făcuse să i le şoptească la ureche, înfrîngîndu-i jena cu hohote de rîs care ascundeau puterea tot mai mare pe care o avea asupra lui. Totul păruse o joacă inocentă pînă cînd îi înăbuşi scrupulele şi-l determină să o facă cu adevărat.

Ştiuse din prima seară că lenjeria ei era cheia problemei lui. Hotărîse imediat să i-o lase după fiecare întîlnire.

– la gîndeşte-te, îi spuse ea. Cînd voi merge acasă nimeni nu-şi va da seama că nu port nimic sub haine!

Paşii următori au fost uşori. Ştiuse înaintea lui că ceea ce-şi dorea cu adevărat era să se împopoţoneze cu lenjeria ei în timp ce ea îl privea, să-l îmbrace ea, şi să-l pedepsească pentru plăcerea lui. Fetişurile lui nu o puteau surprinde. Singura ei grijă era tactul şi sincronizarea propriei seducţii.

Nu-şi făcea probleme că s-ar putea să facă o mare greşeală. Era o expertă desăvîrşită, şi îl ademenise şi încolţise cu perfecţionismul calm al unei profesioniste.

Acum se ridică şi îşi scoase chiloţii. Triunghiul auriu dintre coapsele ei se lipi de buzele lui. Înainte să-l poată săruta, ea îşi puse palma pe fruntea lui şi-l împinse înapoi pe covor.

– Haide, puişor, gînguri ea trăgînd chiloţii pe picioarele lui. A venit vremea să fii o fetiţă rea.

Era momentul să-l atingă. Gîndul acesta nu o dezgusta, deşi prefera de cîte ori era posibil să evite un contact care i-ar putea murdări hainele sau i-ar provoca neplăceri fizice. Se considera o specialistă în a aduce un bărbat la orgasm cu oricare parte a corpului ei. Însă astăzi putea să-şi aleagă clienţii şi îi plăceau cei care nu doreau să o atingă, un număr surprinzător de mare. Cuvinte şi imagini erau mai mult decît suficiente pentru ca rasa masculină să-şi atingă plăcerea.

Chiloţii erau întinşi pe şoldurile lui. Mîinile ei se strecurară pe sub ţesătura de mătase şi îi cuprinseră organele genitale. Îi unse testicolele cu propriile lui sucuri şi începu să masturbeze penisul ţeapăn.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea simţindu-l cum tremură. Nu te poţi opri? Îţi place prea mult?

Ştia după fiecare răsuflare, după fiecare oftat cît

de aproape era de spasmele nevoii lui şi îşi sincroniza expert mîngîierile, cînd încete şi languroase cînd triumfător de ritmice.

– Îţi place prea mult? repetă ea. E prea sexy? Haide. Spune-i lui Mami.

El se cutremură. Şoldurile i se încordară. Îi mai rămăseseră două secunde.

– Arată-i lui Mami, şopti ea. Arată-i cum termini.

Dintr-odată îl simţi împingîndu-se spre ea. Penisul tremura înnebunit în mîinile ei.

– Ah-a, îl dezmierda vocea ei. Ah-a.

Urmă o secundă de aşteptare încordată. Apoi sperma lui erupse peste degetele ei moi, inundînd chiloţii subţiri care stăteau agăţaţi ca o pînză de păianjen.

– E în regulă, gînguri ea. Ai fost cuminte.

Privi în jur la pereţii apartamentului cu oglinzile, posterele şi umeraşele lor.

Aşteptase pînă cînd ritualul fusese bine pus la punct, iar întregul spectacol realizat vizual spre satisfacţia ei, înainte de a-l ispiti aici.

În spatele pereţilor, o ştia, tăcute întrerupătoare se declanşau, motoarele aparatelor video zumzăiau, şi microfoane foarte sensibile ascultau.

Întreg procesul durase opt săptămîni. Deşi nu venea în oraş atît de des pe cît i-ar fi convenit ei, îl făcuse să aibă nevoie de ea aproape peste noapte.

Îi plătise onorariile cu o rîvnă care îi atrase atenţia asupra situaţiei lui financiare şi asupra familiei. O scurtă muncă de cercetare completase restul.

Era mult prea tînăr pentru a fi stors de sume mari. Nu împlinise încă douăzeci şi cinci de ani. Pe de altă parte, tinereţea îl va face să-i fie teamă. Avea o soţie,

un copil şi un tată puternic.

În general, o pradă uşoară.

Îl bătu uşor pe umăr în timp ce respiraţia lui întretăiată devenea mai regulată. Zăcînd nemişcat pe covor în ansamblul grotesc care arătase atît de încîntător pe trupul ei, era ca o maşină vie a cărei motoare le ţinea în mîna ei. După bunul ei plac îl putea porni, opri, putea extrage de la el uriaşe sume de bani, şi poate chiar îl putea programa să se autodistrugă.

Cu toate astea nu era bucuria puterii ceea ce simţea acum.

Era curiozitate.

Trebuie să călătoreşti afară din tine ca să te întîlneşti cu tine însuţi.

Capitolul opt

New York, 10 aprilie, 1968

Tony Pietranera ducea în mînă servieta lui din piele de aligator cînd intră în holul micului hotel din centru unde Christine îl aştepta.

Servieta era un cadou primit în urmă cu patru ani de la capul familiei Corona din Miami drept recompensă pentru mici servicii. De atunci Tony o folosea ca pe un fel de semn distinctiv şi talisman aducător de noroc. Distincţia pe care i-o conferea se armoniza cu costumele negre cu dungi pe care îi plăcea să le poarte.

Într-adevăr, pînă cînd cineva nu-l auzea exprimîndu-se în limbajul său needucat din Brooklyn, ar fi

putut crede că Tony e un tînăr avocat promiţător sau chiar un bancher. Această impresie nu-i păcălea pe colegii lui dinafara legii sau pe victimele diferitelor sale stratageme, de la împrumuturi şi afaceri cu droguri pînă la şantaj – de care se ocupa în această seară; îi oferea însă un respect de sine pe care îl considera ca parte a personalităţii sale publice.

Şi avea nevoie de aşa ceva mult mai mult decît ar fi bănuit cineva.

În seara aceasta în servietă se afla rezultatul muncii de opt săptămîni a lui Christine cu tînărul şi frumosul client din New York. Existau negativele, casete audio şi video, documente ale unui complicat ritual travestit care îi vor asigura lui Tony o răsplată de zeci de mii de dolari din clipa în care prada va fi înştiinţată de existenţa lor.

Apartamentul din Park Avenue era gol acum, iar numele lui Christine fusese luat de pe cutia poştală unde fusese pus în urmă cu trei zile. Echipamentul va rămîne în spaţiile de după pereţi pînă cînd locul va fi solicitat din nou de Tony sau de altcineva din lumea afacerilor ilegale.

Plătise oamenii care se ocupaseră de supraveghere, mulţumindu-le şi oferindu-le cîteva sticle suplimentare de *Barolo* – un alt semn distinctiv – iar acum era în drum spre Christine pentru a sărbători evenimentul.

Îl salută cu o înclinare a capului pe funcţionarul

somnoros de la intrare şi păşi în ascensor. Bătrînul liftier cu faţa plină de riduri nu spuse nimic în timp ce ascensorul urca hurducîndu-se.

– Poftim pentru deranjul tău, zîmbi Tony vîrînd în mîna zbîrcită a bătrînului o bancnotă împăturită de cinci dolari.

Acesta ridică ochii surprins şi rînji.

– Întotdeauna e o plăcere să vă văd, domnule.

Chicotind, Tony îl lovi uşor pe spate, nonşalanţa lui părea atît de naturală în aparenţă pe cît era de fapt de forţată.

Efectul combinat al numeroaselor ipostaze ale lui Tony nu puteau ascunde adevărul pe care doar el singur îl ştia. Pe măsură ce se apropia de camera în care Christine aştepta nu era nici pe departe proxenetul nepăsător şi viril care ar fi vrut şi ar fi trebuit să fie.

Ca proxenet al unei femei era dreptul lui să-i domine sufletul şi să-i folosească trupul ori de cîte ori avea chef. Ea era lucrul lui şi el era stăpînul ei.

Însă emoţiile lui din această clipă pluteau între cele ale unui adolescent la prima întîlnire şi ale unui jucător pregătindu-se să-şi rişte şi ultimul dolar.

Era excitat, nervos şi mai mult decît uşor înspăimîntat. Trei ani de încercări nu reuşiseră să stingă aceste emoţii. De fapt, se înrăutăţeau cu fiecare săptămînă.

Nu putea nega. Christine avea acest efect asupra lui.

Şi asta îl deranja pe Tony.

Cînd descuie uşa o văzu aşezată în scaunul de lîngă fereastră.

Televizorul de pe măsuţă era în faţa ei, dar sonorul fusese redus la minimum. Christine niciodată nu urmărea vreo emisiune cu excepţia ştirilor. Prefera să privească la derularea tăcută a imaginilor, spunînd că asta îi limpezea mintea. Lui Tony deseori i se părea că era într-un fel se transă cînd lumina albastră licărea pe chipul ei.

Era îmbrăcată într-o fustă plisată şi o bluză tricotată, cerceii mici potrivindu-se cu lănţişorul de la gît. Pielea bronzată ca urmare a unei recente săptămîni petrecute la Miami arăta strălucitoare şi plină de viaţă. Sandalele accentuau imaginea copilăroasă a călcîielor şi a gleznelor.

Niciodată nu mai văzuse o tîrfă care să semene atît de puţin cu o tîrfă, reflectă el pentru a mia oară. Nu că tîrfele nu ar fi putut arăta respectabile atunci cînd se străduiau. Însă Christine avea un fel de a rămîne în ea însăşi, orgolios de calmă şi stăpînă pe ea, care continua să-l uluiască. Avea înfăţişarea unei tinere femei de afaceri, a unei balerine, a unei proaspete soţii – orice, dar nu a unei tîrfe.

Şi asta îl deranja la fel de mult pe Tony.

Se întoarse să-l privească cu ochii albaştri, lu-

minoşi.

– Totul a fost în regulă? întrebă ea.

– Excelent, spuse el, lovind uşor servieta. Voi merge miercuri în acel oraş al lui şi i le voi arăta. Te voi ajunge din urmă la Boston. Ar trebui să meargă.

Prada lor aparţinea unei mici comunităţi şi ar fi fost îngrozit să descopere că aventurile lui din Manhattan cu Christine se întorceau să-l bîntuie sub forma unui şantajist italian bine îmbrăcat, chiar sub nasul familiei şi al prietenilor. Dacă lucrurile se vor desfăşura conform planului, va plăti oricît i s-ar fi cerut doar ca să-l vadă pe Tony dispărînd din oraş.

Tony evitase să o complimenteze pe Christine pentru munca ei în această afacere. Ochii ei erau din nou aţintiţi asupra televizorului, trăsăturile frumoase rămînînd nemişcate.

– Vrei să bei ceva? o întrebă el scoţînd din servietă o sticlă de scotch vechi de doisprezece ani. O adusese pentru a sărbători.

– Nu, mulţumesc, spuse ea, fără să se uite la el.

Îşi turnă o porţie zdravănă într-unul din paharele de plastic şi îşi lărgi cravata.

Ea se ridicase deja în picioare, cu ochii fixaţi asupra aparatului în timp ce se apropia de ecran.

Picioarele erau suple şi elegante ca ale unei feline. Zări o pulpă bronzată sub fustă şi ochii lui îi studiară conturul graţios al umerilor cînd se întinse. Sînii erau fermi sub bluza tricotată.

Stînd cu greutatea pe un picior îşi atinse fusta. Se desfăcu şi căzu la podea în timp ce închise televizorul. Tot nu se uita la Tony, dar îşi trase bluza peste cap cu o mişcare delicată, apoi o împături împreună cu fusta şi le puse pe scaun.

Tony se forţă să nu se holbeze la coapsele ei lungi. Erau cele mai frumoase coapse din lume şi se împreunau într-o curbă fină ca un poem, ce se combina perfect cu jocul graţios al liniilor pulpelor şi călcîielor.

Cînd îşi scutură capul părul i se revărsă pe umeri. Pentru o clipă genele dese şi lungi se proiectară pe fîşia de cer de dincolo de fereastră.

Îşi dădea oare seama cît de imposibil de tare se făcuse în pantaloni doar privind-o? Spera că nu.

Dar o tîrfă observa totul la un bărbat, îşi zise Tony agitînd coniacul din pahar.

Şi asta îl deranja, de asemenea.

Cu coatele la spate, cu braţele subţiri îndoite, Christine îşi aranja breteaua sutienului. În repaos era chintesenţa suplului animal feminin, coapsele la fel de perfect formate ca ale celor mai frumoase manechine.

Îşi trecu degetele lungi prin păr şi oftă abia auzit.

Era un semn al oboselii pentru că ziua se apropia de sfîrşit. Însă părea în acelaşi timp un semnal murmurat adresat lui Tony, care întotdeauna reuşea să-l excite.

Deloc în largul lui, mai luă o înghiţitură din lichidul din pahar, urmărind-o cum venea tiptil spre el, doar în lenjeria de corp. Îl copleşi un uriaş crescendo de nerăbdare şi trebui să facă un mare efort ca să rămînă calm.

Îi mirosi părul delicat cînd se apropie. Pentru o

clipă văzu imaginea ei de pe filmul din servietă, goliciunea ei la fel de frumoasă ca acum, dar oferită chipului dornic, jalnic, al tînărului client din apartament.

Nemulţumirea şi patima se hrăniră una pe cealaltă în inima lui Tony. Respira tot mai greu.

Fără un cuvînt, Christine trecu pe lîngă el, intră în baie şi închise uşa în urma ei.

Rămase singur, erecţia o blestemată umilinţă în pantalonii scumpi, paharul de plastic gol în mînă.

Doar el ştia cît de intensă era imaginea care i se perinda prin minte în timp ce-şi vedea de treburile zilnice, şi cît de mult îi lipsea atunci cînd munca lor le cerea să se despartă pentru o săptămînă sau mai multe. Era un secret încărcat de vinovăţie, pe care îl îndrăgea deşi continua să-l chinuiască.

Tony nu simţise nimic altceva decît lăcomie şi poftă animalică de-a lungul primilor treizeci şi cinci de ani de viaţă. Însă cînd Christine venise la el în urmă cu trei ani, o profesionistă experimentată care arăta ca o liceană premiantă şi executa cele mai murdare lucruri cu îndemînarea unui chirurg, toate se schimbaseră.

Plătise pentru ea o mică avere ca să o cumpere de la un proxenet influent din Miami care pretinsese că e prea independentă pentru gustul lui.

Avertismentul lui îşi făcu efectul mult prea tîrziu. Pînă cînd Tony ajunse să-şi dea seama că Christine poseda o forţă a voinţei cu mult superioară lui, răul fusese făcut şi ea răspîndea deja prin mintea lui idei ciudate şi supărătoare.

Începuse lent. Într-o zi nu apăruse acolo unde îi spusese să fie. Apoi refuzase o întîlnire pe care el o acceptase pentru ea, apoi încă una şi încă una. Îi

explicase raţiunea hotărîrilor ei şi îi primise bătaia cu ochi goi, a căror privire de indiferenţă îl cutremură.

Lui Tony îi păsa prea puţin că hotărîrile ei fuseseră clarvăzătoare şi logice. Ştia doar că esenţa vocaţiei lui era responsabilitatea de a o intimida şi a o stăpîni şi într-o sută de mici feluri ea îi arătase că nu-i va permite acest drept. Christine păstra un control total asupra libertăţii ei de acţiune şi de gîndire, iar în acest fel, mai presus de toate, nu era o tîrfă.

În curînd înţelegerea lor privind arta şantajului şi riscurile ei inerente puseră capăt certurilor şi lucraseră bine ca o echipă. Însă era ceva la Christine care îi reamintea lui Tony că însăşi această pace era victoria ei. Îi simţea revolta în esenţa comportării blînde pe care o avea în compania lui. Disciplina calmă cu care îşi dirija întotdeauna personalitatea făcea dovada unui respect de sine care îl depăşea cu mult pe al său. Împotriva acestui mijloc de luptă el nu avea nici o armă.

Dar rafinamentul înfrîngerii lui îl zăpăcise complet.

Firește că ea ştia că el aştepta să-l reguleze şi o făcea cînd îi convenea. Îi accepta pînă şi cele mai dureroase mîngîieri, lăsîndu-l să o pătrundă în locuri de care o femeie italiană nici nu l-ar fi lăsat să se apropie, şi îl aducea la paroxism cu o atingere blîndă a cărei desăvîrşire părea să-şi bată joc de autoritatea lui.

Rămînea însă la distanţă în cele mai înflăcărate îmbrăţişări ale lui, iar privirea din ochii ei albaştri, reci, îi spunea că acest contact fizic cu el, o favoare, nu o obliga la nici o emoţie.

Înainte să priceapă ce se întîmplă, furia şi bănuiala

făcură loc unor sentimente mult mai sinistre. Cînd contempla frumuseţea ei extraordinară şi mîndria calmă în trupul şi iscusinţa ei, inima i se înduioşa. Părul ei blond şi mătăsos îl fermeca, la fel ca buzele moi şi ochii inteligenţi şi candoarea suavă a cărnii ei.

I se vîra în suflet şi Tony o ştia. Simţea o dorinţă ciudată să-i îmbrăţişeze ca un iubit acele coapse superbe şi versate, să o strîngă în siguranţa braţelor lui ca pe o femeie adorată.

Nebunia acestui capriciu îl făcu să rîdă de el însuşi. Dar nu voia să dispară şi ştia că era singura relaţie pe care nu o putea avea cu ea. Ca o obsesie devenea tot mai irezistibilă, zăpăcindu-i mintea şi iritîndu-i simţurile.

Christine îşi cîştiga existenţa din murdărie. Dar tinereţea şi mîndria o făceau pură, proaspătă şi frumoasă. Tony urmări cu admiraţie cum îşi pieptănă părul, se fardă uşor şi traversă camera cu paşi graţioşi. Era un înger.

Pe măsură ce timpul trecea, Tony era tot mai mistuit de sexualitatea ei, dar devenise mai prudent şi mai rezervat cînd era vorba să o vîre în pat. Chiar dacă încerca să facă dovada forţei lui virile cînd o regula pe Christine, ştia că ea sesizează nevoia lui şi rugămintea stăruitoare ce se ascundea în atingerile lui.

Nu suporta să cerşească atunci cînd trebuia să poruncească. Aşa că, în mod neverosimil, începu să tînjească după ea. Şi cu cît îşi blestema mai mult propria suferinţă, cu atît inima lui îşi dorea mai mult să-i aparţină.

Părea că ea nici nu-şi dădea seama ce-i făcea prin

simplul fapt că era ea însăşi. Îşi efectua munca de parcă nici nu i-ar fi observat tulburarea.

Şi asta îl deranja cel mai mult pe Tony.

Aşa că era în picioare bîndu-şi al doilea pahar, nutrind speranţa vagă că lichidul îi va calma durerea sfîşietoare dintre picioare.

Îşi reumplu paharul şi se întinse pe pat cînd auzi duşul închizîndu-se în baie.

Peste o clipă, Christine va ieşi îmbrăcată în pijama şi se va culca în timp ce el va fi condamnat să zacă torturat de apropierea ei.

Bănuia că-şi sincroniza în mod intenţionat ritmul după care multele nopţi de somn adînc alternau cu tot mai rarele întîlniri cu el. Dar nu putea face nimic în această privinţă, pentru că îi dispăruse curajul de a se apropia de ea.

Sunete uşoare răsunau din baie, domestice şi liniştitoare, debordînd de o ironie pe care Tony era prea mărginit ca să o înţeleagă.

Îl preocupa doar şurubul răsucindu-se în mintea lui, pătrunzînd adînc în pereţii sfărîmicioşi, crăpaţi deja de pătrunderea lui.

Auzi deschizîndu-se uşa de la baie şi sunetul îndepărtat al ventilatorului din tavan. Încercă să

închidă ochii, pentru că nu voia ca ea să-i vadă pasiunea.

Şi apoi, nici nu suporta să se uite la ea.

Dar nici nu putea să se abţină.

Se întoarse să o privească. Venea spre el, cu un prosop alb înfăşurat în jurul ei. Picioarele goale mîngîiau fără zgomot covorul subţire.

Se aşeză pe marginea patului. Îi luă paharul din mînă şi îl puse pe noptieră.

Mirosea a săpun şi a ulei de baie. Prosopul din jurul sînilor se desfăcu iar coapsele şi şoldurile se dezgoliră în faţa lui. Văzu smocul de păr auriu dintre picioarele ei.

Ea se aplecă, cu un zîmbet imperceptibil pe buze, şi îl sărută. Părul ei îi învălui ochii şi obrajii. Simţi trupul ei mişcîndu-se şi apoi îl încălecă.

Se lăsă pe spate, un tînăr animal puternic, sexul dintre picioarele ei acoperindu-l pe al lui. Mîinile ei îi găsiră cureaua care se desfăcu printr-un gest magic.

Tony se uită la ea. Veioza aflată la distanţă îi scălda părul într-o lumină aurie. Curba buzelor era ascunsă de întuneric. O siluetă nepămînteană se înălţă în faţa lui.

O mulţumire uriaşă îi inundă simţurile împreună cu flacăra pasiunii lui, pentru că ştia că într-o clipă va fi înăuntrul ei, sexul lui ajungînd acasă, în căldura ei, chiar dacă misterul ei îl forţa spre spasme tot mai mari, golindu-l de el însuşi.

Şi cînd se întîmpla, ştia că nu el va fi cel care va lua. Nu el va domina.

Dintr-odată Christine i se păru binecuvîntarea şi blestemul lui, ca şi Fecioara care îi bîntuise rugăciu-

nile înainte de confesiune pe vremea cînd era copil, sădindu-i ruşine în suflet, promiţîndu-i ispăşire, impasibilă în superba ei solitudine.

O simţi pe Christine înconjurîndu-l, sufocantă, un suflu al vieţii.

Înspăimîntat de propria renunţare, Tony se predă.

Capitolul nouă

New York, 11 aprilie, 1968

A doua zi dimineaţă Christine se afla în micul ei apartament de lîngă Central Park, părăsindu-l pe Tony după timpul obligatoriu pe care trebuia să-l petreacă cu el.

Se trezi devreme şi începu programul care-i caracteriza toate zilele, un program pe care nici un proxenet, nici munca lor, nici alte evenimente externe nu-l puteau schimba.

Făcu un scurt dar dificil antrenament aerobic, mişcîndu-se pînă cînd îşi menţinu bătăile inimii la un ritm de două ori mai rapid decît cel normal pe o perioadă mai lungă de cincisprezece minute. Îşi exersă cu grijă gîtul, spatele, braţele, degetele şi făcu cu uşurinţă

peste o sută de flotări. Deşi suplă şi delicată în aparenţă, era extrem de puternică şi intenţiona să rămînă aşa.

Odată exerciţiile terminate, se aşează pe covor cu picioarele încrucişate şi meditä douăzeci de minute, numărîndu-şi respiraţiile. Nu folosea incantaţii şi dispreţuia misticismul care era la modă. Însă considera că această disciplină de a-şi direcţiona gîndurile prin propria voinţă era odihnitoare şi îi dădea puteri noi.

Cînd deschise ochii respiraţiile îi erau rare, pielea răcorită. În poziţia în care se afla se gîndi la ziua care urma. Avea întîlniri la prînz şi la cină cu nişte clienţi bogaţi şi o sesiune de amor, după-amiază tîrziu cu un preşedinte de bancă şi membru în Consiliul de Control care o considera amanta lui. În seara asta nu va avea timp pentru tînărul director pe care pusese ochii.

Nu-l va vedea pe Tony pentru cîteva zile. Nu avea nevoie de prezenţa sau de protecţia lui. Experienţa îndelungată o învăţase să prevadă orice fel de probleme care s-ar putea ivi în legătură cu clienţii ei şi să ia măsuri de prevedere pentru a le rezolva.

De-a lungul tuturor etapelor complicate prin care punea la cale o escrocherie, făcea bărbatul să aibă nevoie de ea şi poate chiar să se îndrăgostească, apoi să-l despartă de cîţi mai mulţi bani posibil. Christine îşi păstra sîngele rece şi înnăscuta agerime psihologică. Era o ultimă mare maestră a profesiei ei şi şi-o îndeplinea cu un simţ al responsabilităţii determinat de mîndrie.

Avea clienţi regulaţi în multe oraşe şi făcea turul lor într-un circuit care depindea de anotimp. Toţi erau îngrozitor de dependenţi de ea şi îi făcea şi mai dependenţi, devenind în mod progresiv mai puţin

disponibilă şi mult mai scumpă.

Sosirea ei pentru cîteva săptămîni în New York era ca un cadou neaşteptat de heroină unor toxicomani disperaţi. Mai mult de douăzeci dintre cei mai bogaţi oameni din metropolă aşteptau ca pe ghimpi pielea ei catifelată şi vocea ei blîndă.

Acelaşi lucru se întîmpla la Boston, Chicago, Philadelphia, Baltimore, Miami şi, fireşte, Washington. Fiecare noapte a lui Christine valora mii de dolari. Ca o maşină de făcut bani valora mai mult de un milion de dolari pe an, şi o ştia.

Iar Tony ştia că ea ştia.

În timp ce-şi lua micul dejun format din suc de fructe şi fulgi de porumb cu lapte degresat, Christine studia atentă paginile ziarelor *New York Times* şi *Wall Street Journal.* O interesau în mod deosebit evenimentele politice şi financiare care ar fi putut să-i afecteze clienţii în aceeaşi măsură ca şi pe ea însăşi. De mai multe ori în anii trecuţi, o grevă, o cădere a preţurilor la bursă, o investigaţie guvernamentală o obligaseră să-şi schimbe planurile atunci cînd un client bogat nu se mai lăsa subjugat de farmecele ei, ocupat fiind de îndatoriri urgente, faliment sau închisoare.

Astăzi citi că tulburările rasiale continuau la Baltimore, Chicago şi în alte oraşe ca urmare a asasinării lui Martin Luther King. Preţul aurului la Londra se menţinea cam la 37 de lire. Eugene McCarhty îl învinsese pe preşedintele Johnson la întrunirea preelectorală din Wisconsin; această ştire nu avea fireşte nici o

importanţă pentru că Johnson anunţase deja că nu va accepta nominalizarea pentru un al doilea termen.

Însă Richard Nixon cîştigase toate întrevederile preelectorale la care participase.

Încetase asediul de la Khe Sanh, după ce Washington-ul oprise toate bombardamentele deasupra Paralelei 20. Ambele părţi discutau cu înfocare despre negocieri oficiale care urmau probabil să fie ţinute în Paris.

Din toate aceste noutăţi Christine extrase două lucruri. Mai întîi, Nixon va cîştiga alegerile. Johnson renunţînd şi Rockefeller temîndu-se să se angajeze; nimeni nu-l mai putea opri.

Preşedinţia lui Nixon va fi bună pentru Christine. El îi va ajuta pe cei bogaţi să păstreze cît mai mult din averile lor – şi din asta trăia Christine.

Pe de altă parte nu mai exista nici o îndoială în privinţa Vietnamului. Nordul va cîştiga. Sudul va pierde.

Cum va scoate Nixon America din acest război nu o preocupa pe Christine. O punea însă pe gînduri faptul că prestigiul Americii va suferi o lovitură nemaiîntîlnită bazată pe pierderea Vietnamului. În consecinţă, cu Nixon sau fără Nixon, va însemna o criză financiară de care nu vor scăpa nici cei din clasele superioare.

Apoi împături ziarele şi le puse pe masă. Mintea îi era ocupată cu modalităţi de a-şi proteja banii într-o economie instabilă.

Avea suficiente posesiuni care să necesite protecţie.

Pentru proxenetul ei ca şi pentru clienţi era cea mai scumpă dintre tîrfe. Îşi avea propriul ei buget, nu

doar pentru rochii, călătorii, cheltuieli şi propriile ei economii. Îşi cerea banii pe baza unui procentaj strict şi nu permintea nici o întîrziere în primirea lor.

Investea tot ce putea în acţiuni industriale, obligaţiuni neimpozabile, proprietăţi imobiliare şi poliţe de asigurare. Ştia că doar încă zece ani va mai putea funcţiona ca tîrfă de clasă şi avea de gînd să adune cît mai mulţi bani care să-i ofere siguranţa viitorului.

Spre deosebire de aproape toate celelalte femei din profesia ei, ea nu va permite vieţii să o exploateze. Va profita de ea după cum simţea că o merită.

Era o atitudine pe care nici un proxenet nu ar fi acceptat-o cu uşurinţă. Însă Tony se trezi obligat să o facă, pentru că pînă ajunsese să-şi dea seama de ea, era deja pe jumătate îndrăgostit şi prea înspăimîntat de ea.

Aceasta, firește, era felul în care Christine plănuise lucrurile.

Era unsprezece fără un sfert.

Îi mai rămînea o oră pînă la întîlnirea de la prînz.

Se îndreptă spre raftul de cărţi. Conţinea o mică colecţie de volume, destul de vechi, umplute fiecare cu semne de carte provizorii. Lîngă ele se afla un caiet cu spirală.

Erau singurele cărţi pe care Christine ţinea să le aibă – deşi citise şi chiar studiase mii de altele.

Cu ani în urmă luase hotărîrea să se educe singură la fel de complet ca orice absolvent de colegiu. Ştia că în ultimă instanţă viitorul ei s-ar putea să de-

pindă de capacitatea ei de a părea la fel de citită ca orice membru al clasei celor bogaţi.

Fiind prin natură o cititoare pasionată, consultase listele manualelor din bibliotecile universităţilor din oraşele prin care trecuse şi în curînd citise destule cuvinte cheie pentru a se familiariza cu ştiinţele umaniste şi sociale. Deşi cunoştinţele ei de matematică rămîneau rudimentare, mintea ei logică prinse repede vocabularul ştiinţelor exacte – suficient pentru a-i permite să treacă drept o absolventă de colegiu.

Pentru un timp noutatea de a învăţa singură atît de mult satisfăcu perfecţionismul lui Christine şi îi oferi o distracţie. Dar în curînd cititul deveni mai degrabă un obicei decît o pasiune, iar ambiţia ei de a personifica o femeie cultă şi rafinată depăşi dorinţa de a ajunge într-adevăr o astfel de femeie.

Se întîmplă aşa pentru că în mare parte lui Christine i se părea că aceste cărţi şi scriitorii pe care lumea îi respecta atît de mult erau plini de minciuni patentate.

Citise cam vreo zece biografii şi autobiografii ale unor bărbaţi pe care îi regulase ea însăşi. Zîmbi văzînd cum sînt trataţi ca nişte celebrităţi, notîndu-li-se gîndurile importante, cînd ea ştia că fanteziile lor îi făceau să se poarte ca nişte copii în prezenţa ei.

Iar cînd îşi lăsă gîndurile să hoinărească spre marii oameni ai istoriei a căror acţiuni schimbaseră lumea, nu se putea opri să nu se întrebe care să fi fost în cazul lor călcîiul lui Ahile. Din moment ce ştia din proprie experienţă că actele publice ale speciei masculine nu erau decît reproduceri distorsionate ale obsesiilor ascunse, trase cu uşurinţă concluzia că adevărul despre trecut nu putea fi descoperit în

imaginea aparentă a lucrurilor atît de dragă istoricilor.

În lumea nemiloasă a inteligenţei ei pragmatice nici numele mari ale literaturii nu o duceau mai bine. Îi citise pe Tolstoi, Joyce, Flaubert şi Faulkner, şi observă cu amărăciune şi cu amuzament aroganţa cu care se transpuneau în sufletul femeilor, bunăvoinţa lor faţă de sexul ei, tot atît de înfumurată pe cît le era ignoranţa despre el.

În cele din urmă Christine renunţă la ceea ce lumea bărbaţilor recunoştea drept adevăr, pentru că în mod evident era o viziune asupra lucrurilor care nu intenţiona decît să le flateze simţul propriei puteri şi al importanţei lor şi devenea convenabil de oarbă la orice aspect al realităţii care ar fi putut arunca o lumină nepoftită asupra slăbiciunilor lor.

Iluzia nu prezenta nici o atracţie pentru ea – mai ales că ştia că putea însemna distrugerea ei. În timp ce cele mai multe tîrfe îşi combinau cinismul despre societate cu o pioasă credulitate în proxeneţii lor, Christine nu depindea de nimic şi de nimeni decît de ea însăşi. Şi aşa putea evalua lucrurile şi oamenii cu o detaşare nemiloasă.

Dar curiozitatea ei intelectuală rămase la fel de activă ca întotdeauna în ciuda dezamăgirilor trăite.

În consecinţă micul grup de cărţi uzate îşi păstra locul de onoare pe raftul ei.

Luă o carte şi o puse pe măsuţă lîngă caietul de şcoală.

Aşezîndu-se cu picioarele încrucişate pe podea,

deschise cartea şi copie un singur rînd.

Trebuie să călătoreşti afară din tine pentru a te întîlni cu tine însuţi.

Cîteva clipe lungi studie acest rînd. Apoi privi atentă în carte şi îl copie pe următorul.

Vii dintr-un punct spre care te îndrepţi.

Al doilea paradox era chiar mai discordant şi mai poetic decît primul. Christine se imaginã întinzînd orbeşte mîna în întunericul din faţa ei. Acolo întîlni o atingere caldă, stranie, care nu era altceva decît apropierea degetelor ei apărute de nicăieri ca să o apuce şi să o trezească la viaţă – o persoană nouă, cineva de nerecunoscut, dar totuşi ea.

Christine puse jos stiloul şi rămase pe gînduri.

Paradoxurile îi incitau de foarte mult timp mintea fertilă. O parte a ei le rezista: acea parte care dorea să creadă doar în ea însăşi, în iniţiativa ei, în voinţa puternică şi în puterea de a controla evenimentele. Această parte nu tolera ideea că destinul cuiva ar putea rezulta din afara cuiva.

Cu toate astea încăpăţînarea înnăscută n-o lăsa să treacă uşor peste aceste gînduri considerîndu-le doar de neînţeles. Nu suporta să lase adevăruri şi idei posibil folositoare să alunece pe cărările minţii ei. De aceea, aproape niciodată nu rătăcea lucruri, nu uita întîlniri sau nu permitea ca obiectele să rămînă nereparate în apartamentul ei. Putea găsi secretul mecanic a aproape oricărui dispozitiv sau putea inventa ingenioase mecanisme provizorii pentru a repara lucruri ale căror piese nu le putea obţine. Dominaţia asupra lumii în care trăia era o adevărată obsesie pentru ea.

Însă mai mult decît atît, o parte din ea putea să-şi

dea seama că ciudatele propoziţii erau foarte logice.

La urma urmei, nu înregistrase propria ei viaţă o completă metamorfozare, care o transformase dintr-un copil lipsit de apărare într-o femeie puternică, înarmată să păşească prin lume ca o stăpînă absolută? Şi nu fusese naivitatea minţii ei copilăroase înlocuită şi uitată în întregime de intelectul ei, de mîndra femeie-vînător care devenise?

Şi cine-i oferise o mînă de ajutor în această călătorie dincolo de identitatea ei iniţială spre femeia care era acum? Nimeni. O făcuse singură, ca o tulpină subterană împingîndu-se printr-un sol necunoscut, extrăgînd hrana necesară din anonimat, ajungînd mai tare şi mai puternică cu fiecare clipă.

Iar asta era ceea ce o deosebea de ceilalţi.

Oamenii obişnuiţi treceau prin viaţă rămînînd aceiaşi şi crezînd că nu există nimic nou sub soare pentru ei, nimic care să-i oblige să se schimbe sau să se maturizeze.

Aceşti oameni erau fraierii lumii. Victime uşoare pentru orice escroc care voia să-i înhaţe, ei reprezentau existenţa lui Christine.

Nu era oare adevărata ei menire să-şi facă clienţii să afle lucruri noi şi surprinzătoare despre ei înşişi? Să-i facă să recunoască dorinţe noi, năzuinţe disperate pe care niciodată nu le-ar fi visat posibile şi nu puteau fi acceptate în lumina crudă a zilei?

Da, Christine trăia din superficialitatea şi inerţia fraierilor. Şi o putea face pentru că trăia într-o altă lume decît a lor.

Nu exista nici o îndoială în această privinţă. Singurătatea era forţa ei.

Însă nu doar în trecut îşi găseau trăinicie paradoxurile din faţa ei. Viitorul era cel care scînteia nefiresc în ele – un viitor atît de greu de pătruns pe cît era de magnetic.

Christine credea cu fermitate că destinul ei, adevăratul scop al vieţii ei nu i se împlinise încă. Era tot ce poseda drept convingere religioasă.

Vii dintr-un punct spre care te îndrepţi.

Nu se adusese pe sine însăşi dintr-o copilărie neajutorată la culmea unei profesiuni provocatoare doar pentru nimic. Superioritatea ei la o vîrstă atît de tînără nu putea fi decît pregătirea pentru ceva mai mult.

Dar ce?

Nu putea şti. Viitorul era un cristal negru. Cu toate astea, propria ei soartă era gravată în el şi nu se temea să-şi îndrepte paşii în direcţia lui.

Începea să se plictisească de monotonia lumii pe care o prăda ca să trăiască. Ştia că era capabilă să creadă în ceva mai important decît în bani şi în tehnicile relativ simple pentru a jecmăni specia masculină.

Undeva, cumva, o aştepta o identitate diferită de cea de acum. O identitate mai frumoasă şi mai imprevizibilă decît oricare din cele pe care le cunoscuse pînă acum – şi astfel, în mod necesar, un mister.

Aşa că paradoxurile familiare acum, atît de sumbre, atît de complicate, i se părură doar ele cu adevărat reale lui Christine în timp ce lumea neschimbată de afară deveni neînsemnată şi ştearsă.

Cu aceste gînduri rătăcindu-i prin minte, studie

cele două rînduri copiate în caietul din faţa ei, cuvinte scrise într-o stenografie proprie, aşa cum le înţelegea ea. Consultă şi alte pasaje însemnate prin bucăţi de hîrtie puse în carte. Făcînd-o, observă că cotorul era rupt şi paginile începuseră să se dezlipească.

În curînd va trebui să o înlocuiască, cum o mai făcuse de două ori.

În cele din urmă o puse pe raft, unde se aflau celelalte douăsprezece volume, toate în aceeaşi stare de dezintegrare treptată.

Deşi erau singurele ei valori, niciodată nu se îngrijea că focul sau un furt o vor lăsa fără ele.

La urma urmei, le ştia conţinutul pe de rost.

La cîteva săptămîni după ce-şi luase în primire postul de protector al ei, Tony descoperise existenţa caietului.

Dimineţile Christine obişnuia să stea la masă cu picioarele încrucişate, firavă şi drăguţă ca o şcolăriţă, şi să scrie pe paginile cu linii cu o sîrguinţă care îl ului pe Tony. Trăsăturile îi erau liniştite, ochii lipsiţi de expresie sub genele lungi în timp ce stiloul se mişca în mîna ei.

Tony îi smulse caietul din mîini şi îl studie. Ceea ce văzu îl lăsă fără grai. Se aşteptase să găsească fie prostii copilăreşti, fie însemnări referitoare la clienţii ei, venitul lor, familiile. Trebuia să afle dacă acest caiet conţinea informaţii care l-ar fi putut compromite.

Însă ceea ce găsi erau expuneri logice organizate cu grijă într-o limbă a cărei densitate îi depăşea cu

mult puterea de înţelegere.

– Ce-i rahatul ăsta? întrebase el dispreţuitor. Ce naiba se întîmplă cu tine, fetiţo?

Ea îl privi fără să spună nici un cuvînt şi aşteptă ca el să pună caietul la locul lui pe masă. Stiloul din mînă nu se mişcase.

Confruntarea fusese un moment decisiv şi Tony o ştia. Instinctul lui de proxenet îi spunea să smulgă paginile una cîte una, să o bată pe Christine pînă va leşina apoi să o reguleze ca să o supună. Cartea reprezenta un teritoriu personal şi necunoscut de gîndire în care ea se mişca liberă şi independentă de el, izolarea ei fiind accentuată de tonul abscons al limbajului folosit.

Doar el ar fi trebuit să-i umple mintea şi imaginaţia. Altfel ar fi fost necredincios vocaţiei lui.

Dar nu avea nici un sens. Felul cum stătea răbdătoare, ochii ei inteligenţi privind prin şi pe lîngă el, era prea mult. Voinţa ei era mai puternică decît a lui.

Fusese prevenit. Nu era ca alte tîrfe.

Fu prima capitulare importantă cînd îi întinse caietul şi se retrase în bucătărie pentru a-şi turna ceva de băut.

Cel puţin nu ţine un dosar despre mine, îşi zise el cu naivitatea omului care prevăzînd un pericol îşi imaginează că nu mai există altele în calea lui.

Venise timpul să plece.

Christine puse caietul pe raft, se îndreptă spre

oglinda mare din dulapul cu haine şi se contemplă.

Părul îi era prins cu o panglică albă. Valurile lucioase căzeau pe umeri, strălucind puternic după ce-şi trecuse peria prin ele de peste o sută de ori.

Sutienul de sub puloverul alb era alb, ca şi chiloţii. Pantalonii erau de un alb imaculat. Sînii şi şoldurile erau contururi delicate sub materialul aspru.

Aruncă o privire în punga de plastic. În ea se aflau două pachete de prezervative, o altă pereche de chiloţi, un ghem de sfoară groasă, trei rujuri de culori diferite, un pachet de lame şi o fotografie mărită luată dintr-un set de copii pe care îl ţinea în dulap.

Făcută în urmă cu patruzeci de ani, erau un portret tipic al unei familii din Long Island. Tatăl şi singurul fiu stătea de o parte şi alta a mamei, o femeie cu înfăţişare blîndă în jur de patruzeci de ani. Tatăl părea decent de prost şi arogant. Băiatul, destinat atîtor realizări de ordin public în anii ce vor urma, privea cu un aer pios spre mama lui, evident idealizînd-o.

Lamele vor fi folosite de Christine pentru a tăia imaginea mamei, separînd-o de ceilalţi, înainte de a le îndrepta spre carnea fiului. Alcoolul şi bandajele necesare rănilor pe care le va provoca o aşteptau la destinaţie.

Atît despre vicepreşedintele Consiliului de Control.

Capitolul zece

New York, 13 aprilie, 1968

Miercuri dimineaţă Tony se afla pe autostrada 80 ce ducea în New Jersey îndreptîndu-se spre micul oraş la vest de New York.

Era o călătorie plăcută printr-o zonă de coline atinse acum de zăpada primăverii. Dar febra din creierul lui Tony nu putea fi potolită de priveliştea din jur.

Tot mai des privirea i se îndrepta spre ceas. Ştia că exact în aceste clipe Christine se afla în camera de hotel provocîndu-i plăcere şi tortură unui client bogat. Zîmbetul ei sfidător, şoldurile mlădioase şi degetele ei ademenitoare erau la fel de valoroase ca şi carnea oricărei femei din ţară.

Timpul ei era atît de preţios! Şi chiar acum, Tony,

un simplu curier, traversa statul pentru a termina ceea ce ea începuse cu victima, un bărbat tînăr şi atrăgător. El trebuia să facă operaţia de care ea fusese scutită datorită intervenţiei chirurgicale mai fine şi mai complicate.

Pentru a mia oară Tony simţi cum umilirea se transformă în furie. Dacă ar putea ca măcar o dată să o rănească pe Christine, să o facă să sufere cu adevărat! Doar să tocească muchia teribil de ascuţită a dominaţiei ei, sau cel puţin să domolească suferinţa propriei sclavii.

Însă era dominat tocmai de acest impuls pe care fapte din trecutul întunecat al lui Christine îl făceau prea periculos pentru a şi-l permite.

Cu toate că niciodată nu binevoise să-i vorbească despre anii de dinainte de a-l cunoaşte, era la curent cu zvonurile privindu-i pe ceilalţi proxeneţi ai ei şi modul în care se răzbunase pentru felul urît în care fusese tratată.

La şaisprezece ani se aflase sub protecţia unui bărbat numit Ray D'Angelo care încercase să-i ia o bună parte din cîştiguri. Fără ştirea lui, se povestea, Christine îl sedusese pe cel mai puternic *capo* din ierarhia Detroit-ului, în care Ray era o figură neînsemnată, şi îl convinsese că Ray îi vindea secretele unei bande rivale.

Ray D'Angelo dispăru într-o după-amiază fierbinte de iulie dintr-un mic restaurant aflat în partea de sud a oraşului. Corpul nu-i fusese niciodată găsit şi nimeni

dintre cei care contau nu-i simţise lipsa.

La cîtva timp după aceea, Christine lucra sub protecţia lui Nunzio Lunetta, un om de pază aparţinînd sindicatului din Miami, gigantic şi brutal, care se ocupa de cîteva fete şi Christine era favorita lui. Om pios şi cu familie, o trata ca pe o fiică, îi cumpăra haine, o vîra în pat doar la ocazii speciale şi se îngrijea cu gelozie de fericirea ei.

Dar Nunzio credea că disciplina cerea ca el să-şi bată măr protejata o dată pe lună. Ei îi displăceau rănile pe care i le provoca cu mîinile lui mari, pentru că îi limitau activitatea profesională.

Într-o zi sumbră de luni din decembrie îi rupsese o coastă, îi scrîntise gîtul şi o lăsase toată noaptea legată de pat.

Nunzio Lunetta a fost ucis două săptămîni mai tîrziu în stilul unei execuţii mafiote. Lumea interlopă rămăsese perplexă pentru că în acel moment nu avea duşmani de care să se ştie, iar ucigaşii de meserie nu auziseră de vreun contract asupra lui.

Erau vagi zvonuri că însăşi Christine îl ucisese, îi ridicase cumva trupul uriaş punîndu-l într-o maşină pe care o dusese într-un loc unde să poată fi găsită de poliţie. Puţini credeau aşa ceva, pentru ei ea nu era decît o fetiţă, cu braţele subţiri şi foarte slăbuţă, iar Nunzio fusese strangulat înainte de a fi împuşcat.

Tony era la fel de sceptic. Deşi două astfel de poveşti despre o singură tîrfă erau suficiente pentru a-l avertiza să nu rişte prosteşte.

Iar calmul de oţel din ochii ei din primele zile ale conflictului lor confirma ceea ce zvonurile lansaseră. Tony ajunsese să accepte adevărul că folosirea violenţei împotriva ei ar putea însemna propria lui

distrugere.

Tony clătină din cap, alarmat fără să vrea la gîndul că această situaţie, dacă i se va permite să continue, ar putea deveni o soartă mult mai îngrozitoare decît moartea.

Bănuia că, aşa ca toate animalele de pradă, Christine nu va înceta niciodată această joacă grijulie cu dorinţa lui pînă nu-l va nimici la fel de complet ca şi pe clienţii din care îşi trăgea seva vieţii. Asta era ceea ce-l lega de jalnica lor rasă şi însemna probabil sămînţa anihilării lui.

Da, Christine era otrava lui şi ironicul antidot, singurul care îi putea oferi o temporară uşurare a chinurilor. O boală incurabilă şi sora frumoasă, îndemînatică, cea care trebuia să-l conducă prin ea spre moarte.

Doar dacă nu o va opri cumva, cîndva.

Trebuia oprită! Însă îi lipsea curajul să o înfrunte...

Aşa că maşina alerga prin văile înmiresmate acoperite de zăpada care se topea, dinţii şoferului fiind încleştaţi într-o nehotărîre tăcută.

Annie

Capitolul unsprezece

New York, 2 mai, 1968

Annie ştia că poate vor trece luni pînă să i se ofere o altă şansă pentru un rol ca Jill din *White Lady*.

Mult mai rău chiar, din punctul de vedere al meseriei ei se reîntorsese la jalnicul punct de unde plecase. Nu avea renume de actriţă şi nici impresar.

Fireşte, dacă ar fi avut o nevoie disperată de bani, influenţa lui Roy Deran ar fi fost suficientă pentru a-i oferi o slujbă în orice clipă ar fi dorit. Dar nu de bani avea ea nevoie disperată.

Asculta toate zvonurile, oricît ar fi fost de exagerate, referitoare la posibilităţile din lumea spectacolelor. Citea cu asiduitate presa de specialitate. Îşi

petrecea timpul liber stînd cu Nick şi cu prietenii lui în cafeneaua lor preferată, atentă la discuţiile lor despre viitoarele producţii.

Auzi zeci de poveşti despre interesante piese de pe Broadway, spectacole de revistă, emisiuni de televiziune, seriale, gale, concerte de binefacere – dar fiecare părea fie un vis irealizabil, fie nepotrivit scopurilor ei.

Apoi apăru ceva.

Se lucra la o reclamă comercială, costisitoare şi ambiţioasă pentru parfumul foarte cunoscut numit *Daisy,* folosit de multe femei care nu-şi puteau permite altele mai scumpe. Fabricantul încerca să dea o imagine mai elegantă produsului său.

Motivul pentru care această reclamă i se potrivea lui Annie era senzualitatea cerută pentru rolul principal. Arătată mai întîi ca o casnică şleampătă, îmbrăcată într-un halat de baie şi cu bigudiuri în cap, urma să se transforme imediat într-o dansatoare sexy într-un costum revelator, mişcările provocatoare fiind acompaniate de un grup de băieţi plini de admiraţie – toate datorîndu-se parfumului *Daisy.*

Rolul cerea capacitate de interpretare, dans, cîntec, farmec senzual şi, mai presus de toate, o mare vioiciune fotogenică.

Annie era convinsă că s-ar fi descurcat.

În timp ce-şi asculta prietenele sporovăind însufleţite despre această reclamă, îşi evaluă pregătirea

de dansatoare, vocea mică dar eficace şi, mai ales, şmecheriile pe care le învăţase de la Roy Deran despre sincronizare şi proiectarea personalităţii. Va avea nevoie de fiecare gram din talentul şi priceperea pe care le poseda – ba chiar mai mult.

Însă mai exista o piedică.

– Cred că e prea tîrziu, spuse prietena ei Judy. Am auzit că şi-au găsit ieri fata potrivită. Toată săptămîna s-au ocupat de distribuţie.

– Cine e producătorul? Care agenţie? întrebă Annie.

– Agenţia e *Birnbaum şi Smith,* spuse Judy. Au angajat ca regizor un tip bătrîn din Hollywood, pe nume Hal Parry. El obişnuia să facă spectacolele de revistă ale lui Busby Berkeley. Un tip celebru. Oftă. Păcat că a ales fata deja. Oh, nu-i nimic, va mai apărea şi altceva.

– Desigur, zîmbi Annie. Aşa se întîmplă întotdeauna.

În mintea ei rotiţele se învîrteau repede.

La vremea lui, Hal Parry fusese o forţă la Hollywood, cu o reşedinţă pe Coldwater Canyon Drive, o colecţie de maşini, toate femeile pe care şi le dorea şi o rezervă nelimitată de *Jack Daniel's,* coniacul pe care îl adora.

Dar de cînd începuse să bea la micul dejun, la prînz şi la cină nu se mai putuse conta pe el pentru obositoarele repetiţii din studio şi munca complexă de sonorizare – cu atît mai puţin pentru conflictul

subtil între integritate şi compromis care avea loc cu ocazia fiecărei mari creaţii de musical.

Iar atunci şansa a făcut ca după ce era marilor musical-uri să fi atins apogeul, să-şi înceapă declinul.

Hal, un bărbat durduliu cu ochelari, a cărui privire de bufniţă dezminţea umorul şi extraordinara lui energie, alunecă pe tobogan. Soţia divorţă de el înainte să-şi poată cheltui şi ultimii bani pe băutură şi pe dansatoarele cu picioarele lungi la care rîvnea. Pensia alimentară depăşi cu mult imaginaţia lui fiscală.

Casa de pe Coldwater Canyon se vîndu la licitaţie unui scenarist care urca pe treptele gloriei. Cîţiva ani Hal se tîrî nesemnificativ între mai multe slujbe, consultant, asistent coregrafic sau simplu curier pentru alţi regizori, noua lui casă fiind un bungalow minuscul din Hollywood Flats. Apoi fîntîna secă în întregime şi se trezi dincolo de tejgheaua unui mic snack din San Bernadino.

Hal, o persoană senzuală, prea puţin înclinată spre reflecţie, nu-şi bătu capul cu nenorocirea care îl lovise. Cunoscuse timpuri bune şi rele, judecă el, iar acum venise rîndul celor rele. Îl vor însoţi probabil în tot restul zilelor pe care le mai avea de trăit.

Aşa se desfăşură viaţa lui timp de douăzeci şi cinci de ani. Distra consumatorii din San Bernadino cu poveşti despre marile musical-uri ale anilor '30, apoi îi plictisi la nesfîrşit cu aceleaşi poveşti.

Hal era un om uitat.

Apoi, într-o zi, un străin osos, cam efeminat, îşi

făcu apariţia în local şi se prezentă drept critic de film care lucra la o carte despre marile musical-uri şi intenţiona să dedice un capitol zecilor de succese ale lui Hal.

Acesta îl fermecă la o ceaşcă de cafea, se făli cu amintirile sale despre istoria Hollywood-ului şi bîrfi starurile feminine care erau adorate de critic; era, în mod evident, un homosexual.

Pînă la urmă vizitatorul se distră atît de bine că nu-l uită pe Hal. Întorcîndu-se la New York pomeni numele lui Hal la mai multe petreceri. Trezi nenumărate amintiri.

Coregrafia şi tehnica punerii în scenă nu avansaseră atît de mult de la musical-urile din vremea recesiunii, dar îşi găsiseră noi locuri de desfăşurare: spectacolele de varietăţi de la televiziune şi reclamele comerciale.

Se întîmplă ca o reclamă nostalgică în stilul anilor '30 să fie făcută cu Mae Samson, o mare stea a epocii şi atît de bine întreţinută, încît era entuziastă, gata să cînte şi să danseze la şaizeci şi cinci de ani. Producătorii au fost convinşi de un impresar binevoitor să-l aducă pe Hal din San Bernadino pentru a studia proiectul.

Hal o îmbrăţişă pe Mae Samson şi îşi petrecu prima seară în New York bînd cu ea, rîsul şi lacrimile luptîndu-se să rămînă sub control în ochii mici de dincolo de ochelari, pe măsură ce vremurile de odinioară erau evocate.

A doua zi apăru pe platou, grăsuţ şi dictatorial, profesionistul din el rămînînd neschimbat de cei treizeci de ani petrecuţi în afara luminilor rampei. Făcu repetiţii cu dansatorii pînă îi epuiză fizic, restructură

coregrafia adăugîndu-i cîteva mişcări elegante, i se oferi slujba şi termină reclama la timp şi sub buget.

Produsul finit se dovedi un succes răsunător. Cota vînzărilor săltă, agenţia se putu lăuda cu o nouă pană la pălăria contractelor, lui Mae Samson i se oferi rolul principal într-o reluare pe Broadway, iar Hal Parry îşi începu o nouă carieră. I se luară interviuri la televiziune şi la radio, îşi exprimă părerile în discuţii lungi publicate în revistele de cinema, realiză alte două reclame comerciale şi semnă un contract pentru a regiza un nou musical.

În prezent Hal călărea cu o satisfacţie voluptuoasă pe acest val de succes neaşteptat. Îşi folosi salariile şi ce-i mai rămăsese pentru a închiria un apartament luxos în Park Avenue pe care nu şi-l putea permite. Închirie o mobilă superbă şi plăti o avere unui importator care să-i creeze în grabă o pivniţă de vin.

Şi, în mod previzibil, începu să dea petreceri îmbelşugate tuturor din lumea teatrului de pe Broadway ca şi celor din domeniul reclamelor. Se considera o celebritate şi se arunca în acest rol cu aceeaşi efervescenţă bezmetică care stîrnise ironiile prietenilor săi în trecutele zile de aur.

Bea din nou excesiv de mult *Jack Daniel's,* acum că şi-l putea permite, şi îi putea face faţă la fel ca întotdeauna.

Îşi dădea întreaga silinţă să seducă atît de multe manechine, dansatoare şi actriţe pe cîte îşi putea pune mîinile lui mici şi grăsuţe.

Toate aceste fapte erau binecunoscute celor ale căror urechi erau obişnuite cu moara zvonurilor din Manhattan.

La fel ca şi noua reclamă comercială a lui Hal pentru *Daisy,* popularul parfum pentru femei, a cărei distribuţie se încheiase şi urma să fie filmată cît de curînd.

Annie ştia toáte aceste lucruri. Mai ştia de asemenea că exact în această seară Hal Parry va da una din petrecerile lui haotice şi gălăgioase pentru a lansa producerea noii reclame.

Intenţiona să fie acolo.

Capitolul doisprezece

New York, 2 mai, 1968

Telefonul sună la ora unsprezece.

Tînărul petrecuse o zi istovitoare încercînd să stoarcă mici împrumuturi de la asociaţi indiferenţi, prezenţi aici pentru întîlnirea de afaceri, iar acum era întins pe patul hotelului îmbrăcat doar într-un şort, duşul fierbinte pe care îl făcuse nereuşind să-i calmeze tumultul nervilor.

Zece mii de dolari era o sumă însemnată. Poate nu pentru familie, însă cu siguranţă pentru el însuşi, pentru că tata îi acorda în mod intenţionat un salariu mic pentru a păcăli fiscul.

După ce bărbatul numit Tony îi făcuse acea vizită monstruoasă la birou, nu-i rămăsese altă alegere

decît să încaseze obligaţiunile şi să plătească dobînda de penalizare. Asta rezolvă pericolul imediat. Acum problema era să înlocuiască suma şi să ascundă faptul că o cheltuise.

Familia se aştepta ca el să depună avansul pentru casa din Foster în această vară. Cecul de Crăciun primit de la tatăl său îi fusese oferit cu indicaţia precisă ca să fie cheltuit pentru o casă, astfel ca Ginny şi el să poată începe să crească o familie mai mare.

Însă acum totul se schimbase.

Îşi aminti de modul nepăsător în care Tony pusese fotografiile îngrozitoare, incredibile, pe masa din sala de întruniri. Cîteva zile mai tîrziu, după capitularea ruşinoasă, copiile lucioase, cele mărite şi negativele sosiră trimise cu neglijenţă prin poştă, tăiate şi prinse la un loc într-o dezordine indiferentă.

Arzîndu-le în graba lui înnebunită, nu-i trecuse prin cap să le numere, să se întrebe dacă într-adevăr le avea pe toate.

Oftînd ridică telefonul de lîngă pat.

– Da?

– Alo? se auzi o voce cunoscută. Sînt eu.

Un timp îndelungat el rămase cu dinţii încleştaţi. Ar fi vrut să trîntească telefonul. Dar era curios să afle ce avea ea să-i spună.

– Îmi imaginez cum trebuie să te simţi, spuse ea.

– Ce mama dracului vrea să însemne asta?

– Ascultă-mă, te rog, continuă ea. Ce s-a întîmplat a fost o surpriză la fel de mare pentru mine ca şi

pentru tine. Tocmai am smuls adevărul de la Tony. Este îngrozitor.

– Glumeşti, spuse el. Nu m-am născut ieri, Christine.

– Te rog să mă crezi, insistă ea. O femeie ca mine trebuie să aibă un Tony care să o protejeze. E un rău necesar. Dar el ştia şi ştie că nu are dreptul să şantajeze bărbaţii pentru ceea ce-mi fac mie. Îmi fac munca corect şi sînt plătită pentru ea. Şi cu asta gata. Dacă aş fi ştiut ce pune la cale niciodată nu m-aş fi dus cu tine în acel apartament. Aş fi ales o cameră de hotel ca şi pînă acum.

El oftă.

– Dă-mi un cec de zece mii de dolari, spuse el, şi te cred.

– Asta şi intenţionez să fac. Vocea ei era calmă. Tony a luat banii şi a plecat din oraş pentru cîteva zile, dar cînd se întoarce îi voi cere banii înapoi. Dacă îmi va crea probleme, pur şi simplu voi refuza să mai lucrez pentru el.

Deşi începător în ale şantajului, el nu se lăsă păcălit. Încerca să-l ţină legat de ea. În curînd va pretinde că totuşi nu-l putuse convinge pe Tony; că sumele de bani erau necesare. Scopul ei era să-l facă dependent de ea pînă îi va stoarce toţi banii, ai lui şi ai tatălui său. Acum totul devenise clar pentru el.

– Ţi-o jur, spuse ea. Lasă-mă să ţi-o dovedesc. Apoi totul între noi va fi la fel ca înainte. Întotdeauna mi-ai plătit ceea ce-mi datorai şi nu cer mai mult. Voi îndrepta lucrurile. Preţuiesc prietenia ta... respectul tău.

Urmă o pauză.

– Deci? întrebă el bănuitor.

– Deci ce-ar fi să ne întîlnim? întrebă ea, cu un

accent timid în voce. Lasă-mă să-ţi dovedesc că sînt sinceră.

– Glumeşti, Christine. Drept cine mă iei?

– Dacă vrei să aştepţi pînă îţi dau banii înapoi, voi înţelege. Nu-ţi propun decît ca pe baza promisiunii mele să ne întîlnim între timp. Nu ai ce pierde dacă nu reuşesc să-mi îndeplinesc promisiunea.

El îşi cîntări şansele. Ştia că era sinucidere să mai aibă de-a face cu ea. Însă era ceva în vocea ei care îi reamintea de locul strălucitor, incredibil, în care fusese cu ea. Gîndurile îi deveniră disperate.

– Şi cît de mult m-ar costa? întrebă el.

– Dacă eu sînt sinceră cu tine, spuse ea încet, şi tu trebuie să fii sincer cu mine. La fel ca de obicei.

– Şi cît în plus pentru Tony? Deşi vorbise sarcastic stătea ca pe ghimpi.

– Nu spune aşa ceva. Vocea îi era şi mai blîndă. Va fi la fel de mult ca întotdeauna. Ştiu că sînt costisitoare. Însă mă mîndresc cu ceea ce fac.

El rămase tăcut. Ea trebuia să-şi fi dat seama că era tentat, din moment ce nu închisese telefonul.

– Şi apoi, adăugă ea, un ton suav strecurîndu-se în vocea ei, dacă vrei să fii un băieţel rău, trebuie să plăteşti pentru asta.

Cuvintele ei răsunară ca o mîngîiere în receptor. Îi simţea voinţa căutînd să-l paralizeze.

– Nu mai vrei să fii un băieţaş rău? Un mic suspin făcu să-i vibreze vocea.

El nu spuse nimic. Ochii îi erau îndreptaţi asupra erecţiei care îi umfla şortul.

– Îmi place cînd eşti rău, spuse ea încet.

Propria lui nuditate păru să se extindă ca să umple întreaga cameră. Şortul era umed. Respira greoi.

Gîndul se transformă în plăcere, plăcerea într-o inventivitate nebunească în mintea lui.

– Pot ajunge acolo în douăzeci de minute, murmură ea. Sînt complet dezbrăcată acum, dar mi-aş putea pune sutienul, chiloţii, ciorapii... nu-mi va lua decît o secundă. Oftă din nou. Şi detest să o spun dar o păsărică mi-a şoptit că ai gînduri foarte urîte în legătură cu mine chiar în clipa asta.

El scrîşni din dinţi şi închise strîns ochii.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea. Nu-i poţi spune lui mami?

Cu un sentiment fatal al alienării îi dădu numărul camerei.

Capitolul treisprezece

New York, 2 mai, 1968

Annie luase autobuzul pînă la strada Cincizeci şi nouă şi Lexington, iar acum se grăbea spre nord către clădirea necunoscută în vîrful căreia se afla apartamentul lui Hal Parry.

Era îmbrăcată într-o rochie de mătase mulată pe corp, cu bretele subţiri pe umăr, pantofi de aceeaşi culoare, ale căror tocuri erau suficient de înalte pentru a-i sublinia curba graţioasă a gambelor, iar la gît purta pandantivul de culoarea fildeşului care era talismanul ei aducător de noroc.

Parfumul se amesteca cu mirosul ei natural aproape prea ademenitor, sugerînd ceva între o grădină

englezească şi chemarea de împerechere a animalelor din junglă.

Era tîrziu: unsprezece şi treizeci. Era la curent cu obiceiul de a se îmbăta a lui Hal Parry şi nu avea de gînd să-l abordeze treaz.

Deşi Upper East Side se profila respectabil şi tăcut pe cerul nopţii, Annie era foarte atentă la traversarea străzilor şi se ţinea cît mai departe de pragul uşilor.

Cu toate astea auzi mai multe fluierături din partea unor trecători nevăzuţi în timp ce-şi continua drumul. Şi ajungînd la un bloc de destinaţia ei o maşină trase lîngă trotuar, iar şoferul încercă să-i propună o invitaţie. Fără să asculte, se răsuci pe călcîie şi îşi reluă pasul vioi.

Întîmplarea a vrut ca, în acea clipă de neatenţie, să se izbească în plin de cineva.

– Scuză-mă, spuse ea, văzînd o fată uluitor de drăguţă, poate puţin mai tînără ca ea, aplecîndu-se să ridice o pungă de plastic care căzuse pe trotuar în urma ciocnirii.

Îmbrăcată într-un impermeabil uşor, cu părul blond fluturîndu-i în aerul nopţii, fata nu spuse nimic. Sub impulsul momentului, Annie îngenunche să o ajute să-şi adune lucrurile care căzuseră din pungă.

Mîna i se opri în aer cînd zări un şnur de nylon lîngă mînerul din piele neagră al unui gen de unealtă. În interior, estompată de umbre, se afla ţesătura de mătase a ceva ce nu putea fi decît lenjerie feminină.

Fata împinse lucrurile în pungă şi se ridică. Îi zîmbi scurt lui Annie cu nişte ochi albaştri, clari, care nu exprimau nici un fel de jenă.

– Îmi pare rău, spuse Annie. Nu mă uitam pe unde

merg.

Fata nu spuse nimic. Însă cînd îi aruncă lui Annie o ultimă privire, ceva ciudat zvîcni în ochii ei.

Ridicînd din umeri Annie îşi continuă drumul. Trecuse pe lîngă sute de new-yorkezi ai căror ochi dezvăluiau poveşti complicate, fascinante şi probabil periculoase. Le puteai zări în mici sclipiri instantanee şi era poate mai bine să nu cunoşti detaliile.

O clipă mai tîrziu uitase deja de fată, pentru că mintea îi era fixată cu hotărîre asupra provocării care o aştepta. Cu toate astea o imagine fugitivă a părului blond, lucios şi proaspăt, a picioarelor suple o făcu să se întrebe cu cîte fete frumoase va trebui să se ia la întrecere pentru a-i atrage atenţia lui Hal în această seară. Era un afemeiat notoriu şi mai mult ca sigur că nu dădea această galăpersonală într-o singurătate mohorîtă.

Va trebui să fie la înălţime.

Hal Parry se îmbătase deja pe la opt şi treizeci, şi făcea tot posibilul pentru a rămîne pe jumătate treaz cel puţin pînă la miezul nopţii. La urma urmei, tributul aşa-zisei *noblesse oblige* fiind plătit, îi va lăsa pe majordom şi pe barman să se ocupe de gloata de dansatori, actori, regizori, producători, cei ce se ocupau cu reclamele şi paraziţii care intrau şi ieşeau din apartamentul lui.

Era o bătălie inegală pentru că ocazia mondenă îi cerea să toarne în el coniac după coniac, în timp ce o rămăşiţă de judecată îl făcea să soarbă din pahare cu

şampanie între coniacuri şi să ciugulească din aperitive în încercarea lui de a rămîne cît de cît treaz.

Habar nu avea cît să fi fost ora cînd o creatură de o frumuseţe aproape nepămînteană apăru în faţa lui într-o rochie de seară care îi lăsa goi umerii catifelaţi.

Valuri de păr negru cădeau pe acei umeri, iar curba perfectă a sînilor îi mîngîie ochii în clipa în care parfumul ei de neuitat îi gîdilă nările.

Îi trebuiră cîteva secunde pentru a-şi aduna destul sînge rece ca să întîlnească ochii ei argintii, migdalaţi. Apoi deveni un om pierdut. Privirea ei era clară şi amabilă, însă ochii îi erau senzuali, plini de invitaţie şi farmec subtil, transmiţîndu-i vreo zece mesaje seducătoare înainte ca ea să fi rostit un cuvînt.

– Mă bucur că te văd, spuse el zgomotos, scuturîndu-i mîna. Îţi cunosc numele, draga mea?

– Cum aşa, domnule Parry, mă surprindeţi! Ne-am întîlnit la petrecerea lui Julius Meara de săptămîna trecută. Ochii ei îl tachinau. M-aţi uitat? Sau doar rîdeţi de mine?

El nu-şi putea aminti să o fi întîlnit. Cu siguranţă că nu i-ar fi ieşit din minte acel ritm vioi al vocii, ironic şi inteligent, şi ciudatul amalgam de sănătate excelentă, spirit iscoditor şi sexualitate înăbuşitoare care de obicei erau împărţite în cel puţin două specimene ale sexului ei, niciodată unite într-unul.

Dar fusese beat mort la petrecerea lui Meara. Orice era posibil.

Totuşi, exista ceva la ea ce-i trezi o amintire.

O privi cu ochiul experimentat al unui coregraf şi puse întrebarea logică:

– Eşti dansatoare, scumpa mea?

– Printre altele, dădu ea din cap. Îmi place să cînt. Dar nu vă amintiţi de mine, domnule Parry? Săptămîna trecută am discutat doar despre mine. N-am putea ca acum să discutăm despre dumneavoastră?

Cuvintele ei îl zăpăciră, deoarece Hal ştia foarte bine că întotdeauna discuta în exclusivitate doar despre el.

Pe de altă parte, era drăguţ din partea ei să fie aşa de politicoasă în legătură cu slăbiciunea lui.

O lăsă să-i ia braţul. În timp ce treceau dintr-o cameră în alta încercă să o facă să repete informaţiile esenţiale despre ea pe care le auzise săptămîna trecută şi le uitase. Cuvintele ei erau neclare din cauza alcoolului ce-i înceţoşa mintea şi mai ales din cauza magiei tulburătoare a atitudinii ei nostime şi a trupului extraordinar. Însă cînd ea aminti de cariera ei de manechin îşi reaminti în sfîrşit de una din modelele anonime care onoraseră revistele de modă.

Hal avea o memorie bună a feţelor. Pînă şi în acele reviste de modă el se delectase cu contururile picioarelor şi şoldurilor ei frumoase. Era dinamită în acele fotografii, rece la suprafaţă, dar al naibii de aţîţătoare pe dedesubt. Aproape prea senzuală pentru munca de manechin.

Iar acum era aici, în carne şi oase, la braţul său, tratîndu-l ca pe un tată adorat.

De data asta privirile lui încetară să mai zăbovească asupra tuturor femeilor din apartament. Alcoolul părea sub control în cele din urmă, oferindu-i o stare de încîntare calmă şi plăcută. Nebulozitatea se retrase şi el îi permise acestei fete superbe să-l însoţească prin mulţime.

Petrecerea avu un succes remarcabil.

Hal rămase treaz pînă după ora trei dimineaţa. Spre marea lui încîntare fata nu-l părăsi nici o clipă. Îi povesti tot trecutul lui ilustru şi viitorul captivant. Ea îi sorbi fiecare cuvînt.

Vorbi vrute şi nevrute despre reclama pentru *Daisy,* despre sarcinile neplăcute ale pre-producţiei, despre durerile de cap provocate de distribuţie, îngrijorat că nu-şi putea aminti numele ei, deşi era sigur că ea i-l spusese.

Urmă vechiul obicei adresîndu-i-se simplu prin „dragă". Ea păru mai mult decît încîntată.

Hal îşi ascunse nerăbdarea care creştea în timp ce ea îl ajută să-şi ia rămas bun de la primii oaspeţi care plecau, şi chiar să-i supravegheze pe barman şi pe majordom care se apucaseră să facă curăţenie.

Era în paradis, iar această magnifică fată era ajutorul lui, îngerul personal. Dorinţa îi trecu excitant prin simţuri. Abia dacă îndrăznea să-şi imagineze ce s-ar fi întîmplat dacă ea ar fi acceptat să-şi dezbrace rochia mulată pe corp şi i s-ar fi oferit lui în această noapte. Ar fi murit de fericire.

Deşi nu dezamăgirea ci respectul, admiraţia şi un simţămînt de pace interioară îl făcură în cele din urmă să se întindă şi să ridice ochii cînd ea îl înveli sărutîndu-l pe frunte ca o mamă înainte de a pleca.

Îşi amintea vag cum insistase ca ea să vină să dea o probă pentru reclamă a doua zi la ora două. Marcase teatral ora în agenda lui în timp ce ea îl

urmărea.

Însă era precum Cenuşăreasa. Cu siguranţă că se va transforma într-un obiect obişnuit pînă dimineaţă, dispărîndu-i această frumuseţe supraomenească. Cu siguranţă că întîlnirea de la ora două trebuia uitată. Era prea incredibilă pentru a fi reală.

Uitîndu-se la zîmbetul ei fugar încadrat de aura luminii din hol, Hal alunecă spre vise minunate. Îl surprinse faptul că numele ei îi reveni pe buze din proprie voinţă. Plutise prin mintea lui toată noaptea.

Annie Havilland.

Capitolul paisprezece

New York, 3 mai, 1968

Tînărul o simţi pe Christine mişcîndu-se lîngă el în întuneric. Dincolo de fereastră, oraşul murmura, un complice tăcut.

Caldă şi catifelată în goliciunea ei, se cuibări aproape de el. Va mai rămîne în îmbrăţişarea lui încă cîteva minute înainte de a se strecura afară din pat.

Venise la o jumătate de oră după telefonul dat, îmbrăcată într-o fustă şi o bluză sub care, ştia bine, se afla lenjeria fină pe care o va folosi ca să-l provoace şi să-l excite pînă cînd toate simţurile lui îi vor aparţine din nou doar ei.

Şi reuşise.

Însă fatalitatea întîlnirii făcea ca această noapte să

fie într-un fel deosebită. Atît de deosebită, că atunci cînd totul se termină, o trase goală în pat şi o strînse în braţe, lăsîndu-se copleşit de realitatea cărnii ei fragede, sărutîndu-i sînii, umerii şi obrajii în timp ce ea se uita la el cu o privire indescifrabilă.

Înţelese că simţea recunoştinţă şi alinare.Şi asta deoarece crezuse că el nu o va mai vedea niciodată pînă nu-i dăduse acel telefon. Şi ştiuse că va muri ceva în el dacă nu o va mai vedea. Telefonul ei fusese o graţiere.

Dar acum era mai sărac cu cinci sute de dolari. Şi venise în New York cu intenţia de a face rost de o sumă cît mai mare pe care să o depună înapoi în bancă.

Ştia că nu se va termina aici. Frumoasa creatură blondă din pat îl va seca de tot ce avea înainte să-l lase baltă. Infinita ei răutate, esenţa criminală deveneau fapte prin fascinanta ei atracţie.

Chiar şi atunci cînd vorbise cu ea la telefon îşi dăduse seama că o apuca pe o cale a torturii care va duce la propria lui distrugere.

Însă în aceeaşi clipă văzuse dintr-odată unde se afla salvarea.

Carnea fragedă din braţele lui îl va stăpîni pînă la moarte şi i-o va cauza dacă va permite dorinţei să-l domine.

Dar acum trăia doar pentru dorinţă.

Calvarul lui va lua sfîrşit doar odată cu moartea lui Christine.

Şi fără prezenţa ei în această lume nu mai exista nici un motiv ca el să mai sălăşluiască în ea.

Aşa că acum o îmbrăţişa cu tandreţe, uluit să înţeleagă că o atît de misterioasă maşină a fatalităţii pu-

tea fi concepută simplu din carne caldă, omenească. Îl linişti să ştie că zilele cu ea îi erau numărate. Nu-i mai păsa că viitorul pe care cîndva îl plănuise pentru el însuşi se stingea în deşertăciune.

Încă cîteva săptămîni, încă cîteva luni în care să o îmbrăţişeze aşa, să o urmărească dezbrăcîndu-se, să-i audă vocea... şi îi va pune capăt, pentru amîndoi.

Avea timp să organizeze totul. Cînd va sosi ziua va fi calm şi resemnat. Mîna nu-i va tremura.

Să moară cu Christine aproape că transforma moartea într-o plăcere.

Capitolul cincisprezece

În după-amiaza următoare, exact la ora unu, înaintea unui Hal Parry cu ochi împăienjeniţi dar impresionat, Annie făcu dovada fiecărui gram de talent şi de ambiţie în proba pe care o dădu pentru rolul din reclama comercială a parfumului *Daisy*.

Visînd toată noaptea, Hal era ca pe ghimpi. Deşi înspăimîntat de hotărîrea lui neaşteptată de a da o probă cu ea, murea să o mai vadă o dată în carne şi oase.

Nu fu dezamăgit. Era la fel de frumoasă sub luminile reflectoarelor pe cît fusese în apartamentul lui. Şi cînd se dezbrăcă în costumul mulat pe corp

pentru a executa paşii de dans, imaginea picioarelor ei îi luă minţile. În timp ce-i dădea diferite indicaţii şi discuta cu ea între filmări, fata continuă să aibă o privire specială pentru el în ochii ei argintii. Îl subjugă pe de-a-ntregul, provocîndu-i cea mai binecuvîntată zăpăceală.

Comportamentul ei direct, de fată binecrescută era atît de plin de respect de sine şi de demnitate firească, încît nu-ţi venea să te atingi de ea. Însă aluzia luminoasă a unei invitaţii ce licărea dincolo de suprafaţa clară a ochilor ei era prea palpabilă pentru a fi uitată.

„– Ştiu la ce te gîndeşti, părea să spună zîmbetul ei. Te gîndeşti la faptul că sînt femeie – şi o faci pînă la rădăcina instinctelor tale masculine. Îmi placi foarte mult, dar n-aş fi încîntată dacă m-ai atinge. Aş fi şocată şi m-ar durea. Dar mă gîndesc la asta – şi ştiu că şi tu o faci..."

De-a lungul întregii probe Hal se simţi ca în transă. Abia dacă îşi dezlipi ochii de la ea pentru a studia benzile video ale testului ei. Dar cînd o făcu acestea se dovediră o revelaţie.

Întreaga ei ambiguitate provocatoare ţîşnea afară prin aparatul de filmat – dansînd, în prim-planuri, chiar şi în hainele şleampete ale casnicei. Nu exista nici o singură faţetă a interpretării ei căreia această Annie Havilland să nu-i inoculeze farmecul ei înviorător şi erotic.

Dîndu-i în sinea lui un bobîrnac eticii profesionale, Hal o puse să repete de trei ori.

Pe la sfîrşitul după-amiezei benzile luară hotărîrea în locul lui. Fata era pur şi simplu prea grozavă pentru a fi lăsată să plece.

– Draga mea, spuse el, rolul e al tău.

Ea îşi aruncă braţele în jurul lui, îl imploră să-i permită să-i gătească cina la sfîrşit de săptămînă şi promise să fie pe platou a doua zi la şase dimineaţa pentru repetiţia generală.

Hal lăsă să-i scape un oftat de resemnare şi de tainică încîntare. Le va explica situaţia celor de la agenţie. Vor născoci ei o poveste pe care să o servească impresarului celeilalte fete. Un angajament anterior făcut faţă de Annie – orice.

Însă cu Annie, reclama urma să fie dinamită.

Şi asta conta cel mai mult.

A doua zi Annie îşi găsi un impresar la prima încercare.

A fost foarte simplu. Intră în biroul din Manhattan al firmei *Continental Artists Management, Inc.,* îi spuse secretarei că are deja un contract pentru o importantă reclamă comercială şi că va avea nevoie de ajutor pentru a-l citi şi negocia. Apoi se aşeză şi aşteptă.

Într-o jumătate de oră, îi fu repartizat Barry Stein, un tînăr angajat al uriaşei agenţii, care o puse să semneze, îi scutură mîna şi o întrebă:

– Cum ai reuşit, Annie?

Ea zîmbi.

– Să spunem că am fost la locul potrivit în momentul potrivit.

Barry o conduse pînă la uşă şi o urmări cum se

îndepărtează pe coridor cu paşi siguri şi apăsaţi. Era superbă, într-adevăr. Şi trebuia să fie şi talentată. Era totuşi o studentă a lui Roy Deran...

Însă el auzise că rolul pentru *Daisy* fusese distribuit deja.

Ceva nu suna bine.

Auzise şi el fireşte despre alcoolismul lui Hal Parry şi despre desfrînările lui. Dar Annie părea o fată atît de imaculată, atît de integră...

Ei şi, se gîndi el aruncînd încă o privire contractului de pe biroul lui. Cum obţinuse rolul, era treaba ei. În ce-l privea, mai avea un client.

Campania *Daisy* era foarte importantă. Agenţia era pregătită să cumpere spaţiu de difuzare la orele de maximă audienţă pentru reclama iniţială în versiuni de 30 şi 60 de secunde, şi să dea reluări dacă reacţia publicului ar fi fost pozitivă. Annie va avea importante cîştiguri din prezentarea repetată a reclamelor.

Fireşte, banii nu o interesau atît de mult cît faptul că publicul, familiarizat deja într-un fel cu imaginea ei imobilă, anonimă din revistele de modă o va vedea acum vorbind, cîntînd, dansînd.

Se aruncă în filmări cu o totală dăruire de sine. Urmări înregistrările în compania directorilor agenţiei. Cînd pe ecran se reflectă programul ei de dans îi văzu foindu-se pe scaune, cu expresiile feţelor deosebit de încordate.

Annie înţelegea. Erau bărbaţi înainte de a fi directori. Nu avea cum să le scape imaginea trupului ei abia îmbrăcat.

Zîmbi în sinea ei. Îşi învăţase bine lecţia de la Rima Baines şi Sam Spector. De data asta îl studiase pe Hal Parry înainte de a-l aborda. Venise pregătită cu toate armele ei, ştiind exact încotro să îndrepte cea mai mare forţă a lor.

Fusese uşor.

Aproape prea uşor.

Triumful ei îl întunecă doar un singur eveniment.

La cîteva zile după începerea filmărilor se opri în biroul agenţiei de pe Madison Avenue pentru o scurtă discuţie cu directorul răspunzător de realizarea reclamei.

În timp ce aştepta în faţa biroului, auzi voci ridicate înăuntru.

În cele din urmă o tînără atrăgătoare, îmbrăcată în blugi şi pulover, ieşi din birou tîrînd după ea un bărbat scund. Îşi aruncă furioasă părul castaniu peste umăr. Ochii îi erau plini de lacrimi.

Într-o clipă Annie o recunoscu pe actriţa şi fostul manechin care o înlocuise cu cîteva ocazii pe prezentatoarea meteo de pe Canalul 5. O profesionistă sigură de ea, care degaja o energie plină de veselie şi prospeţime.

Dar acum era supărată şi nu se ruşina să ridice vocea la bărbatul de lîngă ea care părea să fie

impresarul ei.

– Nu vor să recunoască, spuse ea, îmbrăcîndu-şi jacheta şi ignorînd privirea trufaşă a secretarei. Nişte afurisiţi de laşi. Hai să plecăm de aici, Sandy.

– Linişteşte-te, Tina, zise bărbatul. Nu e sfîrşitul lumii. Vom discuta despre asta în biroul meu.

Ea se răsuci nemulţumită, spre el, ochii fulgerîndu-l.

– Am avut rolul, Sandy, spuse ea. Am muncit ca o nebună pentru el, şi mi l-au dat mie! Ai văzut benzile.

– Fireşte, aşa este, scumpa mea, rosti el pe un ton jos, căutînd să o calmeze. Dar mai bine vorbim despre asta cînd ajungem afară. O.K.? Hai să ieşim de aici.

– Ştii cît de mult însemna pentru mine, îi reproşă ea. Nu mai pot suporta mult timp tot rahatul ăsta. Dacă vor scăpa aşa de uşor, atunci nimic nu mai are nici o valoare.

Secretara se zburli auzind limbajul fetei, dar lui Annie i se păru că nu face decît să-i accentueze feminitatea.

Peste o clipă plecară. Intrînd în birou pentru întîlnirea cu directorul, Annie făcu tot posibilul ca să-şi înăbuşe bănuiala a ceea ce fusese în joc în scena la care asistase.

Nu prea reuşi.

Cîteva zile mai tîrziu, aflîndu-se în biroul dezordonat al lui Hal din cadrul reţelei de televiziune şi aşteptîndu-l să se întoarcă de la o şedinţă cu producătorii, Annie observă un raft plin cu benzi video cuprinzîndu-le şi pe cele făcute la proba pentru reclamă. Printre ele se afla una care purta un nume ce-i

atrase imediat atenţia.

Tina Merrill, scria pe etichetă.

Ştiind că Hal va mai întîrzia, Annie puse banda într-un aparat şi o urmări. O recunoscu pe tînăra actriţă care fusese atît de necăjită în biroul producătorilor. Era proba ei finală pentru rolul care în cele din urmă îi revenise lui Annie.

Annie se simţi şocată şi pedepsită. Tina oferea rolului un farmec şi o energie ieşite din comun. Îi lipsea înfăţişarea provocatoare a lui Annie, dar era foarte sexy în felul ei, sau reuşea să fie prin ritmuri şi accente subtile. Exista o siguranţă şi o autostăpînire care o fascinară pe Annie. O excelentă profesionistă ca dansatoare şi cîntăreaţă. Şi dădea întregii prezentări o uşoară notă de umor la care Annie nu se gîndise.

La sfîrşitul benzii Annie învăţase mai multe trucuri tehnice de la excelenta actriţă care făcuse înregistrarea.

Clipa fu o revelaţie care o puse pe gînduri.

Annie depusese tot atît de mult talent în a-l păcăli pe sărmanul Hal pe cît o va face şi în interpretarea reclamei. Şi se comportase aşa pentru că înţelesese că era necesar şi chiar esenţial pentru viitorul ei.

Şi obţinuse rolul.

Dar o văzuse de asemenea pe Tina în biroul agenţiei, furioasă pe bună dreptate şi cu ochii în lacrimi pentru că pierduse un rol care îi fusese promis. Tina nu mai reprezenta Competiţia. Era o femeie tînără, obosită şi dezamăgită, aşteptînd sprijinul impresarului ei după ce i se jucase o festă urîtă de către nişte oameni prea puternici ca ea să se lupte

cu ei.

Annie se simţi ca o criminală.

Sub impulsul momentului se gîndi să refuze rolul şi să-l oblige pe Hal şi pe producători să se reîntoarcă la Tina, prima lor alegere. Însă îşi dădu seama că o acţiune atît de capricioasă din partea ei va fi lipsită de profesionalism, şi îi va face carierei ei tot atît de mult rău ca şi reclamei pe care se cheltuiseră deja o mulţime de bani şi de timp.

Nemulţumită, se întrebă de ce sentimentele ei de vinovăţie erau atît de intense. La urma urmei, judecă ea, ea însăşi fusese perfectă pentru acest rol şi-i oferise o încărcătură senzuală de care Tina nu era capabilă. Dacă Tina era mai sigură de ea şi mai plină de umor, Annie avea mai multă forţă interioară.

Era o problemă de apreciere subiectivă. Iar Annie apăsase suficient de tare în punctul potrivit pentru ca această apreciere să se încline în favoarea ei.

Să fie asta o crimă? Era greşeala lui Annie că agenţia îşi încălcase promisiunea făcută Tinei? Nu era asta propria lor răspundere?

Gîndul acesta nu o linişti pe Annie mult timp. În fond ea era cea care pornise acţiunea care condusese la alungarea celeilalte actriţe. Îşi plănuise cu viclenie şansa de a fi văzută.

Deci Tina pierduse. Annie recunoscu în ea o tovarăşă de luptă, o altă femeie care se străduia din răsputeri să reuşească în lumea spectacolului. În alte circumstanţe, asemănarea dintre eforturile, speranţele şi nemulţumirile lor ar fi creat o legătură de prietenie între ele.

În alte circumstanţe...

În seara aceea Annie se întoarse acasă şi încercă să doarmă pentru că ştia că mîine filmările vor începe foarte devreme.

În timp ce zăcea trează, meditînd la necesitatea de a-ţi murdări mîinile pentru a obţine lucrurile pe care le meriţi, vinovăţia o obligă la eforturi analitice de care personalitatea ei practică rareori avea nevoie.

Nedreptatea, trase ea concluzia – era o parte integrantă a jocului – cel puţin în lumea spectacolelor. Cineva trebuia să piardă – poate într-un mod necinstit – pentru ca altcineva să cîştige.

Se putea ca acelaşi lucru să fie adevărat şi în cazul celorlalte profesii?

Nu părea posibil. Lumea nu putea fi atît de crudă.

Chiar în această profesie succesul s-ar fi putut să apară ca o consecinţă directă a talentului autentic, fără pata oribilă care lăsa acest gust tulburător.

Dar experienţa pe care o avusese cu Rima Baines îi arătase lui Annie că nu avea nici un sens să aştepţi un deznodămînt fericit. Trebuia să-ţi creezi propriile şanse, să-ţi deschizi propriile uşi...

Pe socoteala unor colegi ca Tina Merrill.

Ideea era atît de dureroasă, că Annie nu reuşi să adoarmă decît după ce hotărî ca într-o zi să şi-o amintească pe Tina şi să îndrepte răul pe care i-l făcuse. Chiar dacă vor trece ani, va găsi o cale să o ajute atunci cînd va avea nevoie.

Însă Annie, o moralistă severă, se întrebă dacă o astfel de remediere va fi suficientă – pentru Tina şi pentru ea însăşi.

Cînd visele începură să se furişeze peste conştienţa ei, un chip pe care nu-l mai înfruntase de multe luni îi apăru ameninţător în minte.

Era chipul lui Harmon Kurth.

Mult timp Kurth fusese un coşmar atît de ascuns, că niciodată nu se gîndea la el în mod direct. Era întotdeauna în dreapta sau în stînga privirii ei care rămînea fixată asupra drumului din faţă.

Totuşi Kurth era cel care o împinsese pe acest drum şi cel care aştepta la capătul lui. Era resortul ambiţiei ei. Ziua întîlnirii cu el însemnase începutul programului ei. Iar pe acest drum care ducea spre el trecuse peste Tina Merrill.

Astfel, în această lume a lui Kurth, Tina fusese rănită, iar Annie înregistrase primul ei mare succes.

Era lumea reală singura lume? Anii petrecuţi la *Cyrena* să fi fost doar o viaţă fermecată care o condusese în mod inevitabil spre Kurth şi spre mult mai tulburătoarea pădure a pericolelor prin care o purtau paşii ei acum?

Somnul o scuti de răspunsuri la aceste întrebări. Însă odată cu el apărură amintiri ale unor vremuri cu mult înaintea lui Harmon Kurth, chiar şi dinainte de *Cyrena*, vremuri cînd însăşi ideea de succes şi de carieră nu pătrunsese în mintea ei de copil.

Erau amintiri dureroase. Se îndreptau spre ea cu

zîmbete strîmbe, ca nişte vechi prieteni nedoriţi. Se învîrti şi se răsuci în pat, refuzînd să aibă de-a face cu ele în timpul somnului, mintea ei fiind încă îndreptată asupra viitorului, detestînd să stăruie asupra trecutului.

Alungate din gîndurile treze se instalară în tăcere peste peisajul viselor ei. Nu avea cum să ştie că ele ar putea deţine cheia întrebărilor ei dacă nu le-ar fi închis în spatele unei uşi grele cu mulţi, mulţi ani în urmă.

Capitolul şaisprezece

Mult timp crezuse că-şi ucisese mama la naştere. De aceea, îşi imagină ea, era singură cu tatăl ei.

Însă Harry Havillan era un tată bun şi sensibil. Intuise temerile din subconştientul fetiţei lui înainte ca ea să împlinească şase ani şi îi povesti o parte suficientă a adevărului pentru a pune capăt bănuielilor în privinţa vinovăţiei ei.

Dacă i-ar fi ştiut cauza adevărată i-ar fi spus chiar mai multe.

– Mama ta a fost o doamnă foarte frumoasă, spuse el, şi te-a iubit foarte mult. Dar a murit cînd erai încă foarte mică. A trebuit să plece la spital şi acolo a murit.

Îi zîmbi, ochii lui albaştri arătînd obosiţi, dar plini

de voioşia încărcată de afecţiune de dincolo de ochelarii cu rame groase. Ea stătea în poala lui, spatele ei mic sprijinindu-se de stomacul destul de mare şi moale, şi îşi legăna picioarele peste genunchii lui. Îi luă mîna şi întrebă:

– Ai fost foarte trist cînd a murit?

El dădu din cap, mişcat de candoarea ei.

– Am fost trist mult timp. Dar te aveam pe tine, prinţesă, aşa că m-am înveselit.

Se răsuci în poala lui uitîndu-se la faţa lui blîndă. Pentru ea, era la fel de demnă de încredere şi de încurajatoare ca şi pămîntul de sub picioarele ei. Nu observă că tîmplele îi erau deja cărunte, deşi era încă un bărbat tînăr, şi că arăta tot mai bătrîn în fiecare zi.

Singura imagine a mamei era o fotografie alb-negru pusă într-o ramă pe măsuţa din camera lui Harry. Cînd Annie era mică se afla atît de sus, că aproape nu o putea vedea. Pe măsură ce crescu mai înaltă ajunse mai aproape şi obişnuia să se furişeze înăuntru să se uite la ea cînd tatăl ei era la biroul din oraş, iar doamna Dion în bucătărie.

Niciodată nu înţelesese de ce el alesese să păstreze o fotografie care o arăta pe mami doar din profil.

În imagine avea un zîmbet prietenos. Nasul îi era drept şi delicat, contururile feţei fin trasate. Bluza avea pliuri mici deasupra pieptului şi se putea vedea că umerii îi erau rotunzi şi frumoşi.

Însă privirea îi era ascunsă de profil. Annie nu putea zări decît un licăr de inteligenţă luminoasă, amuzată, în irişii palizi a căror culoare nu o cunoştea.

Mama fusese frumoasă. Asta era sigur.

Iar faptul că murise atît de tînără, atît de tragic, trimitea ecouri romantice prin mintea de copil al lui Annie. Mama era ca eroina unei legende pe care soarta o dusese departe de această lume. Faţa îi era ca profilul roman al unei monezi, indicînd o împărătească vestită. Frumuseţea şi bunătatea erau bătute într-un metal mai fin decît carnea umană.

Acesta era mitul lui Annie. Îl păstra bine ascuns în ea însăşi, evitînd tentaţiile veridicităţii care s-ar fi putut ivi din comunicarea lui şi altora.

Ca toate miturile îşi păstră lustrul pînă cînd timpul şi curiozitatea făcură să-şi piardă strălucirea.

La vremea cînd anii lipsiţi de griji ai gimnaziului cedară locul liceului, Annie începu să-şi dea seama că era obiectul unei atenţii neobişnuite şi jenante în micul oraş numit Richland.

Era un loc plăcut în care să-ţi petreci tinereţea. Aşezat în regiunea deluroasă Finger Lakes, la şaptezeci de kilometri în sudul lacului Ontario, se afla la o distanţă destul de mică de Rochester şi Syracuse, rămînînd fermecător de pastoral.

Dar, ca toate micile oraşe, era o comunitate închisă, ochiul colectiv fiind atent la cele mai mici slăbiciuni umane dintre graniţele ei.

Annie auzea şoapte ciudate şi tăceri neaşteptate

răsunînd în urma ei cînd se îndrepta spre şcoală, cînd se plimba pe străzile cunoscute în drum spre casă, sau cînd făcea cumpărături în magazinele vechi de pe Main Street.

Printr-un fel de osmoză a adolescenţei înţelese că deşi Harry Havilland era un cetăţean respectabil din Richland, aparţinînd uneia dintre cele două familii vechi şi foarte influente, exista ceva neplăcut şi chiar scandalos în căsătoria care se terminase cu moartea tinerei lui soţii.

Fireşte, Annie era ultima persoană căreia cineva din oraş i-ar fi spus adevărul. Şi nu îndrăznea să abordeze acest subiect cu Harry, a cărui veneraţie pentru amintirea soţiei lui era la fel de rigidă pe cît era de grăitoare.

Aşa că întoarse spatele adevărului insistent care îi călca pe urme, pînă într-o zi cînd nu-l mai putu evita.

Se plimba cu bicicleta împreună cu Jeannine Spencer, singura prietenă apropiată din cartierul în care locuia. Mama lui Jeannine se afla pe verandă cu Marian Blandish, o fată bătrînă, bîrfitoare, căreia îi plăcea să-şi petreacă după-amiezele sporovăind în urechile uneia sau mai multor prietene care o ascultau fără nici o tragere de inimă.

Într-un tîrziu, fetele îşi abandonară bicicletele pe trotuar, iar Jeannine o porni spre spatele casei. Annie o urmă, cînd uşa bucătăriei se închise după Jeannine, şi, amintindu-şi că-şi lăsase ghiozdanul pe pajişte, porni pe lîngă casă după el.

Vocile de pe verandă o opriră, pentru că tonul lor era unul confidenţial. Se furişă lîngă un tufiş ascultînd, temîndu-se că dacă se mişcă va fi descoperită.

– E foarte frumuşică, auzi vocea aspră a domnişoarei Blandish. Şi are deja cîteva rotunjimi. Ţine minte ce-ţi spun.

– Oh, Marian... veni vocea plină de reproş a mamei lui Jeannine, care părea să mai fi auzit şi înainte povestea prietenei ei.

– Poţi şi tu să vezi la fel de bine ca mine, aşa că nu nega. Domnişoara Blandish insistă, fascinată: Va ajunge exact ca mama ei. Sîngele apă nu se face. Femeia aceea l-a făcut pe Harry să poarte coarne în faţa întregului oraş din cauza amorurilor ei nestăpînite. Nici nu vreau să mă gîndesc cîţi bărbaţi au cunoscut-o pe dinăuntru şi pe dinafară.

Plescăi din limbă.

– Iar acum el va culege recolta cu fiica lui. Să vezi ce va fi cînd băieţii vor începe să roiască în jurul ei. Va fi şi ea o uşuratică. E însemnată deja. Se vede în ochii ăia care trag la pat.

Cînd suspinul de aprobare stînjenită al doamnei Spencer răsună pe după colţul verandei, Annie se retrase pe furiş către bucătărie, uitînd de ghiozdan. Auzind-o pe Jeannine spunîndu-i că arăta palidă ca o stafie, se sili să zîmbească şi acceptă un sandviş cu unt de arahide; ascultară apoi un nou disc al lui Elvis Presley.

În seara aceea Annie se uită lung şi pătrunzător la imaginea ochilor ei reflectaţi de oglindă. Erau argint şi ametist, cu urme fine de purpuriu şi de jad ascunse printre sclipirile radioase ale irişilor. Suprafaţa le era limpede şi încrezătoare, adîncurile o invitaţie miste-

rioasă.

O tulburau pentru că niciodată nu-i examinase atît de atent, iar acum, cînd o făcu, păreau să aparţină unei străine.

Ochi care trag la pat.

Dormi prost în noaptea aceea şi în cea care urmă.

Începu să se gîndească la ceea ce pînă atunci trecuse neobservat şi anume că tatăl ei nu le vizita niciodată pe celelalte rude, cu excepţia mătuşii Celeste, excentrica familiei, care în mod inevitabil îi oferea ceai şi gogoşi făcute în casă cînd el o lua pe Annie cu el de două ori pe an, şi care îi trimitea lui Annie cîte cinci dolari în felicitări de Crăciun şi de ziua ei de naştere.

Existau zeci de alţi membri ai familiei Havilland. Erau oameni bogaţi, ale căror feţe apăreau des pe prima pagină a ziarului local, pentru că făceau parte din Consiliul oraşului şi donau timp şi bani unor cauze vrednice de laudă. Şi erau femei frumoase care îşi însoţeau fiicele de măritat la petreceri elegante în casele familiilor Dowlings, Patterson, şi mai presus de toate Macmillian – familii avute din rîndul cărora într-o zi îşi vor alege soţii.

Dar Annie nu intrase niciodată în impunătoarele case ale celorlalte rude situate pe Main Street. N-au fost nici vizite de duminică, nici întîlniri în timpul vacanţelor, nici picnicuri în familie.

Cînd o izbi gîndul acesta îşi dădu seama şi de sărăcia ei. Exista o diferenţă considerabilă între casa

şubredă în care locuia cu tatăl ei şi cele ale rudelor lui. De fapt era una dintre cele mai puţin atrăgătoare case din acel cartier al oraşului, vizibil lipsit de eleganţă, denumit cu afecţiune de localnici „Dublin" în amintirea imigranţilor irlandezi care se stabiliseră primii aici, în urmă cu o sută de ani .

Annie îşi studie hainele cu alţi ochi. La treisprezece ani devenise deja o expertă în a-şi coase propriile lucruri după tipare cumpărate de doamna Dion de la magazinele mai ieftine. Materialele erau de obicei modeste bumbacuri şi tricoturi. Îmbrăcămintea ei era prezentabilă dar nu se putea compara cu rochiile drăguţe pe care celelalte fete Havilland le cumpărau de la *Crenshaw's Fashion Center* sau *Style Shop,* sau de la magazinele mai elegante din Ithaca, Rochester sau chiar New York.

Pentru prima dată se uită bine la bicicleta ei de la solduri, la mobila demodată a tatălui ei, la maşina uzată, la instalaţiile învechite ale casei. În exilul său faţă de familie, Harry ducea o viaţă foarte sărăcăcioasă.

Iar acest exil fusese provocat de căsătoria lui. Annie era sigură.

Dintr-odată deveni mai retrasă, mai curioasă în privinţa lucrurilor ce păreau neînsemnate. Cînd era singură urca în pod şi căuta prin cutiile şi geamantanele vechi pe care se adunase praful.

Înainte să ştie prea bine ce anume căuta, îi căzu în mîini.

În fundul unei valize se afla o cutie de pantofi plină cu fotografii ale mamei ei. Toate fuseseră făcute cu acelaşi aparat, la interval de cîteva săptămîni într-o vară de demult, pentru că tînăra femeie purta aceleaşi două rochii simple de mai multe ori.

Aparatul de fotografiat era unul ieftin şi nu putea reda exact prim-planurile, dar Harry îl îndreptase asupra feţei lui Alice Havilland cu o dragoste copleşitoare. Avea păr ondulat de un castaniu deschis, care cădea graţios pe umerii ei supli. Mîinile aveau degete lungi şi fine, pielea era strălucitoare, buzele senzuale.

În sfîrşit Annie putu să-i vadă ochii din faţă.

Ca şi ai ei, erau deschişi la culoare şi atrăgători. Însă exista o lucire ironică, tăioasă, dincolo de suprafaţa lor, de o inteligenţă prea ascuţită pentru a fi doar bunătate. O umbră de viclenie, o capacitate de a răni asemănătoare unui animal de pradă, se ascundeau după zîmbetul senin.

Annie se gîndi la şoaptele la care reuşise să tragă cu urechea, şoapte prinse de urechi de copil împotrivindu-se la fel de mult să audă pe cît erau de dornice de informaţii interzise.

Stînd singură în podul casei simţi cum o cuprinde un val de ruşine.

Alice Havilland nu fusese din Richland. Harry o întîlnise într-o călătorie de afaceri în afara oraşului. Căsătoria lui îi nemulţumise părinţii şi acceleră o ruptură care nu se mai refăcu niciodată.

Să fi fost Alice o femeie rea? Cortina opacă a timpului învăluia răspunsul. Dar într-un fel – Annie nu putea şi nu avea cum să înţeleagă – timpul petrecut de Alice în Richland fusese o fatală umilire pentru Harry. Rămăsese lipită de el pînă în prezent.

Iar Alice nu murise pur şi simplu, aşa cum Harry pictase tabloul în amintirile lui pioase. Îl părăsise, dispariţia ei completînd ruşinea lui. Moartea ei survenise mai tîrziu.

Aceasta era tot ce ştia Annie. Detaliile erau pierdute în tăcerea localnicilor, în refuzul lor evident de a discuta despre ce ştiau în faţa unei fetiţe – şi în propria ei neputinţă de a accepta şi a înţelege fragmentele pe care le auzea.

Însă Annie ştia destule pentru a-şi da seama că mitul ei referitor la mama era fals. Alice Havilland nu era o frumoasă prinţesă moartă. În schimb era originea şi cauza singurătăţii lui Harry şi a nefericirii lui Annie.

Dar de ce?

Gîndindu-se la această întrebare, se uită în jos la una din fotografii, mai tulburătoare decît celelalte. Prindea o privire deosebit de hipnotică a ochilor lui Alice care părea să fixeze obiectivul şi prin el să se uite ţintă, stăruitor în inima fiicei ei.

Annie se uită mult timp şi pătrunzător la această fotografie. Pielea i se umplu de furnicături. Respiraţia i se acceleră. Aşa cum propriii ei ochi văzuţi în oglindă păruseră să aparţină unei străine, ochii din fotografie îi furară o fărîmă din ea însăşi, o fluturară prin faţa ei, cinic de schimbată, ca un talisman al răutăţii.

Înainte să poată întoarce capul, o scînteie bruscă de culoare şi de mişcare se aprinse în mintea ei, prea neaşteptată pentru a fi înţeleasă şi identificată, dar mult prea reală pentru a fi negată. Se cutremură. Mîinile i se agăţară de podea de parcă întreaga ei lume se prăbuşea sub ea.

Era vie, acea mică convulsie – vie înăuntrul ei şi

încercînd să iasă afară. O simţea făcîndu-i semn dintr-un timp îndepărtat, înainte de a fi cunoscută ca Annie, al cărei trup îl ocupa cu uşurinţă acum – înainte ca ea să aibă o identitate pe care să o protejeze, sau ziduri cu care să o înconjoare.

Un timp, cînd singura ei legătură cu lumea de afară, şi pavăză împotriva ei, era mama ei.

Tremurînd, închise ochii rămînînd aşa cîteva clipe.

Apoi puse fotografia în cutie, alături de celelalte şi o vîrî grăbită în valiză.

Şi cînd ajunse să coboare scările podului şi să se reîntoarcă în camera ei încetase să se mai gîndească la Alice Havilland.

Cînd Harry se întoarse acasă în acea seară o găsi pe fiica lui aşa cum fusese şi în ziua precedentă – o fetiţă inteligentă, veselă, aflată în pragul adolescenţei. Îl salută, se aşeză lîngă el pe canapea cînd el îşi citi ziarul – era prea mare ca să mai stea în poala lui – şi apoi o ajută pe doamna Dion să-i pregătească cina.

Dar în noaptea aceea, în timp ce-şi spăla faţa şi îşi pieptăna părul, reuşi să nu privească direct în ochii felini din oglindă, la suprafaţa lor catifelată şi la irişii strălucitori, caleidoscopici.

Pentru restul lumii Annie rămase tot Annie. Iar personalitatea ei nu acceptă nici o schimbare, din moment ce instinctele fragile nu-i permiteau să vadă că pentru prima oară în viaţa ei nu se mai simţea singură în interiorul propriului ei corp.

Aşa că nu au existat martori la faptul că, singură în baie, începuse să-şi evite propriii ei ochi.

Din acea zi Annie deveni cea mai mare expertă din lume în a nega nefericirea – şi cea mai mare actriţă.

Munci mult mai mult la şcoală şi cînd notele ei părură cam prea mici îşi întrebă candid profesorii care erau motivele. Răspunsurile lor neutre ascunseră faptul că de la o fată din Richland de condiţia ei socială şi cu trecutul familiei ei nu se aşteptau să se ia la întrecere cu cei mai buni elevi.

Annie ridică din umeri, arboră zîmbetul ei tineresc şi vioi şi îşi văzu de treabă.

Însă peste noapte începu să-şi dubleze eforturile pentru a rezolva temele la matematică, la ştiinţe şi la istorie, materii la care răspunsurile exacte nu puteau fi trecute cu vederea de o judecată subiectivă, şi în curînd media ei excelentă se baza pe notele mari la aceste obiecte.

Intră în echipele de înot şi de gimnastică şi îşi croi drum spre colegiu.

Nu dădu nici o atenţie faptului că performanţele ei de la diferite concursuri erau întîmpinate cu mai puţine aplauze din partea localnicilor decît din cea a colegilor ei.

Dacă o durea să ştie că Harry Havilland se afla printre spectatori şi putea auzi răceala lor faţă de ea, nu o arătă.

Şi niciodată nu-şi dădu seama că spectatorii celorlalte şcoli unde trecutul ei pătat nu era cunoscut,

îi admirau faţa şi corpul.

Pentru că Annie se împlinise devreme şi era, fără îndoială, cea mai atrăgătoare fată a liceului din Richland din ultimii treizeci de ani.

Frumuseţea ei era uşor de observat. Însă într-un mod destul de ciudat, pentru ea rămînea invizibilă. În ochii localnicilor calităţile ei fizice erau un memento ruşinos al trecutului mamei ei. Iar cînd se uita în oglindă evita să-şi privească picioarele perfecte şi tenul de porţelan ca şi irişii fascinanţi ce păreau nişte lacuri stranii ale căror mistere era mai bine să nu fie cunoscute.

Apoi încetă complet să se mai privească în oglindă, fixîndu-şi atenţia asupra lumii înconjurătoare şi refuzînd să accepte că-i era ostilă.

Ostracizată de societatea fetelor din familiile MacMillan şi Dowling, cele mai simpatizate la şcoală, se ţinu cît mai aproape de casă cînd nu era la antrenamentele sportive. Jeannine Spencer, fata cu coşuri pe faţă, rămase singura ei prietenă.

Îi explica veselă lui Harry de ce nu era invitată la petreceri şi la dans şi reuşi într-un fel să-i abată atenţia de la faptul că în trei ani de liceu nici un băiat nu-i ceruse o întîlnire.

Şcoala, sportul şi casa o ţineau destul de ocupată – şi îşi îngădui încă o distracţie. Se înscrise în clubul de teatru al liceului jucînd roluri mici în *You Can't* Take *It With You*[1] şi în *Arsenic and Old Lace*[2]. Apoi într-una din cele mai minunate seri ale vieţii ei o jucă pe Laura

1. Nu o poţi lua cu tine
2. Arsenic şi dantelă veche

din *The Glass Menagerie*[1].

Neobosita regizoare a clubului, domnişoara O'Keeke, reuşi să aranjeze o telegramă din partea lui Tennessee Williams, trimisă chiar în seara spectacolului. *Vă doresc mult noroc* au fost cuvintele care au entuziasmat mica distribuţie.

Seara trecu ca într-un vis. Nu numai că Annie se afla în centrul atenţiei unui public numeros – printre care se afla şi Harry Havilland – dar descoperi că putea controla această atenţie prin ritmul şi modulaţiile interpretării ei.

Aplauzele adresate ei la chemarea la rampă au fost entuziaste – poate mai mult din simpatie decît din admiraţie – dar ea abia le auzi. Plutea prin aer. Pentru o singură seară în viaţa ei, ascunsă în pielea unui personaj, se simţise complet liberă.

Nu-i trecu prin cap că în toţi aceşti ani ai adolescenţei îşi şlefuise capacitatea de a juca într-un domeniu mult mai personal. Devenise o neîntrecută maestră în a-i ascunde lui Harry Havilland nefericirea şi faptul că-i cunoştea sursa.

Sănătatea lui se înrăutăţea, devenind mai palid şi mai slăbit cu fiecare lună.

Aşa îşi petrecu Annie adolescenţa. Singurul ei mare necaz fu cînd, la începutul ultimului an de liceu, i se refuză intrarea în Societatea onorifică în ciuda mediei 3.49 pe care reuşise să o smulgă profesorilor răuvoitori din Richland în decursul celor trei ani lungi.

Deşi media era mai mare decît a majorităţii membrilor societăţii, votul lor secret o considerase pe

---

1. Menajeria de sticlă

Annie nepotrivită din cauza lipsei „contribuţiilor sociale faţă de comunitate".

În seara aceea, şi doar în seara aceea, Harry îi văzu lacrimile. Cînd o întrebă de ce plînge, îi spuse că citise un roman de dragoste cu un sfîrşit trist şi îl îmbrăţişă trecînd cu uşurinţă peste propria-i susceptibilitate.

Arătînd mai palid ca niciodată, Harry o mîngîie pe umăr. Nu se lăsă convins de povestea ei, dar nu stătea în puterea lui să o ajute.

Cu două săptămîni înainte de absolvire, trebui să se interneze în spital. Medicamentele pe care le lua de zece ani în lupta cu inima lui slăbită ajunseră să-şi recunoască înfrîngerea.

Îi dărui lui Annie drept cadou de absolvire un pandantiv de fildeş în forma unui răsărit de soare.

– Întotdeauna ai fost raza mea de soare, prinţesă, spuse el, mîna lui fiind alarmant de subţire cînd o prinse pe a ei. Va fi talismanul care îţi va aduce noroc.

Annie participă la ceremonie fără tatăl ei. Cînd se întoarse acasă doamna Dion avea ochii în lacrimi. Primise un telefon de la spital.

Harry nu mai exista.

Annie n-a înţeles niciodată ce spirit neînfricat pusese stăpînire pe ea începînd din acel moment.

Se comportă calm şi politicos cu rudele Havilland adunate la înmormîntare. Îi ceru unui agent de proprietăţi să vîndă casa de pe Elm Street. Restul lucrurilor le vîndu la licitaţie.

Annie adună puţinele lucruri personale importante ale lui Harry şi le depuse la banca din Richland. Printre ele se număra şi cutia de pantofi cu fotografiile făcute tulburătoarei Alice Havilland într-o vară de

demult.

Annie nu le privi. Nu era nevoie.

Nu uitase niciodată ochii din fotografie. La fel cum nu uitase nici scînteia bruscă, cea care îi străbătuse mintea în podul tăcut, avertizînd-o că, într-un fel, undeva în ea însăşi, ştia mai multe despre Alice Havilland decît era dispusă să recunoască.

Problema nu mai avea importanţă acum. Harry şi Alice aparţineau amîndoi trecutului. Venise timpul să pornească mai departe.

Cu o surprinzătoare promptitudine Annie tăie orice legături cu Richland-ul şi luă trenul spre New York înarmată cu o singură valiză. Găsi o cameră într-un hotel pentru femei, sărăcăcios dar respectabil, şi porni pe Fifth Avenue ca să-şi cumpere cea mai drăguţă rochie pe care o putea găsi. Îngrozită de preţ, o cumpără oricum şi o purtă a doua zi cînd se îndreptă timid spre agenţiile de manechine din Manhattan.

Spre marea ei surprindere, hotărîrea ei interioară îi depăşi teama. Ştia ce anume îşi dorea. Dacă înfăţişarea ei ieşită din comun îi bîntuise trecutul, se va folosi de ea pentru a-şi făuri un viitor.

La o jumătate de oră după ce intră la *Cyrena* se trezi într-un studio dezordonat, examinată cu atenţie de un grup de machiori, fotografi, agenţi şi directori. Sporovăiau între ei într-un limbaj de neînţeles, îi făcură fotografii şi în cele din urmă o lăsară singură.

Douăzeci de minute mai tîrziu o femeie de vîrstă mijlocie, prietenoasă şi purtînd ochelari intră şi se aşeză lîngă ea.

– Sînt Renée, spuse ea. Deci vrei să devii manechin, nu-i aşa?

– Da, spuse Annie. Ar fi putut la fel de bine să

accepte un sfîrşit de săptămînă pe Marte, atît îi era de necunoscut viitorul.

– Ei bine, felicitări, spuse Renée Greenbaum luîndu-i mîna. Ţi-ai găsit un loc la noi. Iar acum, vino cu mine. Avem multe de făcut.

Înainte să-şi poată reveni, Annie semnase un contract, îşi făcuse un portofoliu sub îndrumarea lui Renée, alergase la sute de prezentări şi îşi văzu fotografile începînd să apară în reclamele mai multor magazine importante.

Era pe drumul cel bun.

Contrar celor auzite despre capcanele marelui oraş, New York-ul se dovedi pentru ea o revelaţie de prietenie şi farmec.

Renée îi găsi un apartament pe care îl împărţi cu un alt manechin. Începu să exploreze sutele de puncte de atracţie ale oraşului. Se înscrise la colegiul CUNY, se bucură de cursurile pe care le urma şi îi găsi pe ceilalţi studenţi deosebit de interesanţi cu tonul lor răstit şi cu accentele din Bronx şi din Brooklyn.

Îşi făcu cu uşurinţă nenumăraţi prieteni. Aproape peste noapte se simţi mai acasă în lumea agitată şi vibrantă din Manhattan decît se simţise vreodată pe Elm Street din Richland.

Bărbaţi tineri din profesia ei sau alţii din afară o invitară în curînd la filme, la teatru, sau chiar la spectacole de balet. Uluită la început de faptul că era considerată normală, interesantă şi dorită, învăţă repede să accepte faptul acesta ca pe o realitate.

Timp de trei ani minunaţi Annie se scăldă în strălucirea de a fi pur şi simplu ea însăşi într-o lume care nu părea interesată să o compare cu nimeni altcineva, s-o aprecieze potrivit condiţiei ei sociale sau să

bîrfească despre viaţa ei intimă. Impersonalitatea New York- ului i se potrivea perfect.

La douăzeci şi unu de ani se afla pe drumul spre o superbă carieră de manechin şi spre obţinerea unei diplome de colegiu. Era fericită şi mulţumită de ea însăşi, fără să-şi mai bată capul să se întrebe ce-i rezerva viitorul, pentru că prezentul merita trăit din plin.

Aşa că atunci cînd Renée o trimise la Hollywood să dea o probă pentru un rol important într-un film pregătit de marele Harmon Kurth de la *International Pictures,* se urcă în avion fără nici un fel de presimţiri rele, impulsionată de spiritul de aventură.

Îşi pierduse obiceiul de a face faţă nedreptăţii.

Datorită lui Harmon Kurth nu va mai fi niciodată atît de naivă.

Capitolul şaptesprezece

Annie primi mai multe roluri. Reclama pentru *Daisy* nu fu decît începutul.

Studia fiecare producţie care urma să aibă loc în New York, prin anunţurile oficiale din publicaţiile de specialitate şi prin zvonurile pe care le auzise de la colegii bătăioşi din profesia ei.

Fiecare producţie era o provocare de luptă pentru ea. Află tot ce putu despre oamenii care se ocupau şi răspundeau de un nou proiect. Află care producător era caracterizat de promiscuitate sexuală, care vedetă era homosexual, care regizor hărţuia sexual actriţele. Află cine bea prea mult, cine era ahtiat după jocuri de noroc, cine era chinuit de o pasiune neîmpărtăşită,

cine era excentric şi arţăgos, a cui carieră urca şi a cui ajunsese pe culme.

Căuta o verigă slabă: o persoană influentă care să poată fi vrăjită de farmecele ei fără să o oblige la o confruntare sexuală în care va trebui să aleagă între a se oferi fizic şi a-şi pierde şansa de a primi rolul.

În multe producţii nu exista o verigă slabă. Cu calm, Annie îşi îndrepta atenţia în alte părţi.

Însă descoperi posibilităţi datorită căutării ei atente şi acestea îi răsplătiră munca de cercetare.

Găsi roluri în încă două reclame în acea vară şi toamnă. Primi mici roluri în două piese de pe Broadway, care din păcate nu ţinură afişul pentru mult timp – dar piese în care se făcuse remarcată.

Ca rezultat al faptului că era văzută atît de des, se mări numărul ofertelor la agenţia *Cyrena.* Annie acceptă cît de multe putea pentru că erau contracte profitabile în reviste de modă faimoase unde imaginea ei de eleganţă şi de senzualitate voalată avea o tot mai mare căutare.

Făcu o a doua reclamă la fel de reuşită pentru *Daisy* cu acelaşi Hal Parry şi o serie de fotografii publicitare ale produsului care apărură în mai multe reviste. Hal o considera pe Annie ca o parte integrantă a noii lui cariere, „talismanul" lui aducător de noroc şi o invita la prînz la *„21"* sau la *Ceainăria rusească* ori de cîte ori programele lor încărcate le permiteau. Îi plăcea să o prezinte ca pe protejata adorată şi se bucura să ştie că toţi cei care îi vedeau împreună se întrebau cu siguranţă cît de apropiat era el de Annie.

Chiar şi acum simţea o puternică tulburare masculină în prezenţa ei. Însă în mod misterios

dorinţa lui se transformă într-un instinct protector de a o păstra ca pe o comoară şi de a avea grijă de ea, mai degrabă decît să cedeze în faţa unor porniri mai josnice.

Şi în timp ce-l trata cu o afecţiune de mamă, tachinîndu-l cu reproşuri pentru purtările lui incorigibile, vechiul licăr de senzualitate secretă nu dispărea niciodată din farmecul ei. Îl mîngîia ca o veche cunoştinţă, iar felul în care îi accelera respiraţia valora mult mai mult pentru el decît actul sexual cu oricare altă femeie. Exista un privilegiu în respectul pe care i-l cerea şi în gestul lui galant de a-l acorda.

Annie îi stăpînea inima şi sufletul – iar lui îi plăcea această senzaţie.

Ceea ce Hal nu ştia era că vraja pe care o degaja nu era doar pentru el. Cu fiecare săptămînă care trecea îşi găsea noi victime, fiecare selectată cu grijă datorită vulnerabilităţii. Hal însuşi era un tipar după care se modelau celelalte cuceriri ale ei.

În cel mai epuizant dintre oraşe şi în cea mai dură profesie, Annie devenea rapid adierea de primăvară a tuturor. Plină de tinereţe şi de vitalitate, proaspătă şi senzuală ca un boboc parfumat, era irezistibilă.

Fireşte, excepţia era Roy Deran, pentru care Annie niciodată nu ar fi putut fi un obiect sexual, dar pentru care însemna fiica pe care nu o avusese niciodată. Se îngrijora ca un părinte văzînd influenţa lui în interpretările ei, cunoscînd-o din vremea cînd nu avea nici un fel de stil de joc care să-i egaleze ambiţia arzătoare.

Nu comentă iniţiativele ei independente, deşi ţinu să-i vadă reclamele şi apariţiile pe scenă în care perfecţiunea ei îl impresionă.

Era mîndru de ea. Însă îl neliniştea. Îi vedea marele talent, dar vedea de asemenea şi acel ceva care o împingea spre manifestări de curaj şi ingeniozitate obţinînd astfel roluri care ar fi trebuit să-i fie refuzate. Era mai înfometată decît oricare altă tînără actriţă pe care o cunoscuse, şi muncea mult mai mult.

Ceva o rodea. Roy era sigur. O veche dezamăgire? O durere anume? O inimă frîntă?

Indiferent ce ar fi fost, era lacomă în perseverenţa ei. Se avînta în sus fără nici o privire aruncată înapoi, fără sextant sau ancoră, iar în inocenţa ei nu avea cum să ştie că în vîrful piramidei competiţia putea mînca pe cineva de viu, oricît ar fi fost de inteligent sau de talentat.

Roy ştia asta pentru că, cu douăzeci şi patru de ani în urmă, i se întîmplase şi lui.

O imprudentă legătură sexuală cu cine nu trebuia – un prieten pe care îl iubise – combinată cu ambiţia acestui prieten, intervenţia unui producător periculos, şi dorinţele celui mai puternic agent de publicitate din Hollywood puseseră capăt ambiţiilor lui Roy înainte ca el să-şi poată începe cariera. În anii singuratici care trecuseră de atunci se refugiase cît mai departe de puterea de distrugere a cuiva, din punct de vedere personal şi profesional.

Desigur, nu-i făcuse nici un bine, din moment ce inocenţa lui murise cu acea singură dragoste. Dar Annie nu era o carapace goală ca el. Era dornică de viaţă şi gata să şi-o trăiască.

Cu toate acestea, Roy cunoştea pericole pe care ea nu le putea prevedea. Îşi dorea să o ia deoparte şi să o avertizeze într-un fel. Însă îşi dădu seama că ea

nu avea urechi pentru sfatul lui, auzindu-şi doar propriul viitor chemînd-o.

Aşa că, cu evlavie şi în taină, se ruga pentru Annie, se ruga ca destinul care se îndrepta amenințător spre ea să o lase în viaţă, nemînjită şi capabilă de fericirea pe care o merita. Succesul în lumea spectacolelor nu se armoniza defel cu fericirea.

Încă nu văzuse o excepţie de la această regulă.

Poate că Annie va fi prima.

Îi făcu un singur serviciu concret.

După ce dădu un scurt telefon, o trimise la o audiere la *Century Players,* o companie teatrală cu un repertoriu variat, condusă de un regizor excentric, dar extraordinar, pe nume Teague MacInnes.

Teague, un scoţian uriaş, care prefera mai degrabă să strige decît să vorbească, şi cu o barbă abundentă, se îndrăgosti imediat de Annie şi o distribui în rolul Ofeliei din spectacolul avangardist cu *Hamlet* pe care compania lui îl punea în scenă la teatrul ei vechi de pe strada Paisprezece.

Annie îi imprimă rolului o combinaţie fabuloasă de inocenţă tragică şi de senzualitate jucăuşă, iar Teague o reţinu pe mai departe distribuind-o în piese de Albee, Genet, Pirandello, Cehov, Ibsen şi de alţi dramaturgi ale căror piese le monta.

Avu chiar şansa de a o juca din nou pe Laura din *Menajeria de sticlă* şi rămase uimită văzînd cît de mult progresase faţă de interpretarea candidă pe care o dăduse operei lui Williams ca tînără liceană.

Bineînţeles, spectacolele companiei *Century* niciodată nu durau mult, sălile erau deseori goale, iar salariul îngrozitor. Însă experienţa era preţioasă pentru Annie. Iar Teague MacInnes, în felul său, trase ea concluzia, era o versiune incitantă şi mult mai gălăgioasă a lui Roy Deran – un mare profesor.

Prin munca pe scenă Annie ajunse să înţeleagă tot mai multe despre dramaturgie, structură, ritm şi magia cuvintelor. Pe măsură ce învăţa să-şi creeze propriile interpretări prin o mie de şiretlicuri ale sincronizării studiate cu Roy şi cu Teague, la fel începu să devină sensibilă la mîna nevăzută a dramaturgului care modelase cuvintele, fie în urmă cu trei sute de ani, fie doar anul trecut.

Aşa făcu o descoperire care în curînd deveni o pasiune pentru ea. Compania lui Teague punea în scenă o reluare a unei piese vechi de douăzeci şi cinci de ani numită *Parabola,* scrisă de Damon Rhys, un autor necunoscut atunci, care între timp devenise cîştigătorul mai multor Premii *Pulitzer,* premii internaţionale şi statuete *Tony* pentru piesele şi romanele sale, şi care în ultimii ani avea un răsunător succes la Hollywood cu scenariile de film.

Parabola a fost o revelaţie pentru Annie. Piesa fusese scrisă cînd Rhys avea douăzeci şi ceva de ani, dar era la fel de bogată în forţă şi înţelesuri psihologice ca şi lucrările unor maeştri. Puteai simţi firele fine ale complicităţii, ambivalenţei, iubirii şi urii

înăbuşite dintre personajele lui Rhys chiar în timp ce rosteau cuvinte obişnuite, în aparenţă fără nici o importanţă.

Singurul lucru pe care *Parabola* îl avea în comun cu faimoasele lui lucrări ulterioare era tonul sumbru şi tragic. Pasiunile personajelor sale le conduceau implacabil spre o distrugere pe care aproape o doreau cu înfocare. Cu toate astea părăseai teatrul – sau în cazul lui Annie, scena – cu un ciudat sentiment de euforie. Însuşi caracterul damnat era de o stranie frumuseţe răpitoare la Rhys, pentru că geniul lui consta în a descoperi conflicte cosmice în spatele unor vieţi obişnuite – conflicte care predestinau personalităţi puternice.

După ce se terminară reprezentaţiile cu *Parabola* Annie se simţi atrasă de cele cinci mari filme de succes ale lui Rhys şi începu să citească cît mai multe din cărţile lui. Toate erau la fel de frumoase şi de tulburătoare avînd o valoare estetică de neuitat.

Într-o zi Annie găsi într-o librărie de pe strada Patruzeci şi patru o ediţie veche a *Parabolei* care avea pe coperta din spate o fotografie a lui Rhys aşa cum arătase atunci cînd o scrisese.

Faţa lui o impresionă. Era plină de o mîndrie şi de o aroganţă tinerească, ascunsă întrucîtva de barba răvăşită, însă ochii mici, pătrunzători, ardeau de o intensitate sarcastică care nu putea proveni decît din însăşi măiestria creaţiei. Îi dădu o senzaţie stranie, precum textele lui.

În acelaşi timp îşi dădu seama, surprinsă, că niciodată nu şi-l imaginase pe Rhys înainte de acel moment, în ciuda faptului că era recunoscut drept geniul literaturii americane. Cu siguranţă, îşi zise ea,

trebuie să fi văzut zeci de alte fotografii ale lui prin librării, în reviste sau chiar la televizor. Caracterul vag al reprezentării ei vizuale în legătură cu el i se păru ciudat.

Aşa neliniştitoare cum era arta lui, se hotărî să o exploreze, pentru că sesiză, ca toţi cei care cădeau în vraja geniului său, că Rhys aducea în operele lui ceva ce ea recunoştea în ea însăşi, deşi rămînea în permanenţă îngropat sub straturile protectoare ale personalităţii ei.

– Te descurci excelent, Annie, spunea Barry Stein de fiecare dată cînd îi aducea un nou contract. Dă-i înainte.

– Asta intenţionez să fac, era invariabil răspunsul ei.

Cu regret, Barry descoperi că nu era nici pe departe un impresar pentru Annie, ci doar un funcţionar care citea contractele şi le contrasemna. Ea era cea care le găsea prin iniţiative care îl uluiau. Era un sezon prost pentru tinerii actori, o ştia, şi cu toate astea ea continua să obţină roluri. Îi lipseau timpul şi curiozitatea ca să afle cum reuşea să jongleze cu toate obligaţiile ei profesionale. Adevărul era că programul ei dement o lăsa într-o stare de cumplită epuizare fizică pe care o putea controla doar prin cele mai drastice măsuri.

Supravieţuia cu cinci ore de somn pe noapte, lua vitamine, cădea într-o tăcere somnolentă între acte la

compania teatrală şi chiar dormea în picioare în metroul care o ducea spre casă.

Ceea ce o făcea să se descurce era inflexibilitatea propriului program şi constanta mişcare spre înainte pe care i-o cerea. Niciodată nu privea înapoi, ci îşi menţinea ochii fixaţi cu rigiditate asupra provocării de moment.

Cu toate astea nu-şi putea împiedica gîndurile să nu rătăcească în direcţii neliniştitoare. Pe măsură ce timpul trecea îşi dădea seama că nu se îndepărtase deloc de spectrul Tinei Merrill şi al altor femei ca ea.

Cu fiecare victorie pe care o cîştiga în faţa unui producător sau a unui regizor ştia că provoca înfrîngerea unor alte actriţe pline de speranţă care ar fi jucat la fel de bine ca ea, şi, recunoştea sincer, poate chiar mai bine.

Nu se putea opri să nu reflecteze la cruzimea acestei competiţii în care cineva trebuia să sufere. Într-un fel victoria nu o elibera de perplexitate.

Se gîndi la experienţa întrecerilor din liceu, la succesele din teatru şi sport pe care le obţinuse în dauna altor elevi ale căror eforturi nu fuseseră suficiente pentru a cîştiga aceleaşi onoruri. De ce, se întreba ea, în acele zile nu simţise această vinovăţie sîcîitoare?

Firește, atunci nu fusese în joc viaţa cuiva...

Însă deosebirea era mult mai adîncă şi, în ciuda nedumeririi ei, Annie nu reuşea să nu o perceapă.

În liceu îşi ţinuse capul sus, sperase cu naivitate în dreptate şi supravieţuise cum putuse mai bine cînd injustiţia îi nesocotise cele mai crîncene eforturi. Însă acum lua nedreptatea în calculele ei şi se asigura că va fi ales altcineva. Cum altfel s-ar fi putut explica apropierile ei, plănuite atît de inteligent, de oameni care aveau o slăbiciune pentru farmecul ei, oameni care îi puteau face o favoare fără să-i ceară servicii pe care nu le putea oferi?

Cum altfel ar fi putut fi justificate dezamăgirile unor tinere actriţe silitoare al căror talent îl egala probabil pe al ei, dar care pierdeau roluri pentru că le lipsea simţul ei rafinat de asalt şi de seducţie strategică?

Da, timpul o schimbase. Annie cea veche se luase la întrecere într-un mod cinstit şi pierduse la fel de des pe cît cîştigase. Însă mulţumită lui Harmon Kurth şi Rimei Baines, Annie de astăzi miza mereu pe un joc dur – şi cîştiga. Annie credea în talentul ei. Însă lumea spectacolelor era un univers în care supravieţuirea celor mai puternici nu însemna în mod necesar supravieţuirea celor mai buni.

Însă ea trebuia să supravieţuiască – indiferent care ar fi fost consecinţele.

Chiar dacă acele consecinţe s-ar fi putut să fie grave.

Enigma era ca o lumină fierbinte orbindu-i intelectul. Continua să-i apară în minte noaptea tîrziu, la capătul unei zile istovitoare, bîntuind-o cîteva clipe înainte să o arunce într-un somn adînc.

Din fericire pentru ea, nu putea concura cu oboseala ei.

Pe de altă parte, nu voia să dispară.

Dar acum existau atît de multe Annie şi atît de puţin timp pentru a le sorta pe toate...

Trecuse mai bine de un an din ziua în care, aşezată pe canapeaua lui Roy Deran, descoperise adîncul întunecat al senzaţiei de greaţă în care trebuia să coboare pentru a putea crea un personaj. Învăţase să respire şi să funcţioneze în interiorul acestei încleştări şi nu se lăsa distrusă de cumplita ei putere.

Însă vîrtejul acestei experienţe se răspîndise încet spre toate colţurile personalităţii ei de actriţă. Iar acum părea un fel de gaură cosmică în care se afunda tot mai mult în fiecare zi, un loc în care filtre ameninţătoare o transformau în fiinţe de proporţii bizare, făcînd-o să-şi părăsească identitatea.

Erau personajele ei aceste stranii metamorfoze. În fiecare seară îşi risca propriul eu în faţa golului seducător al personajelor fictive pe care le crea. În acest joc periculos se putea regăsi pe ea însăşi ca artist sau se putea pierde pentru totdeauna.

Senzaţia era atît de îmbătătoare, încît la chemarea la rampă apărea ca o somnambulă, drogată de intensitatea propriei interpretări.

Se gîndi la des repetatul dicton al lui Roy: *Ucizi puţin din tine în favoarea unui personaj. Dacă o faci destul de bine, personajul îţi va dărui ceva în schimb.*

Spera să aibă dreptate. Însă descoperi tot mai des cum se hrănea cu acest risc. Devenise sîngele vieţii ei.

Annie ajunse repede o maestră a iluziei. Era o

perfecţiune periculoasă, impersonală, pentru că, cu cît se apropia mai mult de un public captivat de frumuseţea, de sexualitatea ei misterioasă, de tehnica ei desăvîrşită, cu atît mai departe se retrăgea adevărata Annie Havilland, o umbră palidă, prinsă la nesfîrşit între personaj şi public.

Între timp îşi aruncă întreaga forţă a energiei şi a vicleniei pe care nu o poseda înainte în lupta pentru obţinerea unor roluri.

Îşi căuta contracte cu înverşunare şi o recunoştea în sinea ei. Părea într-adevăr că există ceva setos de sînge şi inuman în obsesia ei, de parcă nu succesul era cel pe care îl dorea, ci puterea însăşi, puterea de a declanşa întîmplări, de a mişca oameni, de a-i schimba pe alţii şi pe ea însăşi.

Dorinţa nestăpînită şi mistuitoare din spatele muncii ei o înspăimînta. Uneori se întreba îngrozită dacă acest drum plin de emoţii era ceea ce-şi dorea în viaţă. Poate că în adîncul sufletului ei tînjea după liniştitoarea senzaţie de pace pe care nu o mai simţise de la moartea lui Harry Havilland, şi de fapt niciodată nu o cunoscuse prea bine. O pace ce-i era inaccesibilă şi o putea ajunge după următorul rol, după următoarea realizare, după următoarea provocare...

Dar nu îndrăznea să stăruie asupra unor astfel de gînduri, pentru că îi zdruncinau şi precarul echilibru care îi mai rămăsese.

Găseşte de lucru. Obţine un alt rol. Creează un

nou personaj. Fă-te observată. Continuă să lucrezi! Producătorii nu aveau decît să o angajeze din motive greşite dacă aşa doreau – important era să o angajeze! Şi publicul nu avea decît să aplaude din indiferent ce motive necunoscute ascunse în inimile sale multiple. Atîta timp cît veneau la teatru, îi ofereau nepreţuita şansă de a se îneca în personajul ei, permiţîndu-i astfel să-şi ţeasă viaţa.

Muncă, muncă, muncă. Găseşte mai multă muncă! Continuă să lucrezi. Orice altceva sucomba în faţa ţelului unic şi invizibil al lui Annie. Era ca o rachetă ghidată de o forţă aflată dincolo de puterea ei de înţelegere. Talentul o ardea pe dinăuntru, creşterea lui era atît de imperioasă, încît trebuia să-l dea afară, afară, afară cu orice preţ.

Şi, spre surpriza ei, descoperi că din acest vîrtej în care se răsucea nebuneşte se desprindea în mod ironic o voce care o felicita chiar pentru procesul care o consuma.

Erau cronicile teatrale.

Fără excepţie, toate o lăudau excesiv, impactul lor fiind micşorat doar de mărimea rolurilor ei şi de producţiile în care juca.

Tulburătoare, frumoasă...

O actriţă de o maturitate precoce şi un mare talent...

Cea mai promiţătoare studentă a Studioului 37 al lui Roy Deran, din ultimii douăzeci de ani...

Ochii ei strălucesc de forţe stranii pătrunzînd pînă în ultimul rînd din sală...

O actriţă cu un mare viitor. O vom mai vedea...

Annie nu le acorda nici o atenţie detaliilor expuse

de critici, nu doar pentru că Roy o prevenise de sute de ori să nu-şi citească cronicile pentru că tot ce scriau ei atît de curgător părea întotdeauna fără nici o legătură cu ceea ce ea încercase să pună în interpretarea ei, şi cu ceea ce simţea că realizează.

Dar existenţa acestor cronici strălucitoare şi viitorul luminos pe care i-l decretau în unanimitate erau cu totul altceva. Pentru că Annie ştia că atinsese o treaptă a carierei ei pe care nu-şi putea permite să mai rămînă mult timp. Programul ei nu putea fi întrerupt.

Şi, cu cronici sau nu, munca ei o aducea mai aproape de Hollywood, unde ştia că se află următoarea etapă a destinului ei.

La insistenţele ei, Barry Stein începu să caute pentru ea oferte pe Coastă.

Era gata să accepte orice rol, îi spusese ea, indiferent cît ar fi fost de mic, cu condiţia să vină din partea unei companii din Hollywood. Televiziunea va fi la fel de bună ca şi un film, atîta timp cît o va face să apară în faţa camerei de luat vederi. Cu siguranţă că meritele ei erau suficiente pentru ca el să-i găsească ceva.

Cînd el se întoarse cu mîinile goale ea păru mai degrabă gînditoare decît furioasă.

– Trebuie să ai răbdare, draga mea, o linişti el. Nimeni nu găseşte acum de lucru pe Coastă. Calmează-te şi rămîi în New York. Aici eşti cunoscută.

– Greşeşti. Annie clătină din cap. Oamenii de aici îmi cunosc faţa din reclame şi reviste. Dar nu ştiu cine sînt. Nu sînt decît o fată. Sînt anonimă. Chiar şi cei care m-au văzut la teatru nu fac legătura între mine şi numele meu pentru că încă nu sînt destul de bine

cunoscută.

Barry oftă.

– Annie, există o zicală veche printre impresari: „Recunoaşterea apare mai întîi. Identificarea mai tîrziu." Nu trebuie decît să-ţi menţii chipul în faţa publicului. Vor descoperi curînd cine eşti. Poţi obţine identificarea peste noapte cu un singur rol. Şi vei reuşi! Nu-ţi mai face probleme.

Dar el îi interpretă greşit îngrijorarea. Încercarea lui nereuşită de a-i obţine ceva la Hollywood nu era decît un test de turnesol care îi confirmă bănuielile în privinţa obstacolelor nevăzute pe care le întîmpina acolo.

Ştia prea bine că nici cel mai influent dintre impresari nu ar fi avut mai mult succes decît Barry. Nu, nu i se va oferi nimic.

Nu ar fi contat nici dacă s-ar fi urcat pînă în vîrful piramidei de pe Broadway şi criticii din oraş ar fi fost la picioarele ei. Tot nu ar fi găsit de lucru la Hollywood.

Adică nimic care să i se fi oferit prin canalele ierarhiei producţiilor din Hollywood – o ierarhie al cărei monarh absolut era Harmon Kurth.

Însă situaţia neplăcută în care se găsea nu o descurajă. Era o enigmă care îi stimula inteligenţa ascuţită.

Îşi petrecea orele libere studiind zidurile înalte pe care era ferm hotărîtă să le escaladeze, imaginîndu-şi

unde ar putea fi spărturile din structura lor groasă.

Va trebui să înceapă de foarte jos, îşi zise ea. Chiar de mai jos, fără îndoială, de cum începuse cu Hal Parry care la urma urmei o distribuise într-o reclamă importantă cu un buget mare.

De mult mai jos.

Ce provocare! Va trebui să se facă observată, dar într-un mod atît de neînsemnat, încît puterile care conduceau Hollywood-ul să nu-şi dea seama că ea se face observată.

Pînă cînd va fi prea tîrziu ca să o mai oprească.

Dar cum?

Curajul ei abia aştepta bătălia, dar nu găsea soluţia care să-i permită să o înceapă.

Trecură mai multe săptămîni. Îi interogă pe toţi cei pe care îi cunoştea în legătură cu posibilităţi de film şi televiziune. Reevaluă tot ce ştia sau presupunea despre Hollywood.

Fortăreaţa părea invincibilă. O lume închisă în care fiecare îl cunoştea pe fiecare. Cei exilaţi nu-şi puteau arăta chipurile fără a se trezi cu uşile trîntite în nas. Pînă şi astăzi cele mai multe dintre victimele listelor negre din perioada McCarthy tot nu găseau de lucru.

Cum putea un edificiu perfect închis să posede interstiţii prin care ceva din afară să poată penetra? Era imposibil, raţionă Annie nemulţumită.

Apoi, surprinzător, găsi răspunsul.

Se afla în mansardă, la peste patru mii de kilometri de ţinta ei, citind un număr vechi din ziua precedentă al publicaţiei *Los Angeles Times*, într-o dimineaţă de decembrie în care afară ningea. Citise ştirile locale despre tulburările rasiale, alunecările de teren, smog şi trafic pentru a suta oară. În mod ironic privirea îi fu

atrasă de un articol anunţînd intenţia legislativului de a-i acorda *Diploma de merit* lui Harmon Kurth pentru extraordinarele sale servicii aduse comunităţii împreună cu o declaraţie de mulţumire ce urma să fie inclusă în documentele Congresului.

Annie zîmbi şi în tăcere dădu din cap ca pentru a confirma forţa inamicului. Însă amuzamentul ei fu de scurtă durată, pentru că citirea atentă a ziarului californian nu-i oferi nici o rază de inspiraţie.

Apoi privirea începu să-i rătăcească la întîmplare peste paginile de publicitate.

Capitolul optsprezece

Los Angeles, 3 ianuarie, 1969

Al Cantele era un om îngrijorat.

Cantele & Beale, Inc., de peste zece ani cea mai importantă firmă importatoare de maşini din Los Angeles, pierdea bani. Şi îi pierdea rapid.

Avantajele oferite de automobilele autohtone, combinate cu preţul scăzut al benzinei, şomajul redus, şi o mare rezervă de bani reduseseră vînzările firmei *Cantele & Beale* cu 30 la sută în ultimii doi ani. Suspiciunea americanilor legată de produsele străine ca urmare a nebuniei care continua în Vietnam înrăutăţea lucrurile şi mai mult.

Al se implicase complet în afacerea de import cînd

maşinile străine, mici şi drăguţe, fuseseră un capriciu înfloritor. Păruse să fie singura cale pentru un comerciant isteţ.

Acum capriciul dispăruse.

Cele trei sedii ale firmei, ameninţate cu dispariţia, se concentrau asupra vînzării de maşini uzate într-un efort disperat de a stăvili valul pierderilor. Însă dacă nu se va realiza cît de curînd un progres care să salveze situaţia, una din sălile de prezentare va trebui să fie închisă, poate chiar două.

La sfatul contabililor săi, Al Cantele îl convinse pe Jerry, partenerul său, să intensifice campania de publicitate locală. Tradiţionala reclamă a firmei *Cantele & Beale* începu să apară mai des pe reţelele televiziunii, la ore ciudate. Aceste apariţii completau reclamele regulate din timpul filmelor de noapte transmise vinerea şi sîmbăta pe *Channel 5*, canal sponsorizat de firmă de aproape zece ani.

Reclama, o adevărată instituţie printre telespectatorii filmelor de noapte, arăta doi bărbaţi corpolenţi de vîrstă mijlocie aşezaţi lîngă unul din lucioasele automobile de import, cu preţul ei expus cu mîndrie, în timp ce ei îi preamăreau virtuţile şi încheiau reclama exclamînd la unison: *Cantele şi Beale* e locul de unde să-ţi cumperi maşina!

Al Cantele şi Jerry Beale erau bine înfipţi în memoria oraşului.

Dar erau pe cale să dea faliment.

Căsătoria lui Jerry cu Doris Beale se dilua ca şi băuturile siropoase pe care Doris le sorbea la club, de mai mulţi ani. Al, născut Alonzo Cantele în Detroit în urmă cu cincizeci şi patru de ani, nu se putea lăuda că-i merge mai bine. Soţia lui, Shirley,

era la menopauză, veşnic nemulţumită, şi nu-l mai lăsase în patul ei de aproape un an.

Fiul lor David, pregătindu-se să intre la colegiu ca student la teatru, dădea toate semnele că ar fi homosexual, şi lua cîte o maşină *Cantele* pentru a pleca la San Francisco din două în două săptămîni.

Fiica, Lia, atît de adorabilă la treisprezece ani, devenise o îngrozitoare fetişcană modernă care pierdea vremea cu neisprăvitul fiu al familiei Lagadon, bogaţii lor vecini. Băiatul era un răsfăţat şi, bănuia Al, un toxicoman. Era palid, dispreţuitor, cu o înfăţişare sinistră, purtînd tot felul de amulete care să i se potrivească cu părul lung şi murdar, fluturînd pe sub nasul lui Al acel ridicol semn al păcii însoţit de un zîmbet plin de subînţelesuri, de fiecare dată cînd venea să o ia pe Lia.

Familia se dezintegra. Şi dacă lucrurile nu se vor îmbunătăţi cît de curînd *Cantele & Beale* va trebui vîndută în pierdere, iar Al va fi obligat să-şi găsească o nouă slujbă la cincizeci de ani.

Aceste gînduri amare stăruiau în mintea lui Al într-o dimineaţă de joi pe cînd îşi bea obişnuita cafea cu frişcă şi zahăr, zgîindu-se la mormanele de facturi care arătau cît de prost mergeau afacerile.

Jerry, ca de obicei, era pe terenul de golf. Era răspunsul lui la orice.

Secretara apăru în uşă, privindu-l sceptică pe deasupra ochelarilor.

– E aici o fată care vrea să vă vadă. Spune că e ceva important. Nu a vrut să mă informeze despre ce este vorba.

Al se ridică nervos şi privi spre uşa de sticlă în biroul secretarei. Neîncrederea se amestecă cu

încercarea nereuşită de a-şi reţine admiraţia în timp ce o studia pe fata de pe canapeaua de vinilin, ochii ei urmărind calmi ecranul televizorului.

Îşi ridică privirea şi îi aruncă un zîmbet cuceritor. Se armoniza într-un mod ciudat cu expresia senzuală a ochilor ei. Îi făcu cu mîna, scuturînd valuri de păr bogat şi negru peste umărul rotund de sub jacheta de piele.

Al dădu cu banul în gînd.

– Pofteşte-o înăuntru, dar ai grijă să nu stea mult, îi spuse el lui Margaret, care, o ştia bine, vorbea cu Shirley la telefon cel puţin de două ori pe săptămînă, şi trebuia cu orice preţ să nu afle nimic despre legăturile sale sexuale de care avea nevoie pentru a nu- şi pierde minţile.

La semnul din cap al secretarei fata se ridică şi păşi veselă în biroul lui, cu poşeta aruncată pe umăr.

– Domnişoara...? spuse Al arătîndu-i un scaun de lîngă masa lui.

– Havilland, spuse ea. Annie Havilland. Vă mulţumesc că m-aţi primit, domnule Cantele.

– Ei bine, spuse el împreunîndu-şi vîrfurile degetelor şi privind precaut în ochii ei, cărui fapt îi datorez această plăcere?

– Voi trece direct la subiect, spuse ea, încrucişîndu-şi picioarele. Cred că ne putem ajuta unul pe celălalt. Caut o muncă interesantă în domeniul publicităţii şi, dacă bănuielile mele sînt corecte, aveţi nevoie de puţin ajutor.

– Nu înţeleg, zise Al. Sîntem reprezentaţi într-un mod foarte satisfăcător de *Fiore şi Asociaţii,* şi asta de mai mulţi ani. Nu ştiu ce te-a adus aici, domnişoară...

– Spuneţi-mi Annie. Ceea ce m-a adus aici este

faptul că firma *Cantele & Beale* a pierdut aproape un milion de dolari în ultimii doi ani şi banii pe care îi cheltuiţi pe acele reclame învechite din timpul filmelor de noapte sînt bani aruncaţi degeaba.

Faţa lui Al se făcu roşie.

– Ascultă, domnişoară, spuse el. N-am nevoie de un nimeni de pe stradă care să vină aici şi să-mi spună cum să-mi conduc afacerile. Aşa că, dacă nu vrei să cumperi o maşină...

Ea se ridică brusc. Priveliştea coapselor mişcîndu-se sub pantaloni, mai că-l făcu pe Al să uite să respire. Se hotărî să fie mai politicos cu ea.

– Tocmai la asta mă refeream, spuse ea, aruncînd pe spate o şuviţă de păr, şi expunîndu-şi conturul unui sîn obraznic sub bluză. Dacă aş vrea să-mi cumpăr o maşină aş căuta printre cele care se potrivesc mai bine cu înfăţişarea mea. Reclamele acelea arată *Cantele & Beale* ca pe doi comercianţi dolofani de maşini uzate în căutare de fraieri. Personal aş alege ceva mai dinamic şi mai modern, mai puţin stereotip.

Îi zîmbi, privind în jos spre el.

– Nu m-am referit la dumneavoastră cînd am spus dolofan, spuse ea. Sînteţi un bărbat foarte atrăgător, domnule Cantele. M-am referit la reclamă.

În mintea lui, Al se întreba ce anume voia fata să obţină în timp ce privirea îi stăruia asupra corpului ei uluitor. Niciodată nu mai văzuse în carne şi oase o tînără aşa de frumoasă.

– Ce propui? întrebă el.

– M-am gîndit la ceva, spuse ea. Cred că aveţi nevoie de o fată în reclamele dumneavoastră. De cineva care să confere o imagine mai tinerească, mai veselă.

– Cineva ca tine, spuse el, ţuguindu-şi buzele.

Ea dădu din cap, părul dansîndu-i pe umeri.

– Aş vrea să vă arăt ceva, dacă aveţi o clipă liberă. În sala de prezentare.

Înălţînd din umeri el se ridică să o urmeze, ochii lui zăbovind asupra legănării graţioase a şoldurilor ei.

În sala de prezentare ea deschise uşa uneia dintre noile maşini şi se aşeză la volan. Îşi fixă centura de siguranţă şi îşi ridică privirea spre el.

– *Veniţi la* „Cantele & Beale," spuse ea pe un ton răguşit, un mic zîmbet arcuindu-i buzele, *şi luaţi-vă ceva confortabil, aşa ca mine.*

Centura îi îmbrăţişa talia subţire. Al o studie intrigat.

– „Cantele & Beale" *m-au stîrnit enorm,* şopti ea, privindu-l de jos în sus în timp ce genunchii i se mişcară sub volan. *De ce nu-i lăsaţi să vă stîrnească şi pe voi?*

Atît de senzuală era exprimarea ei, că Al mai că roşi.

Ea continuă să-i zîmbească, privirea ei fixîndu-l hipnotic.

– Ei bine? întrebă ea. V-am convins?

Al trase adînc aer în piept. Oftatul lui trădă un tremur pe care nu şi-l putu înăbuşi.

– Ei bine, spuse el resemnat, m-ai convins să te invit la dejun.

– În regulă, spuse ea, desfăcînd centura şi alunecînd uşor din scaun. Al îi luă mîna subţire ajutînd-o să iasă afară din maşină.

Simţea o foame într-un punct anume din corpul lui mult mai urgentă decît cea din stomac. Va asculta ce avea de spus, se hotărî el. Dacă nu va duce nicăieri,

cel puţin va petrece o oră în compania ei. Un bărbat putea să creeze o mie de fantezii într-o astfel de oră.

Dar poate, poate, va duce la ceva mult mai fascinant.

De unsprezece luni nu mai făcuse dragoste cu soţia lui.

Al Cantele nu va înţelege niciodată ce anume îl apucase.

Îndemnat de instincte imprevizibile care îl siliră să o impresioneze pe tînăra frumoasă care pătrunsese în afacerile lui încurcate, o duse la unul din cele mai intime restaurante de pe Wilshire Boulevard.

Acolo au discutat ideea ei referitoare la noua imagine a firmei *Cantele & Beale.* Fiecare aspect al ei era împotriva ideilor lui Al, nu doar în ceea ce privea corporaţia lui, ci şi maşina de import rentabilă, prozaică şi lipsită de fantezie, pe care o vindea.

Cu toate astea, după două pahare de Martini şi treizeci de minute în care privise ţintă în ochii argintii, larg deschişi ai însoţitoarei lui, i se păru că toată treaba are totuşi un anumit sens.

Mai tîrziu în acea după-amiază, se trezi la realitate, se uită lung la imaginea lui din oglindă aflată la toaleta bărbaţilor de la magazin, şi hotărî că *Fiore & Asociaţii* trebuiau informaţi despre noua lui idee şi tînăra pe care o găsise personal ca să dea o probă pentru rolul-cheie.

La început Martin Fiore se arătă destul de sceptic. La urma urmei, el şi agenţia lui făcuseră din *Cantele & Beale* o instituţie în Los Angeles. Chipurile zîmbitoare, ingenue, ale celor doi comercianţi se asociau în mintea publicului cu filmele de la unsprezece şi jumătate şi cu mii de altele mai vechi. Sloganul lor *„Cantele &*

Beale e locul de unde să-ţi cumperi maşina" îi era la fel de drag lui Martin Fiore ca propria lui familie, era creaţia lui de acum zece ani.

Pe de altă parte, era îngrijorat de veniturile firmei. Clienţii erau în scădere, iar profiturile firmei dispăreau uşor şi rapid. Dacă lucrurile continuau tot aşa, vor trece la o altă agenţie sau îşi vor închide uşile.

Aşa că Martin Fiore era dispus să asculte, indiferent ce avea de spus Al Cantele.

Iar fata, Annie Havilland, era atît de superbă, că Martin nu se putea abţine să nu fie intrigat. Se întreba care era adevărata relaţie a lui Al cu ea. Toată lumea ştia că Shirley Cantele îl azvîrlise din pat pe soţul ei în urmă cu mai multe luni, iar Al, un om de familie, nu rezistase niciodată unor scurte şi nevinovate legături amoroase.

Deci Martin Fiore ascultă, ochii lui plimbîndu-se de la Al la fată, şi din nou la el.

Cînd terminară, le zîmbi.

– Să facem cîteva probe, spuse el, exprimîndu-şi astfel dorinţa de a încerca orice, cel puţin o dată.

Jerry Beale, care îşi luase o vacanţă de două săptămîni pentru a juca golf la Palm Springs, nu auzi nimic despre noile planuri ale partenerului său pînă cînd nu se întoarse şi găsi un mesaj care îi cerea să-l întîlnească pe Al la sediul agenţiei de publicitate pentru „o mică surpriză".

Mai bronzat ca niciodată sub părul blond tot mai rar, Jerry se aşează în biroul lui Martin Fiore în timp ce

îmbulzeală de clienţi.

Nimeni nu avu timp pentru prînz sau măcar pentru o pauză de cafea. În haosul provocat de zgîlţîitul cheilor, de trîntitul uşilor, de cursele de încercare, de facturi şi de documente financiare, ziua trecu repede şi plină de agitaţie.

Cînd se încheie, *Cantele & Beale* realizaseră cea mai grozavă sîmbătă din existenţa lor.

Noua imagine o dărîmase pe cea veche în douăzeci şi patru de ore.

Reclama se transmise din nou sîmbătă seara şi de-a lungul emisiunilor sportive de duminică.

Veştile se răspîndesc repede în lumea afacerilor cu automobile şi fiecare mare comerciant din zona metropolei, de la Malibu la San Bernadino, urmări noua reclamă. Toţi au fost impresionaţi de curajul firmei *Cantele & Beale* în abandonarea imaginii tradiţionale, vechi şi adevărate. Iniţiativa lor era demnă de laude, oricît ar fi fost de disperată, în oprirea pierderilor.

Nimeni nu-şi dădu seama că trei afacerişti au urmărit reclama cu un interes deosebit. Pentru că toţi trei nu erau deloc încîntaţi să-şi facă publică dezamăgirea.

Don McCarthy de la *Pacific Motors* o recunoscu imediat pe Annie Havilland. Îl abordase în urmă cu patru săptămîni prezentîndu-i aceeaşi idee şi fusese politicos dată afară pe uşă de secretara lui.

Paul Piotrovsky de la *West Side Imports* o recunoscu pe Annie ca tînăra drăguţă care apăruse în biroul lui în urmă cu o lună şi ceva şi pe care refuzase să o primească pentru că atunci fiica şi soţia lui se aflau la el.

Dean Ferrantin de la *Ferrantin Motors* se făcu roşu ca sfecla cînd văzu reclama. Annie îi arătase exact acelaşi lucru pe care acum îl făcea pentru Al Cantele, pînă şi modul senzual în care centura de siguranţă se lipea de talia ei.

Iar el o refuzase categoric.

Capitolul nouăsprezece

Los Angeles, 16 aprilie, 1969

Într-o seară de vineri, şase săptămîni mai tîrziu, Annie se plimba cu Berth Holland pe trotuarul strălucitor, luminat în partea de sus a bulevardului Santa Monica, îndreptîndu-se spre La Cienega unde Beth urma să-l întîlnească pe prietenul ei Michael, în timp ce Annie intenţiona să-şi petreacă seara acasă, citind.

De la prima transmisie a reclamei *Cantele & Beale*, încununată de un succes surprinzător, Annie se mai întorsese de două ori pe Coastă pentru a aranja o serie de variante, acceptînd recunoscătoare invitaţia lui Beth de a face din apartamentul ei din Valley baza

operaţiilor ei din Los Angeles.

Faţa lui Annie lăsase deja amprenta ei anonimă dar provocatoare asupra a două milioane şi jumătate de locuitori ai oraşului Los Angeles şi mulţi dintre ei erau pe punctul de a hotărî că o maşină de import ar fi un mijloc ideal de a circula pe autostrăzi în ciuda avertismentelor binecunoscute legate de faptul că maşinile mici sînt mult mai periculoase decît cele mari în cazul unor ciocniri. Al Cantele era în al nouălea cer de fericire, pentru că îl trezise din moleşeală pe partenerul lui leneş şi îşi sporise într-un mod spectaculos numărul afacerilor.

Jerry Beale îşi reconsidera vechiul plan de a-l lăsa pe Al să-i cumpere partea lui pentru a se putea retrage la Palm Springs şi a-şi dedica întreg timpul terenului de golf. Afacerile erau prea fascinante acum, pentru a fi părăsite.

Iar Annie era ponderat de optimistă în privinţa incursiunii ei strategice în lumea imaginii publice de la periferia Hollywood-ului. Reuşise să se facă observată, era adevărat – deşi cu siguranţă nu de cei care ar fi trebuit. Se întreba care ar urma să fie următoarea ei mişcare, acum că devenise purtătoarea de cuvînt a firmei *Cantele & Beale.*

Între timp se bucura de şansa de a-şi reînnoi cunoştinţele despre Hollywood. Cînd nu lucra cu Martin Fiore şi cu echipa lui de tehnicieni video, explora regiunea într-o maşină a firmei pusă la dispoziţia ei cu multă amabilitate de Al Cantele. Progresul ei în a-şi depăşi spaima de autostrăzi era foarte lent pentru că crescuse într-un oraş mic şi liniştit, iar la New York nu obişnuise să conducă o maşină.

Însă traficul aglomerat de pe bulevardele prin-

cipale nu o intimidă, adorînd să exploreze străzile vechi şi tăcute din Flats la fel ca şi zonele reşedinţelor luxoase situate pe coline.

Astfel îşi găsise timp să hoinărească printre fermecătoarele clădiri la sud de Sunset pe care tocmai i le arătase lui Beth, unde se aflau cele mai venerabile şi istorice clădiri ale oraşului.

Beth asculta uluită cum Annie îi arăta repere din Hollywood mai puţin cunoscute, cum ar fi clădirea veche şi cenuşie de pe North Laurel unde F. Scott Fitzgerald scrise *The Last Tycoon*[1] în ultimele luni înaintea morţii şi clădirea de pe Hayworth Avenue în care murise în apartamentul ziaristei Sheilah Graham, doborît de alcool şi de disperare.

– Mucoaso, exclamă Beth aruncîndu-şi pe spate părul de culoarea nisipului, ştii deja mai multe despre locul ăsta decît voi şti eu vreodată. Şi eu am crescut la doi paşi. Mă bucur că m-ai adus aici. E la o mare distanţă de Sherman Oaks, nu-i aşa?

Clătină din cap gîndindu-se la mohorîtele străzi suburbane şi la apartamentele ca nişte barăci în care locuise de cînd îşi părăsise familia în urmă cu şase ani. Niciodată nu se gîndise la această parte a oraşului decît ca la o zonă urbană nesemnificativă pe lîngă care treceai în drum spre Beverly Hills şi înapoi. Trebuise ca Annie, o străină, să-i arate că dincolo de faţadele familiare pe care le vedeai prin parbrizul maşinii se afla ascunsă o istorie fascinantă.

– Cine ştie? zîmbi Annie, legănîndu-şi poşeta în timp ce mergeau pe stradă. Poate că într-o zi te vei

1. Ultimul magnat

muta aici, aşa, doar pentru că ţi se va părea amuzant.

– Cu chiriile astea? Visezi, spuse Beth, calculînd în minte salariul ei de secretară şi speranţa ca ea şi Michael – sau un alt Michael – se vor stabili să întemeieze o familie, fără nici o îndoială în Valley. Totuşi, e o idee interesantă. Cum de găseşti locurile astea necunoscute?

– Îmi place să explorez un oraş nou. Mă face să-l simt mai real, spuse Annie. Uneori mi se pare că n-aş putea locui într-un loc pînă nu-l raportez în timp cumva. Înţelegi – să-l leg de lucruri care s-au petrecut cînd aceste clădiri au fost noi. Sînt o turistă înnăscută.

Cuvintele ei erau mult mai adevărate decît Beth îşi putea da seama. În primul an petrecut la New York, Annie îşi folosise sfîrşiturile de săptămînă pentru a explora fiecare stradă, alee şi clădire de la Battery Park pînă la Cloisters, ignorînd nepăsătoare pericolele din acele părţi în privinţa cărora fusese prevenită.

Acum că hotărîrea ei de a-şi găsi de lucru în Hollywood o aducea aici tot mai des, se aştepa să se îndeletnicească cu aceeaşi hoinăreală activă, cu toate că îşi dădea seama că va trebui să o facă într-o maşină pentru că nimic din ce amintea de metroul din New York nu exista în Los Angeles, şi nici nu erau şanse să existe vreodată.

Însă nu explora această zonă doar dintr-o simplă curiozitate turistică. Era convinsă că într-o zi, cît de curînd, îşi va tăia multele legături cu New York-ul şi va veni aici să-şi continue viaţa.

Se plimba de zeci de ori pe Sunset Boulevard, de la plaja îndepărtată din Pacific Palisades, prin colinele vulgarului şi grotescului Sunset Strip continuînd prin

Flats pînă la harababura înnebunitoare a autostrăzilor.

Oriunde privea vedea urme ale istoriei cinematografice, chiar dacă erau imagini date uitării ale unor studiouri înghesuite şi nefolosite, puncte de reper ce se dezintegrau, bulevarde şi intersecţii lipsite de strălucirea lor legendară care acum adăposteau restaurante şi magazine de solduri.

Hollywood-ul era un pămînt al relicvelor: de la pancarta de pe Mount Lee care se fărîmiţa, unul din O-uri lipsind deja, pînă la bizarele amprente în ciment de pe *Grauman's Chinese Theater* comemorînd staruri uriaşe dintre care mulţi erau morţi sau bătrîni uitaţi acum, la faimoasele obiecte personale şi costume vîndute la licitaţie de studiori, vestigii ale unei epoci de aur ce părea să tînjească după gloria oamenilor pe care îi depăşiseră în vîrstă.

Aşa cum spunea toată lumea, Hollywood-ul era un loc deprimant. Annie nu o putea nega. Deşi se uita în jurul ei cu ceva ce semăna mai degrabă cu curiozitatea entuziasmată a unui om de ştiinţă decît cu privirea uimită şi admirativă a unui turist, sau cu dezamăgirea unui critic.

Imaginea actuală a oraşului îi amintea de secţiunile geologice transversale pe care le văzuse în manualele de la şcoală, prezentînd nivelurile scoarţei cu pămînt şi plante vii deasupra şi straturile de materii organice în putrefacţie ce duceau la rocile de jos pe măsură ce timpul şi eroziunea le transforma.

Firește, în cărţile de şcoală straturile de verde, maroniu şi gri erau marcate de însemnele a sute de mii de ani. Dar nu era oare tărîmul mistic al Hollywood-ului ca o reprezentare geologică accelerată de un milion de ori?

La urma urmei, începînd cu zilele cînd primii creatori de filme iritaseră localnicii folosindu-le străzile liniştite ca amplasamente pentru scene de film ce începeau în una sau două bobine, pînă la anii de grandoare şi declinul postbelic – întreagă această istorie zbuciumată se reducea la atît de puţine decade, încît mulţi dintre martorii începuturilor erei cinematografice erau încă în viaţă.

Unii dintre ei erau staruri venerabile, care locuiau în case monumentale, situate pe coline. Alţii erau octogenari bolnavi, terminîndu-şi vieţile în mici bungalouri departe de strălucirea reflectoarelor, în camere ieftine din Flats sau poate la *Country House,* faimosul azil al Hollywood-ului în care era adăpostită bătrîna generaţie.

Bineînţeles, aproape toţi erau şomeri acum şi aşa fuseseră din anii cincizeci cînd studiourile îşi pierduseră puterea. Dar erau aici, cei mai mulţi, în carne şi oase, precum copacii şi firele de iarbă de la stratul superior al secţiunii geologice. Trăind încă, în ciuda descompunerii inevitabile care va încheia curînd timpul lor pe suprafaţa pămîntului – dar plini de amintirile vii ale celor care trecuseră deja prin prim planul scenei.

Ei îşi aminteau! Annie îi vedea intervievaţi în emisiunile locale de televiziune, îi auzea la radio, le citea amintirile în ziare şi reviste faimoase. Cuvintele lor îi stîrneau respect şi admiraţie. Deşi deseori îşi serveau propriile interese şi nu erau prea siguri de memoria lor – erau martorii adevăraţi a prezenţei terestre a unor Barrymore, Harlow, Lombard, nume aureolate de grandoare, distincţie şi inefabile poveşti de dragoste.

Dar pentru cît timp? Cînd va dispărea şi ultimul martor?

Cît de perisabile erau fiinţele umane care îl construiseră şi locuiseră în maiestuosul şi trecătorul Hollywood de odinioară? Şi totuşi, ce amară ironie, mărturia permanentă, nemuritoare, a muncii superbe a acestor profesionişti – aclamată unanim drept cel mai mare efort colectiv din istoria cinematografiei mondiale – putrezea mai repede decît creatorii ei.

Pentru că mărturia se afla înregistrată pe un celuloid fragil, în bobine mutilate treptat de reluări, pierderi, sau aruncate de studiouri ca neproductive.

Pe Annie o întrista să se gîndească că în multe cazuri supravieţuitorii plini de riduri existau încă, în timp ce mărturiile feţelor lor tinere, ale uriaşului lor talent şi ale strălucirii se descompuseseră sau se pierduseră. Se pierduseră în rocă, pe cînd frunzele căzute, a căror ofilire urma să pătrundă în curînd în pămînt, zăceau încă la suprafaţă, vibrînd de amintiri, vechi iubiri şi resentimente – şi speranţe tenace, deşi tot mai slabe.

Hollywood-ul fusese întotdeauna, şi rămăsese şi acum, un tărîm al speranţelor nepieritoare, o ţară a viselor neobosită în crearea fanteziei.

Folosind cam cinci la sută din armata de actori, regizori, scenografi şi tehnicieni, oraşul continua să facă filme. Iar cei mai disperaţi dintre paraziţi şi foste glorii îşi purtau zîmbetele cuceritoare imaginîndu-şi un viitor în care printr-un miracol de nepătruns star-sistemul va reveni la viaţă şi odată cu el şi carierele lor.

Surîsurile lor curajoase îi sfîşiau inima lui Annie mai mult decît orice altceva. Trădau o însuşire aproape dementă a fiinţelor umane de a se crampona

de viitor chiar şi atunci cînd tentaculele nemiloase storceau viaţa din trupurile lor la fel ca şi din visurile lor.

Însă, în ciuda a orice altceva, era un viitor dominat de voci vibrante, de ochi strălucitori şi curioşi. Pentru că în fiecare nouă zi mulţimi de tineri aspiranţi îşi găseau drumul spre oraş, umplînd apartamentele din Flats împreună cu imigranţi hispanici şi orientali mai interesaţi de supravieţuire decît de faimă sau făcînd naveta din Valley pentru a participa la probe peste probe.

Abia observînd istoria care-i înconjura, nepăsători la sărăcia condiţiilor, cei încrezători îşi aduceau aici tinereţea şi talentul, hotărîţi să escaladeze înălţimile industriei filmului.

Mai toţi vor dispărea striviţi de ambiţia lor. Cîţiva vor ajunge în vîrf şi poate se vor rostogoli în jos. Nici unul nu era pregătit să renunţe încă.

Iar Annie era una dintre ei.

Fireşte, mintea ei nu se îndrepta niciodată asupra faptului că aparţinea mulţimii grăbite. Pentru că încrederea în talentul ei, împreună cu o credinţă aproape religioasă în propriul viitor, îi spuneau că era diferită.

Oricît ar fi fost Annie de conştientă de straturile multiple care făceau din Hollywood un loc atît de fascinant, nu-şi bătea capul să se intereseze de propriile ei straturi. Le lăsa să coexiste unul lîngă altul, inconştiente unul de celălalt, la fel cum sărmanii

vînzători şi chelneri din Flats ocupau apartamente în care trăiseră cîndva tineri actori destinaţi să ajungă marile staruri ale anilor douăzeci şi treizeci.

Pur şi simplu nu putea face un pas înapoi ca să aibă o viziune clară a propriei complexităţi. Aşa că niciodată nu văzu cu adevărat idealismul tineresc persistînd în ea alături de cinismul rece, fragil, care o proteja de nebănuitele capcane aşezate de viaţă în calea ei.

Nu-şi dădea seama nici de faptul că poseda o nevoie ancestrală dar crucială de a fi iubită, respectată, alintată şi în acelaşi timp un realism neînduplecat care se ferea de ideea de a depinde de altcineva.

Sub înfăţişarea calmă, zăcea o ambiţie brută, spaime înăbuşite, fantezii de adolescentă, teama de a fi singură, o nevoie disperată de a fi fericită şi o dorinţă arzătoare de ceva aflat dincolo de fericire.

Fiecare din aceste forţe îşi reclama propriul teritoriu fără să le recunoască dreptul celorlalte, la fel cum straturile secţiunii transversale erau nepăsătoare la cele aflate deasupra sau dedesuptul lor.

Aşa că atunci cînd Annie se întreba de ce continua să spere ca succesul să-i încununeze eforturile în comunitatea lumii spectacolelor decimată de declin şi şomaj, ocolea atacul propriei spaime şi reflecta calmă că, indiferent cît de mult s-ar fi schimbat lumea, şi încă se schimba, publicul va avea întotdeauna nevoie de distracţii.

Oamenii le vor cere mereu actorilor şi actriţelor să creeze personaje pentru ei, să le trăiască visurile şi fanteziile – destinele glorioase şi pedepsele oribile care din fericire nu le zdruncinau vieţile de zi cu zi,

dar cu care doreau şi aveau nevoie să se identifice prin teatru.

Iar teatrul în lumea modernă însemna film.

Istoria ridicării şi căderii Hollywood-ului nu includea doar trecutul. Pretindea şi un viitor. Iar acolo unde exista un viitor trebuia neapărat să existe şi şanse.

Asta îi era foarte clar minţii ascuţite a lui Annie. Dar mai rămînea o întrebare crucială.

De ce, dintre miile de tineri talentaţi, arzînd de ambiţie, dăruiţi artei lor, îndreptîndu-se acum spre Hollywood, sortiţi toţi eşecului, şi-ar găsi Annie Havilland calea spre succes?

Pentru că trebuia.

Răspunsul era simplu şi nerostit, pentru că aici bunul ei simţ ceda locul unei credinţe şi hotărîri fanatice.

Iar această tranziţie mută avea loc în fiecare noapte cînd în mansarda din Manhattan sau în apartamentul lui Beth din Valley, Annie se lăsa purtată de la preocupările zilei spre lapidarul tărîm crepuscular al introspecţiei care o conducea spre visele ei.

Va reuşi – pentru că trebuia. Niciodată nu-şi va trăda misiunea şi nu-şi va abandona programul.

Şi mai exista un motiv.

Beth Holland nu avea cum să ştie cînd se plimba alături de prietena ei frumoasă că aceste călătorii ale lui Annie prin Hollywood nu erau doar ale unei simple turiste.

În fiecare zi, fără excepţie, ajungea în faţa reşedinţei lui Harmon Kurth de pe Holmby Hills şi îşi oprea maşina lîngă porţile de fier.

Studiind bariera prin parbriz mintea ei se întorcea la cuvintele cu care Kurth încercase să-i interzică propriul viitor.

Nu vei mai lucra niciodată în Hollywood. Niciodată.

Vocea de la telefon a lui Kurth încă răsuna cu o claritate perfectă în memoria ei.

Dacă te apropii de mine, în viitor, voi avea grijă să te distrug.

Repeta cuvintele cu o premeditare lentă, continuînd să privească porţile ameninţătoare ale proprietăţii lui. Nu o speria. Dimpotrivă, însuşi ecoul cuvintelor lui pe buzele ei o făcea într-un fel să se simtă periculos de puternică, iar lumea lui Kurth fragilă şi candidă.

Apoi răsucea volanul şi se îndepărta pînă la vizita următoare. Însă umbra lui pîndea în oglinda retrovizoare din faţa ochilor ei, forţînd drumul dinaintea ei să se combine cu cel pe care îl parcusese deja.

Încă nu terminase cu Harmon Kurth.

– Ei, fetiţo, a venit timpul, spuse Beth privind la ceasul ei în timp ce aşteptau la un semafor de pe La Cienega. Hai să vedem dacă Michael e în stare să întîrzie.

– Va fi acolo, rîse Annie. E nebun după tine.

– Ce bine ar fi, replică Beth strîmbînd din nas. Cred că vrea să aibă o casă cu două maşini în garaj, trei cîini şi un papagal şi o cameră a copilului gata mobilată înainte de a cere unei fete să se căsătorească cu el.

– Aşteaptă şi vei vedea, insistă Annie.

Îi aruncă o privire prietenei sale înalte şi atrăgătoare, cîntărind în minte deosebirile adînci care le separau.

Fiica unor funcţionari modeşti din San Fernando Valley, Beth se făcuse atît de frumoasă cînd ajunsese în liceu încît se hotărîse să facă călătoria peste munţii Santa Monica pentru a vedea dacă are vreo şansă în lumea filmului.

Uşoara proeminenţă a nasului şi ochii apropiaţi într-un fel o ajutaseră, iar, după cîteva roluri nesemnificative, începuse încet să-şi rearanjeze priorităţile în direcţia găsirii unei companii masculine potrivite care să-i asigure permanenţă şi siguranţă.

Deşi încă avea un impresar şi din cînd în cînd dădea probe pentru roluri, citea *Daily Variety* şi se ocupa de zvonurile legate de diferite slujbe, era evident că nu o mai făcea din toată inima şi că sporurile salariului ei de secretară erau singurele de care depindea contul ei din bancă.

Annie nu putea şti că se datora în parte acestei renunţări treptate faptul că Beth se bucura atît de mult să o aibă lîngă ea. Încă din ziua cînd, în urmă cu şaisprezece luni, Annie se întorsese de la spital refuzînd calmă să explice originea ciudată a rănilor ei, Beth fusese uluită de scînteia scopului unic din ochii ei complecşi.

De atunci scrisorile laconice ale lui Annie o informaseră cu modestie de progresul ei ferm la New York. Iar acum că munca o adusese pe Coastă, era uşor de observat că ambiţia ei se închisese într-o armură care va rezista şi celor mai dure lovituri. Va rămîne aici, cu siguranţă.

Lui Beth îi plăcea să se întrebe dacă o misiune atît de imperativă va determina apariţia succesului în acest Hollywood muribund. Şi era intrigată de enigma pe care o reprezenta Annie, a cărei personalitate deschisă, sinceră, ascundea un fel de a fi deloc ocult, o esenţă misterioasă de care poate nici Annie însăşi nu era conştientă.

Indiferent ce era, se adăuga pregnant puterii ei de atracţie, deja uluitoare. În seara aceasta, la fel ca de obicei, bulevardele erau pline de fete frumoase care de generaţii saturau Hollywood-ul. Însă era clar că ochii obosiţi ai bărbaţilor se îndreptau îndelung asupra lui Annie.

În ciuda înfăţişării obişnuite, mai degrabă conservatoare a blugilor, a bluzei de bumbac care îi îmbrăţişa sînii şi a tenişilor atît de comuni, impactul ei asupra nopţii era de-a dreptul extraordinar.

Cîţiva trecători o recunoscură din reclama pentru *Cantele & Beale* şi vreo doi chiar îi cerură un autograf, pe care îl acordă rîzînd, pentru că nu aveau de unde să-i cunoască numele.

– Eşti grozavă, îi spuse o adolescentă, cu admiraţie şi încîntare. Nu te-am mai văzut şi în altceva?

– Nu prea cred, spuse Annie. Sînt doar o începătoare. Însă am fost un timp manechin. Poate mă cunoşti din reviste.

– Nu te lăsa, Annie, spuse fata, privind autograful.

– Îmi voi da silinţa.

După ce fata plecă, Beth o bătu pe umăr.

– Asta zic şi eu recunoaştere, spuse ea. Eşti deja la jumătatea drumului spre *Oscar*–uri.

Chiar în timp ce vorbea, ştia că Annie nu avea nevoie de faima ei modestă pentru a atrage atenţia.

Să fi fost în întregime cunoscută ar fi fost la fel de mult steaua care atrăgea privirile sutelor de trecători.

Annie era deosebită. Pe film sau în carne şi oase exista ceva special la ea. Beth se bucura că se poate scălda într-o mică parte a gloriei ei aşa cum se plimbau printre tineri de vîrsta lor.

S-ar putea să fie modul în care se apropia cel mai mult de un magnetism feminin extraordinar, sau de o persoană care într-adevăr se afla pe drumul spre faimă, sau de un destin şi mai grandios.

Pentru că Beth era convinsă că Annie va reuşi în Hollywood – sau va muri încercînd.

Au ajuns la *Tangerine*, barul în care Beth urma să-l întîlnească pe Michael. Sunetele puternice ale formaţiei de rock inspirate de popularul *Creedence Clearwater Revival* emanau în bufnituri ritmate din localul aglomerat.

– Haide, Annie, o rugă Beth cu jumătate de gură. Vino înăuntru cu noi. Poate că vei întîlni pe cineva care să-ţi placă. Vin aici oameni foarte drăguţi.

– Trebuie să plec, protestă Annie zîmbind. Salută-l pe Michael din partea mea.

– Zău, fetiţo, o mustră Beth, niciodată nu te distrezi. Nu-ţi poţi petrece viaţa doar muncind şi hoinărind singură. Ai nevoie de o companie.

Annie ridică din umeri, refuzînd politicos.

– Voi păzi casa, spuse Annie.

– Nu mă aştepta, spuse Beth a cărei poşetă mare conţinea tot ce era necesar pentru a-şi petrece

noaptea cu Michael, în a cărui apartament cunoştea fiecare cearceaf şi pernă. Şi ai grijă pe drum. Te poţi întîlni cu o grămadă de nebuni în zilele astea.

– Distracţie plăcută, spuse Annie cu un accent amuzat, plin de subînţelesuri. Îi mai făcu încă o dată cu mîna cînd uşile barului se închiseră în urma lui Beth. Apoi se întoarse, pregătindu-se să plece acasă pentru a-şi petrece seara în linişte şi singurătate.

Porni spre parcarea de pe bulevardul Santa Monica unde lăsase maşina ei de culoarea cireşii. Paşii îi erau vioi şi atletici în ciuda plimbării lungi pe care o făcuse deja cu Beth.

Magazine şi restaurante alternau cu localuri de noapte de toate felurile în această zonă frecventată de turişti, localuri, mulţi homosexuali şi tineri dornici să se vadă între ei şi să fie văzuţi. Era un cartier aglomerat şi zgomotos, dar nu periculos.

Aşa că Annie se plimba fără grabă pe lîngă tavernele necunoscute cînd se întîmplă ceva surprinzător.

Privirea îi fu atrasă de farmecul modern şi de stilul comercial uzat al unuia dintre localuri, o combinaţie atît de obişnuită în această parte a oraşului încît nu văzu uşa deschizîndu-se brusc în faţa ei.

Un bărbat cam greoi, îmbrăcat în pantaloni kaki decoloraţi şi o jachetă în carouri se năpusti afară din bar izbindu-se de ea, aproape răsturnînd-o.

Annie se clătină, încercînd să-şi recapete echilibrul. În timp ce o făcu, îşi dădu seama că bărbatul

era foarte beat. El dădu din mîini nesigur de el şi se sprijini de faţada tavernei, alunecînd în ciuda faptului că greutatea lui considerabilă ar fi trebuit să doboare fata fragilă, de care se lovise mult mai repede, decît pe el însuşi.

O fracţiune de secundă ochii lui se aţintiră asupra lui Annie. Erau cei mai ciudaţi ochi pe care îi văzuse vreodată. Mici, de un albastru atît de strălucitor încît păreau luminaţi dinăuntru, erau vioi în ciuda vălului beţiei, şi straniu de chinuiţi. Intensitatea lor îl făcea să arate ca o creatură dintr-o altă lume.

Dar se putea ca furia, bănui Annie, să fie sursa acelei lumini bizare pentru că în clipa aceea un barman tînăr ieşi afară şi îl apucă pe bărbat de jachetă.

– Du-te acasă, spuse el. Ţi-ai luat porţia. Sînt trei tipi înăuntru care ar vrea să-ţi spargă capul. Pleacă – în regulă? Vrei să- ţi chem un taxi?

Bărbatul replică cu o claritate surprinzătoare.

– Încă un pahar, spuse el. Îţi dau un bacşiş atît de gras că timp de o lună îţi poţi lua masa de pe străzi.

Tînărul se făcu roşu.

– Şterge-o, spuse el. Mişcă-ţi fundul. Cine te crezi?

– Liberace, cu o mînă legată la spate. Omul zîmbi. Şi destul de bărbat ca să-ţi arunc fundul de zahăr peste clădire oricînd vrei tu.

– Ascultă, spuse barmanul. Cunosc genul tău, prietene. Nu te laşi pînă nu te pocneşte careva. Fă-mi un serviciu şi lasă-te pocnit altundeva. N-am nevoie de necazuri aici.

– Cu plăcere, spuse bărbatul.

Cu o privire şireată în ochi îşi roti brusc un braţ mătăhălos trimiţîndu-şi pumnul strîns drept în bărbia

frumoasă a barmanului. Aşa beat cum era, puse destulă forţă în lovitură pentru a-l face pe tînăr să se clatine, şi-l determină să-i riposteze promt cu un pumn bine ţintit în stomacul lui umflat.

Bărbatul se aplecă din mijloc în timp ce Annie rămase nemişcată, şocată de violenţa din faţa ei.

Blestemînd, barmanul intră în local.

Bărbatul beat se aşeză cu greutate pe trotuar, sprijinindu-se de zidul de cărămidă. Un hohot de rîs pierdut îi răsună în gît, însoţit de un geamăt de durere. Fusese lovit foarte tare.

Privind în jos la el, lui Annie i se păru că observaţia psihologică a barmanului fusese foarte justă. Bărbatul părea mult mai uşurat, victorios chiar, acum că provocase un atac fizic asupra sa.

Annie se uită de la trupul lui prăbuşit la fereastra în spatele căreia se vedea barmanul cu un telefon în mînă.

Ceva din atitudinea sarcastică, plină de mîndrie a bărbatului rănit o făcu pe Annie să ezite să-l ocolească şi să-şi continue drumul.

El ridică încet ochii spre ea. Albastrul lor avea încă acea strălucire bizară, dar expresia lor era goală. Probabil că nu o recunoştea ca fiind fata de care se izbise.

Îşi înălţă o sprînceană batjocoritoare.

– Concepción? rosti el pe un ton afectat. Tu? Aici? Ce surpriză. Ce mai fac fetele de la orfelinat? Ai ajuns în această jalnică situaţie doar din respect pentru salvarea lor?

Annie se aplecă deasupra lui.

– Barmanul cheamă poliţia, spuse ea ingorîndu-i păsărească. Dacă nu pleci de aici îţi vei petrece

noaptea la închisoare.

– Magnific, spuse el, greutatea lui aproape trăgînd-o jos pe cînd se chinuia să-l sprijine. Vom merge împreună, bătrînico. Vom avea prilejul să discutăm despre vechile iubiri trecute. E un loc perfect pentru a sta de vorbă. Valetul de cupă şi regina de pică, nu? Ia-mi braţul.

Se clătină pe spate atît de brusc, încît Annie mai că se întinse peste el. Era mult prea beat pentru a putea merge. Puterea alcoolului îi copleşise reflexele. Pumnul îl vlăguise în întregime.

Din impuls Annie întoarse capul exact la timp ca să vadă un foarte rar taxi tîrîndu-se încet spre intersecţia aglomerată aflată la cîţiva metri distanţă. Îi făcu semn iar şoferul opri lîngă ea. Îi ceru să iasă din maşină şi îl ajută să-l ia de braţe pe bărbatul cel beat.

– Te rog grăbeşte-te, spuse ea. Bănuia că bărbatul era probabil foarte dornic să fie arestat, şi ar fi fost capabil chiar să atace un ofiţer de poliţie dacă i s-ar fi oferit şansa.

Împreună l-au aşezat pe bancheta din spate. Annie închise uşa în timp ce şoferul se instală la volan.

– Du-te acasă acum, îi spuse ea bărbatului. Ai băut destul în seara asta.

– Destul?

Ochii lui se aţintiră asupra ei privind-o cu o limpezime care părea să-şi cîştige puterea din ameţeala lui. Annie văzu în ei o inteligenţă intimidantă şi o la fel de intimidantă autodistrugere – însoţite de încă ceva ce-i trezi o amintire undeva în adîncul sufletului ei, o amintire care o înspăimîntă.

– Niciodată să nu spui cuvîntul ăsta, copila mea,

zise el. Eşti un înger păzitor şi mă vei conduce direct spre moarte, dar niciodată nu mai spune cuvîntul ăsta. Flutură spre ea un deget lung într-un gest de avertisment batjocoritor, înălţîndu-şi sprîncenele stufoase.

Şoferul se răsuci în scaunul lui.

– V-am mai dus şi altă dată, domnule Rhys, spuse el. Benedict Canyon, nu-i aşa?

Omul dădu din cap absent. În timp ce Annie privea prin geamul deschis, ochii lui zăboviră asupra părului ei lung şi din nou buzele lui se arcuiră într-un zîmbet abia schiţat de ironie şi triumf.

Apoi, parcă la un semn nevăzut, irişii albaştrii se întunecară, iar el păru să nu o mai recunoască sau să şi-o amintească. Annie sesiză că o scotea din mintea lui, jignit de eforturile ei de a-i fi de ajutor. Nu voia să fie salvat.

Capul lui cîrlionţat se mişca atunci cînd, cu o pasivitate intenţionată, se lăsă condus prin trafic.

Annie ajunsese deja la capătul străzii cînd o maşină a poliţiei opri în faţa tavernei, sirena ei scoţînd un scurt urlet. Întorcîndu-se să o privească pe furiş, Annie văzu numele *Harvey's* scos în evidenţă de neoanele roz din fereastra tavernei.

Zîmbi gîndindu-se la neverosimila şi neapreciata ei faptă bună. Străinul se arătase de-a dreptul nerăbdător să ajungă la închisoare. Apoi îl uită îndreptîndu-se repede spre parcare, îşi găsi maşina şi porni spre apartamentul lui Beth.

Pînă cînd făcu un duş şi se întinse în pat cu romanul pe care îl citea, ultimul lucru din lume pe care şi l-ar fi putut aminti era numele rostit de buzele şoferului de taxi.

Mai tîrziu se adînci într-un somn odihnitor, fără să fie deloc conştientă că avuse loc cea mai profetică întîlnire din tînăra ei viaţă.

Capitolul douăzeci

Au trecut mai multe luni.

Au fost luni dureroase pentru Annie. Programul ei se prelungea pînă la limita extremă, iar ea nu făcea nici un progres palpabil.

Reîntoarsă la New York îşi continua lecţiile de dans şi dicţie, munca cu Roy Deran, şi repertoriul incitant dar foarte obositor cu cei din compania *Century Players.* Acceptă destule oferte de manechin ca să aibă suficiente fonduri pentru chirie şi pentru călătoriile regulate la Los Angeles, unde Beth o primea ca pe o prietenă şi îi punea puţine întrebări despre cariera ei.

Cea mai importantă întrebare era care să fie următoarea ei mişcare. Îl urmărise pe Nick Marciano

făcînd pasul hotărîtor înaintea ei, părăsindu-l pe Roy Deran şi scena din Manhattan pentru a se stabili la Hollywood.

Ultima lor întîlnire îi lăsă un gust dulce-amar. Deşi Nick nu avea încă nici o promisiune pentru vreun rol la Hollywood, era dominat de o încredere neţărmurită. Cînd Annie îi spuse cît de mult îi admira curajul, el rîse.

– Nu mă admira, puiule. În primul rînd ticăloşii de pe Coastă nu mă pot opri. Voi apărea într-un serial în doi timpi şi trei mişcări. O să vezi. Voi juca într-un *Detaşament de Intervenţie*, într-un *Hawaii Cinci* – O, şi cîţiva tipi de la FBI – păi, nici nu o să apuci să-ţi dai seama şi voi fi cel mai grozav jefuitor de bănci şi criminal care a apărut vreodată pe ecranul televizorului.

Annie se uită în ochii lui întunecaţi, la bărbia pătrată sub nasul acvilin. Era atît de energic, un ştrengar de o vitalitate plină de muşchi – dar atît de vulnerabil în spatele aparenţei de bravură. Se temea pentru el. Exista ceva aproape tandru şi fragil în el. Şi ar fi avut nevoie de exact altceva în lumea filmului: un fel de a fi dur şi stăpîn pe sine, trăsături pe care era convins că le poseda, dar nu era adevărat.

– Nu, Annie. Îi zîmbi trăgînd-o mai aproape de el. Nu mă admira. Tu eşti singura din clasa noastră care are un viitor. Eşti singura actriţă adevărată din acea cameră şi Roy o ştie.

– Nu spune aşa ceva, îi reproşă ea. Ştii bine că nu e adevărat.

Drept răspuns, el o apucă de umeri şi se uită adînc în ochii ei, privirea lui devenind brusc foarte intensă. Mîinile de pe umerii ei erau atît de puternice

încît se simţea ca un copil în strînsoarea lor. O clipă crezu că era supărat. Apoi văzu lumina arzătoare, chinuită din ochii lui.

– Puiule, spuse el blînd, te iubesc.

Inima ei se înduioşă, simţind cum cuvintele lui o mîngîie. Ştia că erau adevărate şi ştia că niciodată nu le va putea rosti la rîndul ei.

– Nu ştiu cînd te voi mai vedea sau ce se va întîmpla, zise el. Trebuie să ţi-o spun acum. Să nu te simţi stingherită că o ştii. Şi nu-ţi face probleme – nu o voi repeta. Dar dragostea mea va exista întotdeauna dacă vei avea nevoie de ea. În regulă?

Ea dădu din cap, îngropîndu-şi capul la pieptul lui. Nick îi sărută fruntea, părul, şi îi ridică bărbia trecîndu-şi buzele peste ale ei. Atingerea lui era plină de renunţare. Ştia că ea nu-i putea aparţine, şi accepta acest adevăr ca pe o stare permanentă.

Annie ar fi lăsat să dureze acest moment cuprinsă de o tristeţe melancolică dacă nu s-ar fi temut că propria ei incapacitate de a-i dărui afecţiunea făcea parte dintr-o dezamăgire adîncă, nemărturisită, care se ascundea în spatele marilor sale speranţe. Pentru că ştia că nepăsătorii lui paşi prin viaţă erau îngreunaţi de o disperare secretă care nu putea duce la nimic bun.

Dar ce i-ar fi putut dărui din ea însăşi acestui tînăr bărbat frumos şi fragil care să-l înarmeze împotrivia cruzimii lumii? Cu siguranţă nu o inimă pe care nu avea cum să i-o ofere. Şi cu siguranţă nu plăcerea trupului ei fără participarea inimii.

Aşa că îl lăsă să plece în seara aceea, mîinile ei apucîndu-i gulerul şi luînd un fir din părul ei de pe umărul jachetei lui de piele. Dezvelindu-şi dinţii de pirat, el îi aruncă cel mai strălucitor zîmbet, apoi porni la drum.

Două zile mai tîrziu singurătatea se revărsă prin ea gîndindu-se că acum nu-l mai putea suna la apartamentul său aşa ca în trecut, nu mai putea lua cafeaua cu el în după-amieze furate programului ei încărcat, şi nu mai putea vedea la braţul lui ultima producţie de pe Broadway. Telefonul nu mai funcţiona iar apartamentul era deja ocupat probabil de alţi chiriaşi. Nick plecase.

Abia trecu o săptămînă şi primi o ilustrată de prost gust reprezentînd *Tail O' the Pup*, o tarabă din Hollywood unde se vindeau crenvurşti.

Pe spate se afla noua adresă, cu numărul apartamentului şi un mesaj de la Nick cu scrisul lui apăsat.

Totul e sub control, se putea citi. *Cei de la MGM mă vor pentru o reluare după GWTW*[1]*. O voi juca pe Mammy, dar nu mă plîng. Sari într-un avion. Îmi voi folosi influenţa ca să-ţi obţin rolul lui Scarlet.*

Era semnată, *Prietenul tău,* cu iniţiala *N.*

Deci se ţinea de cuvînt.

Fără Nick în New York, Annie se simţea îngrozitor de singură. Fusese prietenul ei cel mai apropiat,

1. Gone With The Wind = Pe aripile vîntului

confidentul ei, singura persoană pe care contase ca să-l asculte temerile legate de viaţa pe care şi-o alesese.

Nu exista nimeni care să umple golul lăsat de el. Din cauza programului ei inuman Annie nu găsise niciodată timp să se împrietenească cu adevărat cu ceilalţi studenţi ai lui Roy Deran sau cu colegii de la *Century Players* care toţi erau la fel de ocupaţi ca şi ea.

Între timp vechile prietenii din trecutul ei de manechin au fost eclipsate de îndîrjirea cu care îşi urma noua carieră. Iar tinerii actori şi actriţe care îi apăreau în cale la audieri, erau, în ciuda camaraderiei binevoitoare, Competiţia. Întotdeauna treceau pe lîngă ea fără să încerce să o cunoască mai bine.

Annie înţelegea de ce plecase Nick. Nu avea nici un sens să bată pasul pe loc cînd viitorul aştepta la mii de kilometrii distanţă. Pasul hotărîtor trebuia făcut.

Insă ea continua să ezite simţindu-se tot mai neliniştită pe măsură ce timpul i se strecura printre degete. Încercă să se consoleze cu faptul că reclama cu *Daysi* devenise un uriaş succes, că faţa ei, făcînd publicitate produsului se afla în toate revistele pentru femei. Iar la Hollywood, avea o identitate proprie şi la fel de vizibilă ca senzuala purtătoare de cuvînt a firmei *Cantele & Beale.*

Vizibilă, dar anonimă.

Ştia că avea nevoie de mai mult – de un mare salt înainte – dar nu ştia cum să-l realizeze.

Capitolul douăzeci şi unu

Era o primăvară tîrzie în Manhattan cînd Annie fu chemată la Hollywood ca să pozeze pentru cîteva fotografii publicitare pentru *Cantele & Beale.*

Al Cantele o întîmpină ca pe o fiică şi insistă ca ea să vină la cină, unde soţia lui, Shirley, cîndva foarte rece, o tratã ca pe o nepoată cu multă judecată căreia i se putea plînge de copiii ei neascultători.

Vestea cea mare era că Beth şi Michael se logodiseră în sfîrşit. Annie se bucura pentru amîndoi, deşi ştia că acum locul ei convenabil din Valley va dispărea şi va trebui să-şi găsească o altă locuinţă.

Îi va lipsi umorul caustic al lui Beth şi combinaţia de încredere, prietenie şi discreţie care făceau din ea o colegă de cameră perfectă.

Fireşte, să-i simtă lipsa lui Beth însemna că îşi va găsi motive de a se reîntoarce pe Coastă. În acel moment peisajul Hollywood-ului părea mai închis ca niciodată pentru ea, cu toate că faţa ei era o parte din el, mică dar vizibilă. Era fericită pentru Al Cantele şi pentru Jerry Beale, dar habar nu avea cum să stabilească o legătură între reclamele lor comerciale şi o altă muncă. Trecerea îi va cere să dea dovadă de o ingeniozitate şi de o imaginaţie pe care pur şi simplu era prea obosită pentru a le concepe.

Îl văzu pe Nick de două ori în acea săptămînă. Arăta bronzat şi fericit cînd o întîmpină la *Musso & Frank* de pe Hollywood Boulevard, învîrtind între degete un tradafir înainte de a o îmbrăţişa ca un urs.

Însă cu cît îi studie faţa mai de aproape cu atît i se păru mai chinuită. Îi spuse că fusese abordat de un producător, Bob Romero, care urca pe treptele faimei, pentru un serial de televiziune – un rol care va duce la „ceva", dacă va şti cum să-şi joace cărţile, dar nu părea entuziasmat sau mîndru de realizarea lui.

Apartamentul lui era într-o clădire veche în stilul neo-maur situată în Flats, la sud de Santa Monica. Destul de plăcut, cu o mică instalaţie de aer condiţionat care bîzîia la fereastră, însă cu nimic mai puţin jalnic decît locuinţa lui din Soho.

Annie lucră mult şi repede cu Martin Fiore, abătîndu-şi atenţia de la sentimentul de zădărnicie care o rodea pe dinăuntru. Toţi curenţii subterani din jurul ei păreau într-un fel prevestitori de rele. Încercă să facă

faţă inevitabilei întoarceri la New York în căutarea unor noi iniţiative care păreau să nu mai apară.

Apoi se petrecu ceva neaşteptat.

Vocea înregistrată de robotul telefonului din apartamentul lui Beth era familiară şi prietenoasă.

– Draga mea, spuse Hal Parry, pregăteşte-te de petrecere. Tocmai am sosit. Locuiesc la Beverly Wilshire. Noi doi vom merge la un chef. Şi încă la unul trăsnet! Acasă la Harry Gold. E unul dintre cei mai mari producători. Toţi cei care sînt cineva vor fi acolo, aşa că ar fi bine să arăţi cît mai superb – ceea ce înseamnă să vii aşa cum eşti. Trimit şoferul mîine la ora opt. Sună-mă.

Cînd ea o făcu, el îi confirmă invitaţia. Mulţumită noii sale celebrităţi din New York, devenise iar un mare nume în lumea filmului. I se oferise de lucru la mai multe spectacole de varietăţi şi cîteva programe speciale de televiziune. Se vorbea chiar despre o reluare a unuia din faimoasele sale musical-uri, Hal urmînd să-şi recreeze propria coregrafie.

Hal era în fonduri şi stăpîn pe situaţie.

Veni să o ia într-o maşină închiriată al cărei interior era foarte elegant, şoferul extrem de sobru cînd Hal o îmbrăţişă pe Annie şi îşi urlă fericirea pentru norocul

care dăduse peste el.

– Vrei şi tu, draga mea? o întrebă el radiind, ţinînd în mînă o sticlă de *Jack Daniel's* luată din barul mic, ascuns între scaunele din spate.

– Nu, mulţumesc. Annie clătină din cap. Şi tu ai grijă ce faci, Hal. Am nevoie de tine în seara asta.

– Prostii, ridică el din umeri, umplîndu-şi paharul. Nu e nimic deosebit la o petrecere la Hollywood, Annie. Pur şi simplu te plimbi dintr-o cameră în alta. Îi demonstră cu un deget scurt şi gros într-o mişcare circulară. Şi nu vei rămîne singură, asta e clar. Nu dacă te- ai îmbrăcat aşa.

În spatele ochelarilor, ochii îi luciră de admiraţie observîndu-i rochia verde şi elegantă pe care o îmbrăcase. Bretelele fine şi decolteul adînc îi expuneau frumuseţea braţelor şi a umerilor. Un mic pandativ de jad îi mîngîia sînii, potrivindu-se cu cerceii din urechi. Părul îi cădea graţios la spate. Parfumul ei era ameţitor.

– Sper să nu mă fac de rîs, spuse ea. Nu cunosc pe nimeni de la petrecerea asta.

– Cu atît mai bine, spuse Hal înghiţind o porţie zdravănă din pahar. Te vei distra studiind populaţia locală. E mai uşor să-i urmăreşti făcîndu-şi de cap cînd nu le datorezi nimic. Dar nu uita, adăugă el mai serios, totul la o petrecere de la Hollywood e legat de afaceri. Fiecare cuvînt, fiecare zîmbet. Ai înţeles? Oamenii ăştia n-au venit ca să se amuze. Caută afaceri şi pe cei pe care îi pot înşela pentru a realiza acele afaceri. Aşa e în oraşul ăsta, draga mea.

Ea dădu din cap, simţindu-se nervoasă, în ciuda convingerii că remarcile lui Hal erau corecte. La urma urmei, ce s-ar putea întîmpla în această seară care să

o privească personal?

Cît de mare dreptate avusese Hal în privinţa comportării oaspeţilor, Annie descoperi foarte curînd.

Harry Gold locuia într-o casă lîngă Stone Canyon Road în Bel Air, o monstruozitate neo-gotică de cel puţin treizeci de camere răspîndite pe cinci acri de pămînt care păreau prea puţini pentru ea. În gigantica parcare circulară se aflau mai multe Rolls Royce-uri decît îşi imaginase Annie că ar putea exista într-un singur loc. Limuzina Mercedes închiriată de Hal arăta aproape ponosită într-o astfel de companie.

Luîndu-şi inima în dinţi Annie fu escortată înăuntru de un Hal amabil şi sociabil, care o trase pe lîngă un portar încruntat, îi strînse uşor mîna şi o abandonă aproape imediat.

Annie urmări fără să poată face nimic cum corpul lui mic şi rotund se îndrepta grăbit spre un bărbat pe care nu îl cunoştea. Cei doi dispărură într-o grădină spaţioasă, lăsînd-o complet singură.

Acceptă un pahar de şampanie de la un chelner prea frumos şi se plimbă prin cele două mari saloane de la parter. Mobila era Ludovic al XVI-lea, convoarele înspăimîntător de groase, pe pereţii se aliniau peisajele şi portretele unor pictori al căror stil Annie îl recunoscu din cursurile de artă de la colegiu. Sculpturi a căror vechime nu o putea determina decorau piedestale şi rafturi cu cărţi într-o tăcere maiestuoasă.

Oaspeţii erau la fel de exotici ca şi împrejurimile. Toţi erau îmbrăcaţi în culori pastel neobişnuite şi imprimeuri ingenioase, bărbaţii în costume elegante, femeile în rochii sinuoase sau pantaloni largi. Stilurile erau cele mai noi, materialele descurajant de scumpe, accesoriile de cel mai bun gust.

Annie se simţi ca o fată săracă în rochia ei drăguţă. Măreţia din jurul ei era sufocantă. În fiecare licăr de culoare estompată se vedea influenţa magazinelor de pe Rodeo Drive. Cu fiecare foşnet de material şi clinchet de bijuterie, atmosferele rarefiate de la *Giorgio, Van Cleef, Gucci* şi *Cartier* îşi trimiteau esenţa prin încăperi.

Lucrul cel mai uluitor fu pentru Annie lîncezeala tihnită a oaspeţilor prezenţi, deşi conversaţiile lor individuale erau destul de animate. Toată lumea vorbea încet, controlat şi surprinzător de calm în gesturi şi mişcări.

Îşi interpretau bogăţia şi pasivitatea la fel de mult pe cît o posedau. Drept rezultat păreau o specie de creaturi de seră, deosebindu-se cu mult de obişnuita specie umană.

Şi erau atît de bronzaţi! Chipurile mîngîiate de soare erau la fel de omniprezente ca limuzinele Rolls Royce, bijuteriile *Hermés,* paharele de şampanie *Waterford*. Bine şlefuiţi şi uniformi, confirmau impresia unei exotice specii apatice, fiinţe impunătoare care răsăriseră pe aceste coline, cizelaţi filogenetic atît de soare cît şi de bogăţia lor.

Annie trecu prudentă printre ei, temîndu-se să iasă în evidenţă precum un vagabond la o gală Rockefeller.

Spre surprinderea ei, doar la cîteva minute după dispariţia lui Hal, se apropie de ea un bărbat arătînd sigur de el şi îmbrăcat într- un costum scump.

– Stan Rustin, se prezentă el, brăţara de la încheietură zornăindu-i cînd dădu mîna cu ea. Încîntat să te văd aici. Te-am văzut în reclamele de la *Cantele & Beale* – dinamită.

– Da? întrebă Annie. Sînteţi foarte amabil.

– Oh, îmi ţin ochii deschişi. Pot să te întreb cum te numeşti?

– Annie. Annie Havilland.

– Deci, ia spune-mi – cum îţi place California, Annie?

– Foarte mult. Eu...

– Ascultă, Annie, n-ai nimic împotrivă să-ţi spun Annie, nu-i aşa? Eşti exact de ce are nevoie oraşul ăsta. Vocea lui Stan Rustin era joasă, cuvintele răsunînd de o grabă neliniştitoare care se potrivea cu stălucirea neobişnuită din ochii lui. Ai o prospeţime, un sex-appeal care va răsuci multe capete aici. Sînt impresarul lui Jack Seaton, iar Jack şi cu mine am discutat despre cîteva proiecte care sînt parcă făcute pentru tine.

Fără să piardă ritmul accelerat în care îi vorbea, începu să-i descrie cîteva scenarii care cereau interpretări feminine atrăgătoare şi discută plin de entuziasm despre programul încărcat al clientului său. Jack Seaton era un nume pe care Annie îl văzuse apărînd în mai multe filme de televiziune. Presupuse că scenariile despre care i se vorbea aparţineau vreunei reţele de televiziune. Stan Rustin părea foarte serios.

– Ascultă, spuse el, voi vorbi cu Jack mîine. Dacă ai timp sînt sigur că vom putea aranja o întîlnire pentru săptămîna viitoare. Eşti disponibilă?

– Mda, spuse Annie. Eşti foarte drăguţ să te interesezi...

– Nici vorbă, o mustră el. Este meseria mea să văd oamenii de valoare care sînt pe cale să reuşească. Jack va fi încîntat să te întîlnească. I-au plăcut enorm

reclamele tale.

– Mulţumesc, se bîlbîi ea, simţindu-se incapabilă să ţină pasul cu ritmul îndrăcit al replicilor lui.

– Ascultă, o întrerupse el, ochii lui privind dincolo de umerii ei. Detest că trebuie să te las dar e cineva pe care trebuie să-l salut înainte ca să plece. Afaceri, înţelegi. Îi scutură din nou mîna. Sînt fericit că te-am cunoscut. Te voi suna. O seară plăcută.

Încruntîndu-se preocupat de ceva, plecă de lîngă ea.

Cîteva clipe mai tîrziu îl văzu cufundat în conversaţie cu doi bărbaţi pe care ea nu îi cunoştea. Atitudinea, deşi încă controlată şi rezervată, părea slugarnică. Privirea din ochii lui îndreptaţi cu atenţie în sus, combinată cu zîmbetele amabile şi micile chicoteli pe care le scotea în timp ce-i asculta vorbind, arătau clar că prezenţa celor doi îl copleşea.

Mai tîrziu îi povesti lui Hal despre întîlnirea ei. El zîmbi cinic.

– Îl ştiu pe Stan, spuse el. Ce ţi-a spus au fost aiureli. Numele lui Jack Seaton nu înseamnă nimic în oraşul ăsta. N-a mai adus nici o centimă reţelei de televiziune în ultimii şase ani. Nici măcar nu-şi mai poate permite roluri principale. Stan a luat legătura cu tine aşa, ca să încerce marea cu degetul.

Se aplecă mai aproape de ea.

– Nu uita: niciodată să nu dai vreo atenţie la ce spun oamenii în Hollywood. Nu contează decît ceea ce fac. Acum, dacă Jack Seaton ar face ca un producător să-l sune pe impresarul tău, ţi-ar ajuta să dai o probă, ţi-ar trimite un contract, asta ar însemna ceva. I-ai rămîne datoare lui Jack. Dar ceea ce spune Stan Rustin la o petrecere nu înseamnă nimic, doar

că se întreabă cît de bună eşti la pat şi ce anume ai de gînd să faci.

Ridică din umeri.

– Şi apoi Stan e mare amator de droguri. Nimeni nu-i mai dă importanţă. Nu pentru că restul n-ar fi şi ei nişte drogaţi. Ridică virtuos paharul cu coniac. Cel puţin eu pot să mă laud că mă ţin deoparte de orice altceva cu excepţia sosului de calitate.

Fu întrerupt de o fluturare a unei mîini venind din celălalt capăt al camerei. În timp ce o luă din loc Annie putu să vadă că paşii nu-i mai erau deloc siguri. Mai rău chiar, cînd se lansă în obişnuita sporovăială agitată şi încordată cu bărbatul şi cu femeia care îl chemaseră lîngă ei, Annie observă şi la el urme din servilismul lui Stan Rustin.

În decursul serii Annie întîlni mai mulţi Stan Rustin.

O obosiră repede falsele lor manifestări de afecţiune, întrebările şirete despre ce făcea în oraş şi interesul lor prea entuziast de a se întîlni cu ea ca să discute despre o afacere, un scenariu, un concept.

La ceea ce ştia deja despre fauna umană de la Hollywood adăugă o nouă informaţie. Fiecare dintre cei prezenţi în casa lui Harry Gold purta aceeaşi mască de bază. Exprima un inepuizabil amalgam de tinereţe, succes şi o nestăpînită emoţie.

Creatura tip Hollywood, judecată după aparenţe, se distra excelent, o făcuse dintotdeauna, şi se oprea din programul încărcat şi profitabil doar atît cît să aştepte cu nerăbdare un viitor fără sfîrşit de împliniri

creative, dublarea averii şi jocul sub soare.

Trist, dar nu-ţi trebuia decît cîteva minute ca să studiezi aceste măşti şi să-ţi dai seama că sub ele se ascundea o doză puternică de oboseală, disperare tăcută, şi, foarte des, chimicale periculoase.

Annie nu putu să nu observe că pe lîngă aceste chipuri frumos bronzate, maniere politicoase şi îmbrăcăminte scumpă, erau omniprezente mici bolboroseli, ciudate străluciri ale ochilor care semnificau combinaţii între droguri şi alcool mult prea complexe pentru a le putea cîntări bine, dar imposibil de ignorat.

Annie nu era străină de aşa-numitele substanţe halocinogene devenite cunoscute în climatul haotic din ultimii ani. Mulţi dintre prietenii ei din New York, printre ei şi Nick, experimentau sporadic cu LSD, mescalină şi mirosul dulce-amărui al marijuanei, acestea ajungînd ceva obişnuit la cele mai multe petreceri din Manhattan.

Dar spre deosebire de tinerii fumători care se numărau printre cunoştinţele ei, ale căror manifestări se reduceau la rîsete prosteşti, puseuri bruşte de foame, şi în final, un somn adînc în sunetul muzicii rock, aceşti californieni părea că se drogau tot timpul, împletind senzaţiile de beatitudine în esenţa vieţii lor la fel de intim pe cît soarele îşi lăsa amprenta pe carnea lor.

Doamne apără-mă de droguri, îşi zise ea cutremurîndu-se uşor, mai puţin din dispreţ pentru creaturile din jurul ei cît din milă. Le mulţumi stelelor ei norocoase că singurul viciu care îi domina existenţa era munca. Era suficient de mistuitoare.

Annie se uită la ceas. Rămase mirată văzînd că trecuseră doar două ore. Se simţea de parcă ar fi stat

aici de un an întreg.

Era îngrozitor de deprimant să audă fără să vrea limbajul folosit de oaspeţii lui Harry Gold în discuţiile lor. Hal avusese dreptate: dincolo de fiecare cuvînt şi zîmbet se afla o spaimă cumplită şi o aviditate ce amintea de animalele de pradă.

Nu-i venea să exprime prea multă simpatie pentru oamenii care treceau pe lîngă ea, pentru că în josnicia lor erau pregătiţi să se împingă în iad unul pe celălalt. Erau o specie creată de 95 la sută şomaj într-o industrie care era totuşi capabilă să-i încoroneze pe cîţiva dintre ei cu notorietate şi o avere uriaşă.

Nu puteai decît să simţi admiraţia unui biolog pentru abilitatea lor de a supravieţui pe un teren atît de arid, aceşti vulturi disperaţi, apatici, bronzaţi, gata să se hrănească din stîrvul altora. Era o supravieţuire pentru care cei mai mulţi fuseseră obligaţi să sacrifice tot ce era mai bun în ei, iar inimile lor erau de mult frînte şi cicatrizate de pe urma eforturilor depuse.

În cele din urmă, infinita lor tristeţe o impresionă pe Annie cel mai mult, precum şi fărîma de curaj inutil care îi făcea să umble agitaţi prin încăperile lui Harry Gold.

O excepţie binevenită se dovedi a fi Norma Crane, o femeie frumoasă în jur de şaptezeci de ani, pe care Hal i-o prezentă lui Annie luînd-o cu el într-un solariu liniştit.

Faţa ei prietenoasă, ridată de vîrstă şi de anii înde-

lungaţi petrecuţi la soare, arăta atît de familiară încît Annie spuse plină de tact că este o mare bucurie pentru ea să o întîlnească înainte ca Hal să amintească de perioada ei de glorie din epoca filmului mut.

– Norma Crane, anunţă el, a fost şi este cea mai mare doamnă din acest oraş ignorant.

Lacrimi îi apărură în ochi cînd se aplecă să o îmbrăţişeze, apoi şi le şterse imediat cînd le lăsă singure.

– Voi două, dragele mele, ar fi minunat să vă cunoaşteţi mai bine, spuse el.

Spre surprinderea şi uşurarea lui Annie, Norma era o adiere de aer proaspăt în acest decor claustrofobic.

– Sînt aici doar ca să fiu expusă în vitrină, spuse ea sorbind dintr-un pahar. Lui Harry îi place să aibă la îndemînă cîteva din fostele staruri ca ornamente pentru astfel de ocazii. Iar nouă, celor bătrîni, ne oferă prilejul de a ne simţi mai importanţi pentru o seară.

Annie ar fi fost dornică să o facă pe Norma să vorbească despre trecutul ei palpitant, însă bătrîna doamnă preferă să-şi îndrepte asupra prezentului inteligenţa ei ascuţită.

– Priveşte în jurul tău, Annie. Ceea ce vezi este un cimitir. E plin de cadavre ca şi mine, cu ambele picioare în groapă, şi de cîteva fantome rătăcind prin noapte. Toţi ne-am supravieţuit nouă înşine, lamentîndu-ne despre o lume care a încetat să existe acum douăzeci de ani.

– A fost televiziunea marea vinovată, aşa cum se spune? întrebă Annie.

– Televiziunea, da, dădu din cap Norma. Oh, se

vorbeşte despre faptul că gusturile s-au schimbat după război, despre angajările scoase în afara legii de audierile din anii patruzeci, pentru ca studiourile să nu-i mai poată oferi publicului hrană spirituală. Şi încă se mai discută despre HUAC[1] şi renumele prost pe care l-am primit toţi ca urmare a listelor negre. Dar adevărul este că oamenii au început să rămînă acasă tot mai mult cînd a devenit mai ieftin să se uite la televizor decît să meargă seara la un film.

Zîmbi tristă.

– Fireşte, televiziunea n-a fost nici pe departe la fel de interesantă ca un film bun, iar reclamele au făcut-o şi mai cumplită. Însă şi-a făcut treaba: a ucis cinematografia şi Hollywood-ul odată cu ea. Adică, vechiul Hollywood. Cel dominat de studiouri.

Rîse încet:

– La naiba, Annie, studiourile noastre au rămas acum doar o amintire. *MGM, Warners* şi *Fox* există doar ca să închirieze spaţiul unor producători independenţi, pentru filme şi seriale de televiziune.

Annie dădu din cap.

– Oamenii duc lipsa unor staruri ca dumnea-voastră.

– Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi Norma. Ei bine, scumpo, oameni ca mine sînt pe cale de dispariţie acum. Noi şi lumea în care am trăit. Şi de ce nu? Toată lumea moare pînă la urmă.

Atinse mîna lui Annie.

---

1. House Un-American Activities Committee = Comitetul Camerei Reprezenţilor pentru cercetarea activităţilor antiamericane (în epoca lui McCarthy)

– Îi vei auzi pe oameni vorbind despre televiziunea cu plată la petreceri ca aceasta. Toţi cred că va readuce trecutul şi vom fi puşi din nou la treabă. Ei bine, nu va fi aşa. S-ar putea să schimbe cîteva lucruri cînd şi dacă se va întîmpla aşa, dar nu va readuce vremurile nebune ale tinereţii noastre, cînd eram trataţi ca nişte sclavi răsfăţaţi, munceam enorm, ni se împlineau toate dorinţele şi eram îmbrăcaţi ca nişte manechine de pe un tort de nuntă. Nu, lumea aceea a dispărut. A fost crudă, amuzantă, însă pur şi simplu a dispărut pentru totdeauna.

Văzînd privirea visătoare a lui Annie, zîmbi cerîndu-i parcă iertare.

– Nu mă băga în seamă, draga mea. Cred că am avut prea mult timp liber ca să-mi treacă prin minte doar gînduri sumbre. N-ar trebui să te întristeze trecutul. Ce există în el altceva decît o cale pentru viitor? Întotdeauna vor exista vedete, la fel de mari ca pe vremuri. Oamenii au nevoie de ele.

Annie cîntări atentă adevărul cuvintelor rostite de Norma. O lume dispăruse din Hollywood, şi nu se mai reîntoarce niciodată. Norma îi aparţinuse şi o purta intactă în ea, ca pe o fantomă într-o sticlă. Nu putea fi reînviată decît prin memorie.

Pe de altă parte, astăzi încă se mai făceau filme, şi odată cu ele, cariere de actori. Vedete ca Warren Beatty, Dustin Hoffman, Faye Dunaway şi Barbra Streissand se înălţau strălucitor pe firmamentul rarefiat al Hollywood-ului, gol şi uitat. Acelaşi lucru se adeverea şi în privinţa unui număr mic de regizori, scenarişti şi producători talentaţi.

Hollywood-ul era un teren pe care şansele preţioase creşteau ca nişte mlădiţe încăpăţînate în

deşertul prezentului, şi în care un viitor imprevizibil se înălţa dincolo de amintirile încîlcite ale celor a căror vreme apusese.

– Şi tu, Norma? întrebă Annie.

– Le am pe nepoatele mele, casa, albumele. Bătrîna ridică din umeri, pufăind din ţigară. Şi, rîse ea, pe impresarul meu. Pariez că nu ştiai că marile agenţii ne ţin pe cîţiva din noi pe statele lor de plată, doar ca le putem spune prietenilor că încă ne reprezintă cineva, încă mai lucrăm la ceva, încă mai avem speranţe. Firește, nu ne obţin nici un fel de roluri pentru că nu mai există aşa ceva şi nimănui nu-i mai pasă de noi. Încă puţin din gloria noastră trecută se lipeşte de ei, iar noi avem senzaţia că nu sîntem complet uitaţi. E un beneficiu mutual.

O sclipire răutăcioasă apăru în ochii ei.

– Îmi place să le dau un telefon o dată la cîteva luni, spuse ea, doar ca să mă distrez puţin pe seama lor.

Îşi stinse ţigara.

– Nu, Annie, sînt o bătrînă fericită care şi-a trăit vremurile de glorie, şi cu asta am terminat. Dacă am învăţat un lucru, acela e că trebuie să ajungi să te respecţi pe tine însuţi cînd steaua începe să pîlpîie. Prea mulţi dintre noi n-am învăţat această lecţie decît atunci cînd a fost prea tîrziu. Sînt al naibii de mulţumită că m-am măritat cu Jimmy, odihnească-se în pace, şi mi-am trăit şi viaţa mea.

Strînse mîna lui Annie.

– Dacă eşti dispusă să accepţi un sfat de la o fostă vedetă ca mine, să faci ce am făcut şi eu: găseşte un bărbat care să te iubească şi ţine-te de el cu toată forţa ta, indiferent cît de sus vei urca sau cît

de jos vei coborî.

Annie simţi că erau singurele cuvinte valoroase pe care le auzise în toată seara. Deşi o tulburau, pentru că nuanţa de avertisment din ele o nimeri în plin.

Se părea că Norma, cu tot cinismul ei referitor la lumea filmului, credea instinctiv că Annie avea un viitor în ea, deşi abia se cunoscuseră. Iar Norma părea să sesizeze că Annie era departe de a se implica într-o relaţie amoroasă ce putea să-i distragă atenţia de la misiunea ei fanatică. Cuvintele ei prietenoase indicau că nu era prea tîrziu să schimbe o cale care ar putea fi dezastruoasă – presupunînd că Annie e capabilă de o astfel de schimbare.

Norma plecă devreme, glumind că are nevoie de somn pentru a-şi păstra frumuseţea şi va rămîne în siguranţă acasă pînă la următoarea ocazie cînd va fi scoasă de la naftalină.

Îi promise lui Annie că o va suna în cursul săptămînii următoare şi o va invita la prînz pentru a-i cunoaşte nepoatele. Annie simţi că era singura promisiune de la această petrecere care urma să fie împlinită.

După plecarea ei o oboseală teribilă o cuprinse pe Annie, îngreunîndu-i eforturile de a face conversaţie cu atît de mulţi oameni complet străini din acest mediu deprimant.

Începu să evite grupurile de oaspeţi care continuau să discute şi porni rătăcind dintr-un salon opu-

lent în altul, admirînd picturile, sculpturile şi antichităţile cu care Harry Gold se înconjurase, garantîndu-i o respectabilitate credibilă, nu cu mult diferită de cea a lui Hal din apartamentul lui din Manhattan cu mobila închiriată şi pivniţa de vin.

În cele din urmă ajunse în bibliotecă, pe pereţii căreia se înşirau dulapuri de sticlă cu cărţi, iar mobilierul era din piele creînd o ambianţă fals sociabilă. Portretele aflate în clar-obscurul pereţilor se adăugau la umbrele şi aura de linişte şi pace a încăperii.

Într-un colţ, pe o masă din secolul al optsprezecelea, se afla un mic bar, aşa cum părea să existe în toate camerele casei. Printre carafele de cristal umplute cu diferite băuturi Annie zări una cu sifon. Puse gheaţă şi o felie de lămîie într-un pahar apoi turnă lichidul spumos. Se răsuci să le arunce o privire mai atentă seturilor de volume legate în piele aflate pe rafturi.

Se opri înmărmurită cînd îşi dădu seama că nu era singură.

În scaunul confortabil din piele de la fereastră, cu o carte pe genunchi, cu un pahar mare de whisky pe măsuţa de lîngă el, se afla nimeni altul decît bărbatul de care se lovise pe bulevardul Santa Monica şi pe care îl salvase de la o iminentă arestare pentru comportament violent în stare de ebrietate.

El nu ridică privirea spre ea. Părea absorbit de carte. O ţigară arsese singură în scrumiera de lîngă el. Buzele îi erau strînse iar, sub pleoapele lăsate, ochii lui alunecau peste rîndurile tipărite.

Pe cînd Annie îl privea el întoarse repede o pagină. Capul lui, încoronat de păr cărunt şi cîrlionţat

la fel de răvăşit ca şi prima oară cînd îl văzuse, se aplecă în jos imperceptibil. Degetele erau pătate în galben de la ţigări – *Lucky Strike,* judecînd după pachetul de pe măsuţa de marmură.

Dintr-odată Annie se simţi îngrozitor de stînjenită, pentru că liniştea din cameră, determinată şi de intensa concentrare a străinului era apăsătoare. Era clar că nu o auzise intrînd, iar clinchetul cuburilor de gheaţă din paharul ei nu-i atrăsese atenţia, deşi stătea doar la un metru şi ceva în faţa lui.

Continua să citească, mîinile lui strîngînd cartea cu o energie reţinută. Annie încercă, fără prea mare succes, să găsească ceva de spus şi se afla pe punctul de a face cîţiva paşi în spate pentru a ieşi cît mai discret, cînd el izbucni în rîs.

Un hohot puternic şi scurt, apoi închise ochii pentru o clipă. Înseamnă pasajul din carte cu un deget şi luă o înghiţitură înspăimîntător de mare din paharul cu whisky, care era aproape gol cînd îl puse jos.

– Ha! rîse el din nou. Isuse...

Apoi cînd întinse mîna să-şi termine băutura o văzu pe Annie.

Nu spuse nimic cîteva clipe studiind-o, ridicîndu-şi o sprînceană stufoasă. Nu se vedea nici un semn pe faţa lui că ar fi recunoscut-o. Arăta foarte treaz în comparaţie cu seara în care îl salvase, însă sclipirea care ardea în ochii lui sugeră că era fie într-o stare de excitare nervoasă, fie că resimţea efectele băuturii. Annie se întrebă cît de mult băuse deja.

În cele din urmă îi zîmbi, deschise cartea şi îşi drese glasul. O notă de amuzament se distinse în cuvintele lui cînd începu să citească cu voce tare.

„Din moment ce multe femei îşi pierd frumuseţea

pe măsură ce înaintează în vîrstă încearcă să afle dacă, cu faţa care le-a rămas, şi-ar putea construi într-un fel una nouă. Deplasînd centrul de gravitate de pe feţele lor şi recompunînd trăsăturile în jurul lui încearcă la cincizeci de ani un nou gen de frumuseţe, mai mult sau mai puţin după cum cineva încearcă la o vîrstă mijlocie o meserie nouă, sau, pe un teren care nu mai este fertil pentru viţa-de-vie să planteze sfeclă."

Îşi mută privirea ironică pe lîngă Annie spre uşa în spatele căreia petrecerea lui Harry Gold era în plină desfăşurare. Înţelese aluzia lui la o întreagă categorie de femei pe care ea le întîlnise în această seară. Înainte să dea din cap în semn de aprobare, el ridică un deget şi continuă să citească.

„Altele încearcă să păstreze legătura cu ceea ce a fost cel mai individual aspect al farmecului lor, însă deseori noul material brut al feţelor lor nu le este de nici un ajutor. Femeia al cărei zîmbet ambiguu, melancolic a fost principala ei atracţie nu-şi mai poate face liniile graţioase să se ridice la suprafaţa obrajilor ei îmbătrîniţi.

Renunţînd la luptă, simulează o altă mască, de data asta o ilaritate strălucitoare, dornică de amuzament, căreia ridurile i se oferă într-un mod maleabil – şi, din întîmplare, reuşeşte să atragă un întreg nou cerc de admiratori care sînt prea tineri pentru a-şi aminti de înfăţişarea ei originală, doar dacă n-au văzut-o în fotografii, dar care o caută acum pentru că este viaţa fiecărei petreceri, o zînă-naşă fără vîrstă care de asemenea, şi asta nu se poate nega, este mai mult decît darnică cu averea ei."

Cînd termină, îşi ridică privirea spre Annie, flacăra sarcastică din ochii lui mici şi albaştri licărind mai

strălucitoare ca niciodată.

– Proust. Ridică volumul greu.

Annie zîmbi nesigură. Se observă o schimbare în atitudinea lui, dar şi o bunăvoinţă sinceră. Părea mîndru de cuvintele caustice care îi ieşiseră de pe buze, şi o invita să-i fie complice.

– Ştii, adăugă el încruntîndu-se gînditor, asta a fost scris cu mult înaintea operaţiilor estetice.

– Nu prea cred că o operaţie estetică să-l fi impresionat prea mult, spuse Annie, care niciodată nu-l citise pe Proust dar văzu din expresia deschisă a străinului ironia răutăcioasă a gîndurilor lui.

Auzindu-i cuvintele, el îşi ridică o sprînceană într-un gest de aprobare. Sub ea privirea lui deveni una de apreciere satisfăcută.

– Ei bine, spuse el, mult timp nu va trebui să-ţi faci probleme în privinţa operaţiilor estetice.

Annie sesiză batjocura din tonul lui patern, dar nu crezu că i se adresa pentru a o jigni. Zîmbetul ei prietenos nu dispăru şi îl văzu zîmbind la rîndul lui cu o mică scînteie de căldură în ochii lui întunecaţi.

Apoi se uită la paharul lui. Faptul că era gol păru să-l alarmeze. Făcu o încercare de a se ridica, dar îşi dădu seama că era împiedicat de cartea grea şi de pachetul de ţigări din care tocmai scosese una. Neştiind cum să se descurce cu atît de multe acţiuni deodată, se uită la Annie.

– Fii drăguţă, spuse el, şi umple-mi paharul.

Bău repede ce mai rămăsese în pahar şi i-l dădu trecîndu-şi braţul peste piept. Acum Annie putu să vadă că era băut pentru că mîna i se mişca nesigură.

Luă paharul ducîndu-l spre micul bar şi indică cu degetul una din carafe întrebîndu-l din priviri. El ridică

mîinile într-un gest de aprobare bombastică. Annie turnă o cantitate mică, văzu privirea lui de reproş, mai turnă puţin, îi văzu buzele strîngîndu-se ameninţător şi în cele din urmă umplu paharul la fel de mult cum fusese cînd ea intrase în cameră.

Se îndreptă spre el şi îi întinse paharul. El îl ridică spre ea şi luă o înghiţitură zdravănă înainte de a-l pune la loc pe masă. Pentru o clipă păru pierdut în gîndurile sale. Apoi se uită din nou la ea, cu ceva de-a dreptul mefistofelic în ochii lui pătrunzători şi sprîncenele stufoase. Privirea lui era distantă şi intimă în acelaşi timp, de parcă ar fi studia-o printr-un telescop.

– N-aş vrea să contribui la... începu ea.

Dar ochii lui se înceţoşară. Cuvintele ei se pierdură cînd sesiză că el nu se mai uita la ea.

După o clipă deschise cartea şi îşi reluă lectura, uitînd în întregime de existenţa ei aşa că nu se mai deranjă să-i ceară scuze pentru că îl întrerupsese ci se răsuci pe călcîie şi ieşi din cameră cu un zîmbet liniştit pe buze.

Mai tîrziu, cînd se afla pe punctul de a pleca şi îl văzu pe străin străbătînd maiestuos încăperea aglomerată, indiferent la oaspeţii din jurul lui, o întrebă pe cea de lîngă ea cine era.

– Dumnezeule, scumpo, spuse aceasta. E Damon Rhys. Singurul şi unicul. Unde ai fost pînă acum? Întreg oraşul e la picioarele lui. Cine ar fi crezut că un superintelectual ca el va face afaceri de treizeci de

milioane cu filmele lui bizare? Ştii, am auzit că pregăteşte ceva ce va fi de-a dreptul extraordinar. Toată lumea vorbeşte despre asta, dar el nu vrea să spună ce anume va fi. Zău, draga mea, trebuie să fi auzit de Damon Rhys! Cum poţi uita o faţă ca a lui?

Întrebarea o chinui pe Annie tot drumul pînă acasă.

Capitolul douăzeci şi doi

Cînd ajunse la apartamentul lui Beth constată surprinsă că Nick Marciano stătea sprijinit de uşa unui Mustang negru aflat în parcarea din faţa clădirii.

– Ce zici, puiule? întrebă el. Ai chef de o mică plimbare?

– Nick! spuse Annie. Ce faci aici? Nu vrei să intri?

El clătină din cap.

– Beth mi-a spus că eşti la o petrecere. Am rămas pe aici, dar n-am chef să vorbesc cu ea. Ei, ce zici?

Exista ceva grav în atitudinea lui, făcînd-o să dea din cap ascultătoare.

– E a ta? întrebă ea cînd el îi închise uşa. Mustang-ul mirosea a curat şi a proaspăt vopsit.

– Nici vorbă, spuse el pornind motorul. Maşina

companiei, ca să zic aşa. O mică favoare pentru serviciile făcute.

Exista o notă dură, amară în cuvintele sale. Ieşi puţin cam brusc din parcare şi conduse cam repede pe străzile care duceau spre autostradă.

Annie putea vedea că nu era el însuşi, dar nu ştia cum să-l întrebe ce anume se întîmplase. Încercă să rămînă calmă în timp ce el conducea cu peste o sută de kilometri pe oră, depăşindu-le pe celelalte maşini de pe şosea. Cînd au ajuns din nou în Hollywood se sili să-i vorbească.

– Nick, ce s-a întîmplat? întrebă ea. Haide, mie poţi să-mi spui.

El îşi clătină capul.

– Tocmai asta e, fetiţă dulce. Nu pot să o fac. Rînji deprimat. Dacă îţi spun nu mă vei mai respecta niciodată.

Annie îl studie atentă. În cîteva luni îl văzuse transformîndu-se dintr-un actor îndrăzneţ şi încrezător într-un tînăr palid, încordat şi umilit parcă. În seara asta era ceva de-a dreptul sălbatic în el. Deşi el fusese cel care venise la ea, tensiunea enormă din interiorul lui îl împiedica să i se confeseze.

– În regulă, spuse ea. Nu trebuie să-mi spui. Ce-ar fi să mergem undeva şi să bem o coca-cola?

Dintr-odată el o fulgeră cu o privire bănuitoare pe sub sprîncenele lui frumoase. Apoi îşi îndreptă din nou ochii asupra şoselei.

Ochii lui o înspăimîntau. Se aşteptase ca perspectiva de a juca într-un serial TV să-l înveselească, dar rezultatul părea să fie exact contrariul.

Tăcerea lui era insuportabilă.

– Opreşte undeva maşina, Nick, spuse ea. Vreau

să te îmbrăţişez.

El clătină uşor din cap.

– Oh, păpuşico, spuse el. Dacă măcar ai fi făcut-o atunci cînd am avut într-adevăr nevoie de aşa ceva.

– Nick, te rog. Îi atinse mîneca.

– Nu are importanţă. Vocea îi era ridicată şi încordată. Lui Bob Romero nu-i plac bărbaţii tineri care se apropie prea mult de sexul opus.

Annie înţelese. O durea inima pentru el întrebîndu-se cît de rău stăteau lucrurile. Căută cuvinte pline de tact cu care să-i aline durerea şi să-l încurajeze. Înainte să le poată găsi, Nick se năpusti spre Hollywood Boulevard îndreptîndu-se către Sunset Strip. Au început să treacă pe lîngă trotuare pline de prostituate, toxicomani, escroci. Între stopuri Nick accelera nebuneşte.

– Un loc drăguţ, spuse el pe un ton violent.

– Nick...

Annie nu mai ştia ce să spună. Mintea îi era orbită de imagini ale lui Harmon Kurth, Sam Spector, Rima Baines şi ale altor aşi din lumea filmului. Existau atît de multe metode de a-i constrînge pe tinerii actori. Atît de multe pietre de care te puteai împiedica. Nici măcar modul prudent în care îşi trăise ea viaţa nu reuşise să o protejeze de un dezastru cumplit.

Iar Nick era atît de entuziast, de fragil...

Frînă brusc şi se opri în faţa unui bar lîngă care vreo zece oameni se plimbau încoace şi încolo pe trotuar. O trase înăuntru.

Încăperea era întunecată. Se auzea o muzică lentă. Annie putea să vadă clienţi cu mustăţi vietnameze lăsate în jos şi legături de chei atîrnîndu-le de centuri. Ridicară ochii privindu-i curioşi pe ea şi pe

Nick.

Aţîţat de starea sălbatică în care se găsea, Nick îşi comandă o vodcă dublă.

– O cola pentru tine?

Annie dădu din cap, îngrijorată să-l vadă bînd atît de mult.

– Draga mea, spuse el prea tare, nu există nici o persoană în această cameră care să nu se întrebe cum mi-am făcut rost de o însoţitoare atît de frumoasă. Sau ce va face ea în seara asta şi cu cine.

Nick îi făcu un semn brusc barmanului care îi aduse al doilea pahar privindu-l atent.

Annie îi atinse braţul lui Nick. El se întoarse spre ea. Spre groaza ei observă abia acum că ochii lui aveau aceeaşi privire pierdută pe care o văzuse pe feţele a numeroşi oaspeţi de la petrecerea lui Harry Gold.

– Pentru Dumnezeu, Nick, şopti ea. Ce-ai băgat în tine? Te rog, hai să plecăm de aici.

– Cola, bolborosi el, terminîndu-şi vodca dintr-o singură înghiţitură. O cola pentru doamna de aici. Are nevoie de un mic stimulent.

În timp ce el vorbea, Annie îşi dădu seama că o sută de perechi de ochi erau aţintiţi asupra corpului lui musculos. Iar ea, în rochia atrăgătoare pe care o purtase la petrecere, era ţinta unei priviri colective a cărei semnificaţie sexuală depăşea cu mult oricare altă privire la care fusese expusă pînă acum. Se uită stăruitor la Nick.

Cu un aer de satisfacţie furioasă, el trînti jos paharul, aruncă o bacnotă pe tejgheaua barului şi o trase afară.

– Lasă-mă pe mine să conduc, spuse ea, alarmată

de nesiguranţa paşilor lui.

– Nu, doamnă. Porni motorul şi se îndreptă în viteză prin traficul de pe coline. Înainte ca Annie să-şi dea seama, trecuseră deja de Mulholland Drive şi se repezeau pe şoseaua îngustă a canionului.

– Te rog, Nick, încetineşte, spuse ea găsind centura de siguranţă şi fixînd-o în jurul ei. Hai să ne oprim undeva şi să stăm de vorbă.

– Cu plăcere, draga mea. Vocea i se frînse într-un rîs straniu. Şi despre ce-ai vrea să vorbim? Iubire şi artă? Meritele relative ale lui Stanislavski şi Raquel Welch? Hm, oare ce părere ar avea Roy despre acest subiect...

Încălzit de propriul sarcasm apăsă pe accelerator. În clipa aceea o altă maşină apăru pe după o curbă, farurile ei puternice orbind-o pe Annie.

Cînd luminile dispărură văzu îngrozită că maşina lor virase brusc spre stînga. Nick depăşise şoseaua şi se îndrepta spre canion.

Annie auzi un scîrţîit extraordinar provocat de arcuri şi cauciuc. Pietrişul lovea carcasa maşinii, apoi crengi groase. Căzu înainte, simţi două izbituri la cap şi la genunchi, şi leşină.

Capitolul douăzeci şi trei

Trei ore mai tîrziu Annie se afla lîngă patul lui Nick de la *Hollywood Presbyterian Medical Center,* coridorul pustiu fiind o pată gri dincolo de uşa închisă pe jumătate.

Fruntea îi era acoperită de un singur plasture acolo unde se lovise de tabloul de bord. Doctorul de la urgenţă o trimise să-şi facă radiografia, unde se descoperi că scăpase de răni serioase. Un pîlc salvator de copaci oprise căderea maşinii, iar centura de siguranţă făcuse restul.

Nick nu fusese atît de norocos pentru că centura lui nu fusese prinsă. Zăcea întins în pat mai palid ca niciodată, braţul rupt fiindu-i pus în ghips, pieptul înfăşurat în bandaje, la fel ca nasul rupt şi obrazul sfîşiat.

În ochi i se citea durerea. Doctorii refuzaseră să-i

doa calmantele puternice cerute de rănile lui pentru că analiza atentă a sîngelui scosese la iveală o combinaţie periculoasă de droguri şi alcool care determinase probabil accidentul.

– Au spus că eşti un tînăr foarte norocos, spuse Annie, ţinîndu-i mîna. Destul de rău că nu ţi-ai pus centura. Poate că ai fi scăpat fără nici o rană.

El clătină din cap uitîndu-se plin de vinovăţie la bandajul ei.

– Dumnezeule, îmi pare atît de rău. Dacă ar fi fost vorba doar de mine. Dar să-ţi fac şi ţie rău. Mă vei putea ierta?

– Fireşte, prostuţule, îl tachină ea uşor. Dar să n-o mai faci!

Îi strînse mîna mai tare şi văzu cum ochii lui se înceţoşară din nou. Nu prea reuşea să-l readucă la realitate. Se refugia mereu într-o indiferenţă care o înspăimînta.

– Ar fi mai bine să pleci acum, spuse el. Beth probabil că şi-a ieşit din minţi.

– Am sunat-o. Annie zîmbi. Şi nu plec pînă nu-mi promiţi că vei începe să ai grijă de tine. Mă întorc dimineaţă – dar nu pot să fiu tot timpul aici pe Coastă ca să stau cu ochii pe tine. Promite-mi, acum.

El dădu din cap, dar fără convingere.

– Nick, spuse ea cu blîndeţe. Nimic nu durează o veşnicie. Înţelegi? Au fost momente cînd nu doream altceva decît să mă scufund cît mai adînc şi niciodată să nu mai ies la suprafaţă. Însă astfel de momente trec. Întotdeauna. Te rog să-mi promiţi că vei avea grijă de tine cînd nu voi fi aici.

Faţa lui se strîmbă puţin cînd se uită la bandajul ei. Apoi se forţă să zîmbească.

– Păi, spuse el, poate că acum cu nasul rupt voi fi mai convingător ca unul din tipii răi de la *FBI.*

– Pe naiba! Annie rîse. Vei juca detectivi particulari sexy.

El dădu din cap, ochii lui întunecaţi umbriţi de mai multe impulsuri, unele îndreptîndu-se spre ea spasmodic, altele cufundîndu-se şi mai adînc în el, departe de eforturile ei de a se apropia de el.

Luă un taxi care să o ducă acasă prin noaptea pustie, parfumată, gîndindu-se să mai doarmă cîteva ore înainte de a se întoarce să-l viziteze pe Nick. Simţi un junghi de teamă cînd văzu că bancheta din spate a taxiului nu era dotată cu centuri de siguranţă.

– Nu aveţi centuri în maşinile astea? îl întrebă ea pe şofer.

– Nu sînt obligatorii, spuse el, aşa că compania nu se deranjează să le instaleze. Oricum, oamenii nu vor să şi le pună.

Annie îşi stăpîni tulburarea, urmărind cum Valley apărea în faţa ochilor ei pe măsură ce autostrada lăsa în urmă colinele.

Ceva îi străbătu mintea, destul de estompat, apoi cu o claritate neaşteptată. Meditä asupra acestei idei, nepăsătoare la strălucirea care se înălţa la Est.

Centuri de siguranţă, îşi zise ea în gînd.

Ceea ce se întîmplase în seara aceasta îi oferise o posibilă şansă.

Capitolul douăzeci şi patru

Nu i-a fost greu să afle care agenţie de publicitate era folosită de *Departamentul Automobilelor* pentru anunţurile sale publice.

Bernard Euer, directorul agenţiei, acceptă să o primească pe Annie şi ascultă politicos ce avea de spus.

Cînd ea termină se uită la ea cu ochi care nu dezvăluiau nimic. Da, îi spuse el, văzuse reclamele *Cantele & Beale,* şi fusese impresionat. Pe de altă parte imaginea pe care o proiecta ea părea destul de puţin potrivită pentru ceva atît de serios cum ar fi o campanie în favoarea folosirii centurilor de siguranţă.

– Aş putea să fiu de acord cu dumneavoastră, spuse Annie, dacă n-ar exista un singur lucru. Motivul

pentru care oamenii nu-şi pun centurile de siguranţă este că li se pare că le limitează libertatea de mişcare. Vor să conducă o maşină ca să se distreze, şi dintr-un spirit de aventură – mai ales într-un stat cum e California – şi consideră că aceste centuri le deteriorează stilul. Ceea ce trebuie făcut, domnule Euer, este să îmbinaţi ideea de amuzament cu cea de siguranţă. Şi aşa ajungem la conceptul meu.

În ciuda argumentului ei, el păru sceptic.

– Şi apoi, adăugă ea, ceva trebuie făcut, cît mai repede. Mortalitatea de pe urma accidentelor rutiere pe autostrăzile din California creşte încontinuu. Statul acesta este cel mai periculos din toată ţara.

La aceste cuvinte el îşi drese glasul.

– Înţeleg punctul tău de vedere, spuse el pe un ton rece, speculînd în gînd toate posibilităţile. Cred că ar fi mai bine să discut problema asta cu Jim McEwen.

McEwen, Annie o ştia de pe semnătura tipărită pe toate permisele de conducere din California, era Secretar de Stat. Studie persoana lui Bernard Euer, un director cărunt, distins. Părea indiferent la farmecele ei. Politeţea lui putea la fel de bine să ascundă intenţia de a o vedea plecînd cît mai repede din biroul lui.

Însă ei nu-i mai rămăsese nici o armă. Aşa că se despărţi de el cu zîmbetul pe buze şi plecă acasă. Acolo dezbătu în minte ideea de a se adresa direct Secretarului de Stat. O hotărîre greu de luat. Dacă devenea prea insistentă s-ar putea să-şi facă mai mult rău decît bine. La urma urmei, Jim McEwen, era un funcţionar public foarte ocupat.

Însă nu mai avu timp să se decidă ce să facă

pentru că trebuia să se întoarcă la New York ca să-şi continue munca ei. Nu-i rămînea altceva de făcut decît să aştepte să vadă ce se va întîmpla.

Trei săptămîni mai tîrziu era la New York în plină repetiţie la *Century Players* cu o piesă mai veche a lui LeRoy Jones.

Nick ieşise deja din spital, iar ea făcea tot posibilul să-l sune de cel puţin trei ori pe săptămînă, atentă la modulaţiile de optimism şi de deprimare din vocea lui. Obligaţiile profesionale o ţineau mai ocupată ca niciodată. Străduindu-se să nu-i pese, trase concluzia că ideea ei pentru o campanie în favoarea centurilor de siguranţă eşuase în mod lamentabil sau se pierduse prin birourile birocraţiei.

Apoi, într-o seară mohorîtă de miercuri, se întoarse acasă şi găsi un mesaj pe robotul telefonului.

– Berbard Euer la telefon, domnişoară Havilland, se auzi o voce lipsită de orice intenţie. Ne-am gîndit la ideea cu centurile de siguranţă, iar Secretarul de Stat este personal foarte interesat. Am dori să facem o încercare. Dacă săptămîna viitoare îţi convine...

La 15 iunie prima, dintr-o serie de reclame, apăru la televiziune în întreaga Californie, exact înainte de ştirile de la ora şase.

Tînăra senzuală, provocatoare, cunoscută deja celor din Los Angeles ca purtătoarea de cuvînt a firmei *Cantele & Beale* era arătată la volanul unei maşini, punîndu-şi centura de siguranţă cu mişcări languroase. Îi îmbrăţişa bluza lipită de corp în timp ce vorbea.

„– Cînd conduc“, i se adresa ea aparatului de filmat, *„vreau să mă simt bine. Nu să am un accident. Data viitoare cînd vă aşezaţi la volan, de ce nu aţi face ca mine? O maşină poate fi şi confortabilă – şi sigură.“*

Interpretarea ei era atît de senzuală că nu-ţi puteai lua ochii de la ea. Părea că însuşi automobilul o îmbrăţişează. Centura îi mîngîia trupul graţios.

Pe ecran se putea citi:

ALEGEŢI SIGURANŢA

FIXAŢI-VĂ CENTURA

Reclama se termina.

Era o imagine uluitoare pentru că îndepărta orice urmă de plictiseală şi conservatorism din conceptul de siguranţă. Şi era ideală pentru californieni, care considerau condusul maşinii un stil de viaţă.

Multe degete au rămas încrucişate în aşteptare în seara cînd s-a transmis – mai ales ale lui Annie.

Reacţia publicului a fost imediată şi copleşitoare.

În cîteva săptămîni fascinanta tînără de la *Cantele & Beale* deveni cunoscută de la San Diego la Oregon ca reprezentanta *Departamentului Automobilelor* şi un ironic sex simbol. Chipul ei apăru în reclame publicitare în reviste şi ziare, pe pancardele mari ce mărgineau autostrăzile, iar vocea adîncă fredona o invitaţie seducătoare pentru siguranţă, pe posturile de radio.

Nu trecu mult timp şi apărură rezultatele mult

dorite. Statisticienii au raportat că accidentele rutiere au scăzut deja ca urmare a numărului tot mai mare de şoferi care foloseau centurile de siguranţă pe şoselele statului.

Secretarul de Stat era extaziat. Spera să-şi bazeze pe această strălucită realizare viitoarea campanie pentru postul de guvernator.

Bernard Euer umbla de colo pînă colo cu un zîmbet neobişnuit pe faţă. Agenţia pe care o conducea nu mai înregistrase niciodată o astfel de reuşită în cei douăzeci şi cinci de ani ai existenţei ei.

Iar Annie Havilland, deşi departe de a fi un nume cunoscut, era o faţă cunoscută de-a lungul şi de-a latul Californiei.

Capitolul douăzeci şi patru

Era din nou aproape toamnă.

Trecuseră mai bine de doi ani de la evenimentul din Holmby Hills care marcase începutul programului lui Annie.

Se uita nemulţumită la calendar. Făcuse tot ceea ce talentul, efortul şi imaginaţia îi permiseseră pentru a-şi duce planul la împlinire. Îşi tocise degetele muncind pentru a-şi perfecţiona calităţile şi pentru a-i obliga pe alţii să le recunoască – de cele mai multe ori împotriva voinţei lor.

Şi aproape că reuşise.

Era o actriţă în pragul unui succes adevărat. Acum nu avea nevoie decît de o singură mare şansă, o posibilitate de a arăta ce era în stare într-un decor

vizibil, cu un rol important, care să-i demonstreze publicului cine era ea. Dar nu avea la îndemînă o astfel de şansă. O dată în plus, cariera ei se blocase într-un stadiu pe care se părea că nu-l poate depăşi.

Era adevărat, lunga ei bătălie adusese schimbări profunde în viaţa ei. Cu doi ani în urmă fusese un manechin a cărui ambiţie modestă se îndreptase spre o carieră obligatoriu de scurtă durată, urmată de un viitor care rămînea ascuns. Astăzi putea prevedea o existenţă profitabilă şi interesantă în reclame şi anunţuri publicitare, şi mari şanse pentru o viaţă plină de satisfacţii, prelungită la infinit în lumea teatrului. Se putea plînge cineva de o astfel de soartă?

Da, se gîndi Annie cu amărăciune. Cu siguranţă că te puteai simţi înşelat în aşteptări cînd întreaga lume a filmului continua să rămînă intangibilă.

Annie făcuse tot posibilul în ciuda celor mai cumplite piedici. Cu toate astea, sprijinul pe care îl căutase pe Coasta de Vest pur şi simplu nu exista acolo.

Pe de altă parte în lipsa unui sprijin adevărat, un număr crescînd de indicii păreau să sugereze că venise timpul să facă următoarea şi cea mai crucială mişcare.

Jim McEwen şi Bernard Euer erau unanim de părere că Annie ar fi trebuit să locuiască permanent în California.

– Dacă vrei într-adevăr să continui cu această

campanie, spuse Bernard Euer, trebuie să ai un permis de conducere californian şi să devii cetăţeană a statului nostru. Ar putea fi teribil de jenant pentru locuitorii de aici să afle că eşti din New York. În plus, Annie, acest proiect legat de centurile de siguranţă e ceva de viitor. S-ar putea să dureze cîţiva ani. Avem nevoie de tine aici. Eşti potrivită pentru statul nostru şi eşti dorită aici.

Annie nu putea nega logica acestui argument. Şi nu putea rămîne indiferentă senzaţiei seducătoare că era binevenită dinainte într-un loc în care era cunoscută deja.

În acelaşi timp frecventele ei discuţii cu Nick o făceau să fie tot mai îngrijorată în privinţa lui. Vocea de la telefon era lipsită de entuziasm şi deseori abia reuşea să rostească clar cuvintele. În ciuda frivolităţii nepăsătoare pe care o arbora de dragul ei, ştia că îi ascundea adevărul despre el şi despre situaţia lui.

Serialul TV în care avusese un rol iarna trecută fusese tocmai transmis la televiziune. Interpretarea lui o tulbură pe Annie nu doar pentru că era fadă şi falsă, dar şi pentru că imaginea lui de pe ecran, înregistrată doar la cîteva săptămîni după plecarea lui din Manhattan, îl arăta deja mai pămîntiu şi mai bolnăvicios decît acel Nick pe care îl cunoştea ea.

Nick se afla pe un drum care cobora mereu. Avea nevoie de ea ca să aibă grijă de el. Altfel nu îndrăznea să întrevadă viitorul pe care i-l rezervase viaţa.

Iar el părea conştient de faptul că ea era colacul lui de salvare, pentru că ultimul telefon se arătase plin de entuziasm. Aflase despre un apartament ideal pentru ea la Hollywood. Un prieten actor se pregătea

să renunţe la el şi îl informase confidenţial că va fi liber peste cîteva săptămîni.

– E un chilipir, fetiţo, spuse Nick. Spune da şi e al tău. Va fi o bază grozavă pentru tine. Poţi chiar să mergi pe jos pînă la *Warner* şi *Paramount* după ce vor termina să se bată asupra contractului tău.

Annie petrecu o săptămînă chinuitoare cîntărind în minte nenumăratele fire care o legau de New York şi viitorul total imprevizibil care o aştepta la peste trei mii de kilometrii depărtare.

Apoi, cu cel mai adînc oftat din viaţa ei, se hotărî să facă marele pas.

O prinse pe una dintre cele trei stewardese între zboruri şi prieteni şi aranjă să părăsească apartamentul de la mansardă.

Renunţă la lecţiile de dicţie şi îşi luă un rămas bun călduros de la Blane Jackson care nu o prea iertase pentru că îi refuzase sfatul de a urma o carieră de dansatoare.

Acelaşi lucru se întîmplă cu Renée Greenbaum, deşi despărţirea de ea a fost mult mai dureroasă şi sentimentul de vinovăţie al lui Annie mult mai puternic. Timp de cinci ani Renée făcuse tot posibilul ca să-i dezvolte cariera de manechin, punîndu-şi în ea toate speranţele personale şi profesionale. În ciuda protestelor ei, văzuse cum Annie îi alunecă printre degete şi considera plecarea ei de la *Cyrena* şi din lumea paradelor de modă, nimic mai mult decît o

catastrofă.

Îşi luă de asemenea rămas bun de la Teague MacInnes, care îşi urlă dezaprobarea faţă de nebunia lui Annie de a se stabili în păgînul Hollywood, dar a cărui voce răsunătoare se sparse cînd o cuprinse în braţele lui şi îi ură tot succesul pe care îl merita.

– Eşti actriţă, micuţa mea, mormăi el. Nu cumva să-i laşi pe codoşii ăia spurcaţi să o uite. Nici măcar pentru o secundă. Şi vino înapoi la Papa Teague cînd te-ai săturat de soarele lor murdar şi obiceiurile lor respingătoare. Aici va exista întotdeauna un loc pentru tine.

Annie observă cu interes că regretele cele mai gălăgioase împotriva hotărîrii ei veniră de la nimeni altcineva decît de la Barry Stein.

– E prematur. Îşi clătină capul. Nu există nimic sigur acolo pentru tine, Annie. Pentru Dumnezeu, nu poţi să ai puţină răbdare? Îţi putem aranja tot felul de lucruri interesante aici dacă eşti atît de nerăbdătoare. Dar Coasta nu e un loc pentru tine.

În timp ce îi refuza politicoasă sfatul, Annie reflectă la faptul că în sfîrşit Barry dezvăluia, fără să vrea, că era conştient de obstacolele puternice pe care le avea de întîmpinat la Hollywood. După toate probabilităţile, îngrijorarea lui pentru ea se datora în egală măsură dorinţei sincere de a o proteja şi regretului faţă de comisioanele pe care le va pierde acum cînd ea abandona această cursă.

Obiecţiile lui nu făcură decît să-i confirme hotărîrea pe care o luase. Simţea că amînase suficient bătălia finală. O va lăsa victorioasă sau o va înfrînge atunci cînd se va desfăşura – dar dorea să înceapă acum.

Însă cea mai dificilă despărţire a fost ultima.

În ziua plecării, după ce-şi împachetase lucrurile într-o rulotă pusă la dispoziţie de Al Cantele, îşi luă rămas bun de la Roy Deran în singurătatea Studioului său de pe strada Treizeci şi şapte.

El se uită lung şi pătrunzător în ochii ei, privirea lui fiind plină de afecţiune şi avertismente.

– Ascultă-mă, spuse el în cele din urmă. Te cunosc. Ştiu ce te roade. Nu doar pentru că am ochi şi urechi, şi pentru că fac meseria asta de mult timp, ci pentru că, cu mulţi ani în urmă, am avut şi eu speranţele mele şi am dat cu capul de zid. Ascultă de cineva care a luat o hotărîre greşită şi a plătit pentru asta: să nu laşi niciodată să se stingă focul din tine. Chiar dacă rămîi descoperită în faţa unor răni care nu se vor vindeca vreodată.

Îi luă ambele mîini într-ale lui.

– Şi nu uita, Annie: Nu-ţi pot lua sufletul dacă tu nu vrei să-l dai din propria-ţi voinţă.

Ridică din umeri.

– Gata cu sfaturile, continuă el. Am spus ce aveam de spus. Dacă vei avea vreodată nevoie de ajutor sau de sprijin, chiar dacă nu eşti dispusă să o recunoşti, eu sînt aici. Ai un mare viitor în faţa ta. Durerea va fi la fel de mare ca şi bucuria, crede-mă. Dacă poţi trăi aşa, nimic nu te va putea opri. Nu mă uita. În regulă?

Annie îl strînse în braţe cu toată forţa ei. Roy o conduse pînă la uşă, îi auzi paşii răsunînd pe podeaua de lemn de sub tavanul vechi de ipsos pe

cînd cobora scările spre strada Treizeci şi şapte.

Acum nu mai putea merge decît înainte. Îşi găsi maşina şi porni spre podul George Washington.

La mare distanţă în spatele ei, în tăcerea studioului, primele lacrimi în douăzeci de ani împodobiră obrajii lui Roy Deran plîngînd despărţirea.

Capitolul douăzeci şi şase

Călătoria păru fără sfîrşit.

Zborurile lui Annie spre Los Angeles o lăsară nepregătită pentru panorama plată şi rurală din Midwest, pentru întinderile infinit mai vaste din Great Plaines şi în cele din urmă, pentru munţii plini de urcuşuri şi coborîşuri prin care îşi conduse maşina cu rulota ticsită de lucrurile ei. Motorul îşi gîfîia nemulţumirea cu fiecare colină pe care o urca şi trebui să oprească mereu pentru a pune apă în radiator.

Conduse maşina cît de mult şi de repede putu, însă îi luă şase zile ca să facă drumul de la Manhattan la Los Angeles. Cînd ajunse, îi fu recunoscătoare experienţei pe care o avea în conducerea maşinilor lui Al Cantele pe autostrăzi, dar îngrozită totuşi că mica

maşină de import şi rulota erau urmate prea îndeaproape de şoferii nerăbdători.

Reuşi să iasă din trafic pe Franklin Avenue şi se îndreptă direct spre casa lui Nick. Acesta o primi cu braţele deschise, îi oferi o ceaşcă de cafea şi o conduse pe pitoreasca stradă Anita, nu departe de Melrose, unde era situat noul ei apartament.

Casa făcea parte dintr-un şir de clădiri în diferite stiluri arhitecturale. Din fericire Nick găsi un loc de parcare nu departe de numărul 317 şi în cîteva minute Annie strîngea mîna doamnei Hernandez, proprietara sa enorm de grasă, dar plină de demnitate.

– *Dios,* murmură femeia, uitîndu-se la Annie cu ochii larg deschişi. Eşti chiar mai frumoasă decît mi-a spus el.

Îi arătă lui Annie un apartament modest cu un dormitor aflat la etajul al treilea. Avea aer condiţionat şi piese de mobilier simple, dar rezistente. Bucătăria era echipată cu instalaţii demodate, dar toate funcţionînd încă. Însă lucrul cel mai plăcut era lumina care venea de la ferestrele din colţ şi priveliştea parţială pe care o aveau asupra regiunii Hills.

– Aici nu sînt gîndaci, nici furnici, nici zgomot. Doamna Hernandez zîmbi. O casă drăguţă şi respectabilă. Chiriaşii cei mai buni. Vei fi fericită aici. Tonul ei era ferm, dar politicos.

Chiria era în mod previzibil mare, dar nu mai mare decît cea cu care Annie fusese obişnuită în Manhattan. Strada Anita era liniştită, mărginită de şiruri de copaci şi palmieri, iar doamna Hernandez o persoană în care puteai avea încredere.

– Îmi place, îi spuse ea lui Nick. Ai fost foarte drăguţ să-l înhaţi pentru mine.

– Păi, a trebuit să te aduc aici cumva. Nick reuşi

să-i arunce un zîmbet ştrengăresc în ciuda privirii tulburi din ochii lui întunecaţi. Vei face ravagii în oraşul ăsta, puiule. Ai să vezi.

Annie încercă să-şi ascundă îngrijorarea în timp ce privirea îi aluneca de la obrajii galbeni, atît de palizi pentru acest climat însorit, la corpul lui mult prea slab.

– Ei bine, rosti ea, ce-ar fi să pui la treabă braţele alea puternice şi să mă ajuţi să-mi car lucrurile înăuntru? Apoi mergem la cumpărături şi îţi pregătesc cina. N-am mîncat nimic altceva decît sandvişuri cu conserve de peşte timp de şase zile şi sînt lihnită de foame.

– S-a făcut, fată frumoasă.

Tîrziu, în noaptea aceea, Annie stătea singură în apartamentul ei, ascultînd zgomotele nefamiliare ale traficului îndepărtat şi ciripitul păsărilor de noapte din apropiere însoţit de cîntecul greierilor de afară. Doamna Hernandez spusese adevărul: nu se auzea nici un zgomot din apartamentele de deasupra sau de dedesubt, sau de pe coridoare.

Patul era moale, canapeaua şi fotolul puţin cam uzate, masa şi scaunele din bucătărie destul de solide. Era un loc drăguţ.

Dar, acum că Nick plecase, Annie se simţea disperat de singură.

Nick arăta mai rău ca niciodată. Hollywood-ul părea să fi deschis o rană în psihicul lui care devenea tot mai ameninţătoare cu fiecare zi. Ar fi vrut să se agaţe de el în starea de îngrijorare în care se afla gîndindu-se la viitorul ei, dar el nu prea era prezent. Se temea că ieşise deja cu un picior din această lume

şi nu era sigură că ea avea resursele necesare să-l aducă înapoi cu forţa.

Trase concluzia că indiferent ce era acel ceva ce-l devora, va găsi în ea un inamic foarte hotărît, acum că venise aici. Dar personalitatea ei realistă o preveni că existenţa lui era, în ultimă instanţă, propria lui responsabilitate. Trebuia să se preocupe de propria ei viaţă chiar dacă se îngrijora pentru a lui.

Acesta fusese motivul pentru care îşi cumpărase un exemplar din *Daily Variety* întorcîndu-se de la cumpărături. Se aşeză acum pe podea lîngă măsuţa de cafea, cu picioarele ghemuite sub ea şi întoarse prima pagină.

Mîna i se opri în aer cînd văzu titlul de pe pagina trei.

UN NOU SCENARIU DE RHYS. CEL MAI CAPTIVANT DE PÎNĂ ACUM

Damon Rhys, autor de bestseller-uri şi o forţă recunoscută a cinematografiei americane, a terminat un nou scenariu intitulat A Midnight Hour[1] *pentru care pre-producţia incluzînd distribuţia va începe în curînd.*

Rhys a dezvăluit că anti-eroina noii sale creaţii se deosebeşte complet de toate celelalte personaje feminine ale sale. O fascinantă şi nemiloasă femeie fatală numită Liane, îl va corupe pe eroul filmului, distrugîndu-l într-un final violent, care cu siguranţă va lăsa publicul cu respiraţia tăiată.

Găsirea actriţei pentru rolul Liane va suscita un interes deosebit, pentru că va conferi interpretei alese de Rhys o imagine explozivă.

„Tînără, rea, frumoasă". Aceasta a fost descrierea

1. O oră la miezul nopţii

laconică pe care Rhys i-a făcut-o eroinei sale. Se zvoneşte că vreo zece vedete de vîrf şi-au pus în gînd deja să obţină acest rol.

Mult noroc doamnelor (şi impresarilor) şi o vînătoare plăcută.

Annie închise revista fără să mai citească şi altceva. Ceva se trezise la viaţă în ea în timp ce citise articolul, iar acum i se răspîndea prin corp cu o viteză tot mai mare.

Făcu un duş şi se culcă, nepăsătoare la mediul străin care o înconjura. Extenuarea îi aduse în minte imagini de vis, dar rivalizau fără succes cu dorinţa aprigă care puse stăpînire pe gîndurile ei.

Trebuia să citească noul scenariu al lui Damon Rhys.

Nu era o persoană superstiţioasă. Însă prea multe semne legate de California şi de viitorul ei se îngrămădiseră în jur în ultimele săptămîni, pentru a putea fi ignorate. Acum, pentru a patra oară, Damon Rhys îi apărea în cale – nu ca strălucitorul tînăr autor al piesei *Parabola,* beţivul violent de pe bulevardul Santa Monica, sau înverşunatul cititor al lui Proust din biblioteca lui Harry Gold, ci ca un străin oferindu-i o şansă ce-i purta numele.

Cu douăzeci şi trei de ani în urmă ea se născuse ca Liane Virginie Havilland.

Capitolul douăzeci şi şapte

3 septembrie, 1969

Ştia că nu va fi uşor.

Dar era împinsă de o forţă atît de imperioasă, că toată teama i se evaporă.

La două zile după sosirea la Hollywood se îmbrăcă cît mai conservator, îşi atîrnă de umăr cea mai încăpătoare poşetă şi se îndreptă spre *International Pictures*, unde, după cum aflase, Damon Rhys îşi păstrase acelaşi birou în ultimii zece ani.

Se înscrise la un tur al studioului pentru a putea trece de porţi. Odată ajunsă înăuntru se despărţi de ceilalţi şi porni spre clădirea directorilor executivi în care, cu doi ani în urmă, completase o fişă pentru proba nefastă din *Three in One.*

Locul nu arăta cu nimic deosebit. Era la fel de nesemnificativ ca oricare clădire de birouri din orice oraş sau suburbie americană. Doar că aproape fiecare nume din registru valora sume colosale şi era cunoscut unor milioane de oameni.

Iar lucrul cel mai ironic, de la biroul său aflat la etajul superior, Harmon Kurth stăpînea nu doar *International Pictures* ci cea mai mare parte a însuşi Hollywood-ului.

La propriu şi la figurat Annie era chiar sub nasul lui.

Destinaţia ei era uşor de găsit în registru: *Rhys Damon, 6C.*

Trăgînd adînc aer în piept, Annie urcă în ascensor.

La etajul al şaselea covorul avea o nuanţă de aramă.

Pe coridor era linişte totală. Uşile din lemn de nuc erau toate închise. Nu existau ferestre. În mod evident intimitatea era ceva esenţial pentru producătorii, regizorii, scenarişti şi şefii de departamente care lucrau aici.

Uşa pe care o căuta se afla în capătul coridorului.

DAMON RHYS

Literele înalte erau drepte şi modeste.

Annie deschise uşa.

Prima încăpere conţinea o canapea mică, o masă acoperită de reviste, un fişier mare şi o masă de birou la care stătea o secretară vorbind la telefon.

– Îmi pare rău că trebuie să vă amîn, spuse ea în aparat în timp ce ochii ei o studiau calm pe Annie. Sînt sigură că astăzi va lua legătura cu dumnea-

voastră. Ce-ar fi să încercaţi pe la patru? Sînt convinsă că pînă atunci vom avea ceva care să vi se potrivească. Bine. La revedere.

Închise telefonul şi se uită la Annie cu nişte ochi plini de neîncrederea provocată de o îndelungată experienţă. Annie zîmbi, expresia ei era de modestie răbdătoare plănuită dinainte.

– Te pot ajuta cu ceva? o întrebă secretara.

– Am întîrziat puţin, spuse Annie. M-am descurcat foarte greu pe autostradă. Sper că domnul Rhys nu m-a uitat.

Secretara o privi foarte prudentă.

– Îmi cer scuze, domnişoară... cum ai spus că te numeşti?

– Annie Havilland. Aş fi venit mai repede...

– Ai fixată o întîlnire cu domnul Rhys?

Annie întoarse pagina agendei ei, simulînd o nesiguranţă pe care în mod evident nu o simţea.

– Da, cum să nu. Imitarea surprizei fu convingătoare. Nu v-a... adică nu v-aţi însemnat nimic?

– Sincer, nu. Secretara auzise fără îndoială toate scuzele imaginabile.

– Păi, eu... eu nu ştiu ce să spun, se bîlbîi Annie. Domnul Rhys mi-a cerut joia trecută să vin aici în această dimineaţă. Era... adică, mi-a spus-o foarte hotărît...

Secretara îşi ridică o sprînceană.

– Fireşte, continuă Annie pe un ton disperat, dacă nu v-aţi însemnat nimic trebuie să fie o greşeală. Adevărul este că l-am întîlnit la o petrecere. Poate că a crezut că nu-l voi lua în serios...

Licărul scurt din ochii secretarei îi dezvălui lui Annie tot ce avea nevoie să ştie. Cealaltă femeie admitea că Rhys trebuie să fi fost beat sau pe aproape

cînd o invitase pe această străină tînără şi atrăgătoare în biroul lui. Probabil că nu-şi mai amintea nimic.

Drept rezultat, o vizitatoare care îşi pierduse încrederea în sine se afla aici, jignită vizibil de nechibzuinţa lui Rhys, dar prea nobilă pentru a-i spune în faţă secretarei că şeful ei fusese prea beat atunci cînd făcuse promisiunea.

– Poate, spuse Annie pe un ton plin de suferinţă, poate dacă îi las un mesaj... Poate altă dată... depinde de el, fireşte. Dar aş vrea să ştie că am fost aici.

Secretara oftă.

– Ce-ar fi să iei loc, domnişoară Havilland? Voi vorbi eu cu domnul Rhys şi voi afla ce s-a întîmplat. Care este motivul acestei întîlniri?

– Păi, spuse Annie de parcă ar fi fost surprinsă de întrebare, un rol în filmul *A Midnight Hour.*

– Bine. Secretara se ridică. Te rog, ia loc.

Dispăru în celălalt birou, închizînd uşa după ea. Cînd o făcu, Annie auzi dinăuntru o bubuitoare voce masculină. Recunoscu timbrul neobişnuit. Rhys probabil că vorbea la telefon sau cu un vizitator.

În încăpere era linişte. Annie era moartă de frică. Planul ei nu prevăzuse ce urma să se întîmple mai departe.

Aruncă o privire pe furiş spre biroul secretarei. Nu se afla nimic pe suprafaţa lui decît un set de stilouri şi agenda. Ochii i se opriră asupra fişierului mare.

Impulsionată de disperare şi hotărîre ţîşni în picioare, înconjură masa şi deschise fişierul. Se rugă să-i rămînă cîteva secunde în timp ce secretara va aştepta o pauză în conversaţia lui Rhys ca să-i spună povestea ei.

Annie găsi ceea ce se aştepta să găsească. Tean-

curi de scenarii şi copii ale lor, cele mai multe trimise probabil de producători şi impresari sperînd să-i trezească interesul lui Rhys pentru a colabora cu ei.

Annie avu o inspiraţie şi studie repede dosarele a căror copertă arăta mai nouă. Într-adevăr la fundul unui sertar se aflau vreo zece copii care nu puteau fi făcute decît după acelaşi original.

Deschise coperta dosarului de deasupra. În el se afla o copie a scenariului *A Midnight Hour,* destinată fără îndoială unuia din asociaţii lui Rhys sau impresarului unuia dintre actorii care urmau să fie testaţi pentru diferite roluri.

Spunînd în gînd o rugăciune de mulţumire, Annie înhăţă dosarul, îl ascunse în poşeta încăpătoare pe care o adusese tocmai în acest scop şi sări înapoi la locul ei pe canapea.

Timpul păru să se tîrască. Se luptă să-şi recapete respiraţia normală.

În cele din urmă secretara se întoarse.

– Îmi pare rău, domnişoară Havilland. Domnul Ryhs nu ştie nimic despre această întîlnire. Poţi lăsa un mesaj, dacă vrei, sau dă-ne un telefon ceva mai tîrziu.

Annie se ridică continuîndu-şi rolul de tînără sinceră şi descurajată.

– Oh, nu face nimic, spuse ea. E vina mea. Ar fi trebuit să dau un telefon ieri sau alaltăieri. Ştiu cît este de ocupat. Probabil că nici nu-şi mai aminteşte de mine. Îmi cer scuze că v-am deranjat.

Era atît de convingătoare, că secretara se uită la ea cu o veritabilă simpatie.

– Nu-ţi cere scuze, spuse ea. Se întîmplă mereu. În vocea ei se simţea o resemnare melancolică. Poţi să-l suni oricînd vrei.

– O voi face. Annie zîmbi curajoasă, deşi ştia foarte bine că Damon Rhys nu va fi disponibil pentru ea nici într-un milion de ani. La revedere şi mulţumesc.

– La revedere, domnişoară Havilland.

Ajunsă la ascensor, Annie respiră uşurată.

Avea scenariul intitulat *A Midnight Hour.*

Nu prea ştia la ce îi va folosi, dar cel puţin îl avea.

În drum spre casă zîmbi gîndindu-se la manevra ei disperată. Se întrebă ce anume o apucase de pusese la cale o acţiune atît de disperată.

Însă îşi uită în curînd nervii zdruncinaţi pentru că în timp ce conducea observă ceva bizar la scenariul aflat pe scaunul de lîngă ea. Atît de insistent o atrăgea din interiorul dosarului banal că reuşi doar cu mare greutate să-şi ţină ochii fixaţi asupra şoselei din faţa ei.

Era ca un duh într-o sticlă, gata să se năpustească afară şi să-i destăinuie viitorul. Arzînd de nerăbdare, conduse mai repede.

Trebuia să ajungă acasă.

Capitolul douăzeci şi opt

Cînd ajunse în apartamentul ei îşi scoase pantofii, se aşeză pe canapea cu picioarele ghemuite sub ea şi începu să citească.

După două pagini respira tot mai rar. Citi mai bine de o oră fără să-şi ridice ochii de pe dosarul din faţa ei.

Cînd întoarse în sfîrşit şi ultima pagină se afla într-o stare de şoc.

A Midnight Hour era o capodoperă, mai mare decît oricare altă piesă de teatru pe care o citise vreodată.

Dar, spre deosebire de tot ce crease Rhys înainte, era o poveste despre violenţa sexuală, atît de simplă şi de înspăimîntătoare că nu ţi-o puteai scoate din

minte. Fără să se gîndească să-şi facă un ceai sau să-şi scoată ciorapii, Annie începu din nou să citească.

Eroul lui Rhys se numea Terry. Povestirea debuta cu întoarcerea lui din serviciul militar într-un mic oraş din Sud unde era aşteptat ca să facă o căsătorie reuşită şi să moştenească imperiul agricol al familiei.

Din întîmplare, în drum spre casă, întîlneşte o fată numită Liane, care în timpul absenţei lui se transformase dintr-o adolescentă într-o tînără femeie nubilă, distrugătoare, a cărei mare frumuseţe îi masca esenţa otrăvitoare.

Annie citi fascinată cum Liane îl seduce pe Terry îndepărtîndu-l de viitorul strălucit plănuit pentru el, reducîndu-l la o dependenţă atît de desăvîrşită, încît moartea reprezenta singura lui scăpare. Cu o ingeniozitate născută din disperare, Terry îşi manipulează cel mai bun prieten făcîndu-l să se lase sedus de Liane. Mînat de o gelozie negîndită prietenul pune capăt acestei poveşti într-un mod tragic, ucigîndu-l pe Terry, fără să-şi dea seama că exact aceasta fusese intenţia lui Terry.

Povestirea înainta cu un rafinament sublim spre deznodămîntul şocant. Sinuciderea eroului prin intermediul prietenului său era în mod evident mai mult decît simplul rezultat al pasiunii care pusese stăpînire pe el. Se datora unei slăbiciuni nevăzute în personalitatea lui fermecătoare şi inteligentă. Acea slăbiciune fusese sursa vulnerabilităţii sale faţă de Liane încă de la început.

Întreg scenariul îţi lăsa un gust ciudat în gură, la fel de neplăcut pe cît era de ameţitor. Nu puteai simţi decît o teribilă disperare faţă de soarta eroului – mai

ales că îl ajunge din urmă cînd nu mai avea decît un pas pînă la o viaţă fericită şi împlinită.

Cu toate astea, acea soartă se desfăşura cu o frumuseţe tragică la fel de perfectă ca un apus de soare. Rhys avea darul să te facă să te simţi vinovat pentru că admirai o întîmplare atît de oribilă.

Iar Liane!

Ca un înger al morţii se contura ameninţător în centrul scenariului, frumoasă, sfioasă, senzuală, egocentrică şi cu desăvîrşire perfidă.

Era rolul unei vieţi. Actriţa care o va interpreta va trebui să înfrunte o teribilă provocare şi o şansă imensă.

Un timp Annie rămase pierdută în gînduri. Apoi citi din nou scenariul minunîndu-se de colosala măiestrie a tonului şi limbajului. Înţelesuri păreau să stea la pîndă sub rîndurile simple ale dialogului. Pînă şi mişcările aparatului indicate de Rhys aveau rezonanţe ascunse.

Annie nu observă că lumina scădea. Aprinse veioza fără să-şi dea seama. Cînd, în sfîrşit, după a patra lectură, privi la ceas, se făcuse aproape unsprezece.

Picioarele o dureau îngrozitor cînd se ridică şi porni spre bucătărie. Un val de slăbiciune o făcu să se gîndească că ar fi bine să mănînce ceva. Se dezbrăcă şi intră sub duş. Apa începu să-i curgă pe trup. Se uită în jos la corpul ei gol trecîndu-şi săpunul peste umăr. Carnea ei dezgolită i se păru într-un fel străină.

Ce-ar fi dacă aş juca-o eu pe Liane?

Gîndul ţîşni gata pregătit din subconştientul ei. Înainte să-şi poată lua o distanţă suficientă ca să-i

critice improbabilitatea îi posedă inima la fel de sigur ca apa fierbinte, lunecoasă, care îi inunda corpul.

Fireşte, îşi zise ea, nu era decît o reverie nebunească.

Rolul Liane va aparţine unei acriţe cunoscute în Hollywood, sau poate unui exploziv talent străin – dar cu siguranţă unei interprete al cărei impresar avea putere şi relaţii.

Ultima persoană din lume căreia i s-ar fi oferit ar fi un nimeni, pentru care experienţa de film se limita la cîteva reclame şi al cărei nume era împroşcat de noroi la Hollywood.

Zîmbi gîndindu-se la biroul lui Damon Rhys din inima studioului *International Pictures*, doar cu cîteva etaje sub sanctuarul lui Harmon Kurth.

Nu, lui Annie Havilland nu i se va oferi rolul Liane din *A Midnight Hour.*

Pe de altă parte absurditatea acestei idei îi chinuia şi-i stimula voinţa de oţel, stîrnindu-i gînduri neaşteptate.

S-au întîmplat lucruri şi mai ciudate.

Îşi aminti de actriţele necunoscute al căror zbor spre culmile gloriei se bazase pe şanse unice în roluri importante. Se gîndi la Jean Seberg în *Joan of Arc,* la Julie Christie în *Doctor Jivago,* şi mai recent la Faye Dunaway în *Bonnie and Clyde*. Aceste actriţe, oferindu-li-se o singură şansă să arate ce pot face într-un rol principal, deveniseră imediat staruri prin talentul şi prezenţa lor pe ecran.

Dacă ele au putut să o facă, la fel putea şi ea.

Cu sau fără Harmon Kurth.

Bunul ei simţ se răzvrăti împotriva acestei ultime propoziţii. Însă obsesia care prindea viaţă în ea nu se lăsă intimidată.

Se privi goală în oglinda din dormitor. Îşi contemplă ochii argintii în întunericul încăperii, aşa cum o făcuse de atîtea ori în trecut. Arătau mai străini ca niciodată, dar îşi fixă privirea în ei.

Şi, brusc, ca un miraj, ca o stea căzătoare pe cerul verii, Liane pîlpîi în irişii ei. Dispăru imediat, prea sfioasă pentru a se lăsa prinsă. Dar după cîteva secunde în care nu clipi reveni, frumoasă, seducătoare, însă rea, aproape copilăroasă în spiritul ei malefic.

Intrigată, Annie îşi mută privirea de la şolduri şi sîni la chipul încadrat de părul ud. Urmări cum un mic zîmbet perfid îi arcuieşte buzele. Mîna trecu sub părul ud astfel încît alunecă alene pe după gîtul ei. Înclină capul cu un narcisism ruşinat. Îşi admiră trupul, carnea fragedă, picioarele suple făcute pentru iubire, irezistibile dorinţei unui bărbat...

Liane apăruse în oglindă, egoistă, îndrăzneaţă şi periculoasă. Părea să crească dintr-o sămînţă minusculă aflată într-un colţ îndepărtat al personalităţii lui Annie, o sămînţă care stagnase latent într-un sol fertil pînă în această noapte şi în acest moment.

Înflori plăpîndă, dar cu fiecare nouă privire aruncată de Annie devenea tot mai puternică.

Da, asta era: Liane prindea formă şi forţă din ochii care se uitau la ea. Ochi captivaţi de farmecul şi de ameninţarea ei.

Şi, aşa cum doctorul Jekyll, care se uita în oglindă căutîndu-se pe el însuşi, era întîmpinat de zîmbetul

triumfător al domnului Hyde, Annie zări apropierea unei străine care locuia în interiorul propriului trup.

Simţindu-se exact ca o travestită, Annie se duse la dulap şi alese o rochie simplă. Se apropia cel mai mult de îmbrăcămintea în care Rhys o prezenta pe Liane. O făcu să alunece peste goliciunea ei şi se plimbă prin faţa oglinzii.

Ochii o fulgerau cu o strălucire sinistră. Cuvinte memorate inconştient din scenariul lui Rhys îi ţîşniră pe buze.

– *E atît de cald. Unde te grăbeşti?* Vocea tărăgănată nu era a ei. *Haide. Ţi-e cald, nu-i aşa?*

Ecoul cuvintelor răsună pe buzele ei, înzestrate cu forţă sexuală. Fiecare bucăţică a cărnii ei era un semn ademenitor.

În oglindă Annie dispăruse. Liane singură îşi exercita puterea.

Zarurile fuseseră aruncate.

Capitolul douăzeci şi nouă

Annie află tot ce putu despre personalitatea şi trecutul lui Rhys, despre metodele lui de lucru şi rutina zilnică.

Şi astfel îşi dădu repede seama că Rhys era unul dintre cele mai bizare genii care dominaseră vreodată scena americană.

Rhys îşi petrecea jumătate de an la Hollywood unde avea o casă cu multe coridoare, năpădită de ierburi pe o stradă laterală dincolo de Benedict Canyon Drive. O menajeră loială, aflată în serviciul lui de mai mulţi ani, împiedica această casă să se deterioreze pentru că proprietarului nu-i păsa.

Restul timpului Rhys şi-l petrecea în casa preferată din colţul nord-vestic al Arizonei.

Ambele case, se spunea, erau decorate cu obi-

ecte de artă ciudate potrivit imaginaţiei lui sumbre. Printre ele se numărau arme şi instrumente de tortură medievale, un craniu adevărat, antice statui ale fertilităţii, şi alte ciudăţenii.

Însă mai macabru, conform zvonurilor, era faptul că amîndouă casele erau realmente echipate cu camere de sinucidere, incluzînd toate instrumentele tehnice necesare ca Rhys să-şi pună capăt vieţii cînd şi dacă s-ar fi hotărît că venise momentul potrivit.

Asta era cea mai mare ciudăţenie a lui. Făcuse publice ideile lui legate de sinucidere într-un interviu dat cu mai mulţi ani în urmă, vorbind despre ele de parcă ar fi fost un alt fapt obişnuit al vieţii lui.

Credea, declarase el, că se împăcase cu îmbătrînirea şi moartea, dar dacă ar fi contractat vreo boală incurabilă sau ar fi hotărît că viaţa nu-l mai interesează, nu avea de gînd să-şi aştepte moartea. Îşi va alege singur momentul.

Metoda exactă a sinuciderii nu era cunoscută, deşi se vorbea de explozive, canistre cu gaz mortal şi chiar bizare combinaţii de otrăvuri din care Rhys îşi va pregăti propriul „cocktail".

Fusese căsătorit în tinereţe şi divorţase imediat. De atunci se ţinuse departe de căsătorie. Nu avea copii.

Timp de mulţi ani dusese o viaţă sexuală sălbatică, dar apropiindu-se de cincizeci de ani, începu să se abţină cu grijă de la orice contact cu tinerele starlete care i-ar fi satisfăcut bucuroase orice apetit. Avusese pe rînd mai multe amante de lungă durată, toate aproape de vîrsta lui, şi le declarase reporterilor că nu se temea de îmbătrînire şi dorea să aibă în preajmă femei mature.

Sprijinea o mînă de pictori şi sculptori americani.

Cele două case erau pline de lucrări abstracte, expresioniste şi suprarealiste.

Evita cercurile literare, care îl considerau o mare celebritate, însă în mod ironic îi plăcea să apară la petreceri bătătoare la ochi ca aceea din casa lui Harry Gold.

Detesta maşinile, şi se lăsa condus de altcineva indiferent unde ar fi dorit să meargă. În consecinţă ura Los Angeles-ul, oraşul cel mai dependent de autovehicule: cu toate astea nu avea de ales fiind obligat să trăiască aici mai multe luni pe an.

În mod paradoxal iubea avioanele pentru primejdia care pîndea dincolo de exterioarele lor aerodinamice, şi savura emoţiile neliniştitoare ale decolării şi aterizării.

Şi iubea paradoxul la fel de mult ca violenţa şi grotescul. Îl amuza faptul ridicol că London Bridge, demontat în 1967 se afla acum, ca un peşte afară din apă în Lake Havasu City, în Arizona. Era încîntat de bogăţia ţipătoare a Vestului, de caracterul stupid al unei părţi atît de mari din cultura americană, şi de falsitatea Hollywood- ului.

Îi făcea o plăcere diabolică să anunţe public entuziasmul lui pentru lucruri pe care alţi intelectuali de rasă le-ar fi considerat sub demnitatea lor: restaurantele cu mîncare simplă, wresling-ul profesionist, pornografia şi chiar televiziunea prin cablu, pe care o numea „cea mai mare contribuţie americană în domeniul suprarealismului".

Şi îşi avea viciul său, pe care Annie îl cunoscuse direct: alcoolul.

De mulţi ani era cunoscut ca alcoolic şi scandalagiu. Cînd nu era absorbit de munca intensă a scrierii unui roman, a unei povestiri, piese de teatru

sau a unui scenariu îl apuca nebunia, se îmbăta săptămîni în şir prin taverne uitate de lume, ajungînd să se bată cu alţi beţivi sau chiar cu ofiţeri de poliţie.

Fusese arestat de nenumărate ori pentru comportament violent în stare de ebrietate şi doar prin intervenţiile avocaţilor săi foarte bine plătiţi era acuzat de delicte uşoare şi nu de infracţiunile mai grave de atac, bătaie şi violenţă după cum ar fi meritat.

Pe de altă parte, ducea o viaţă ordonată în ce privea alcoolul atunci cînd într-adevăr lucra. După eforturile unei zile obositoare obişnuia să se îmbete singur seara şi să adoarmă pe la unsprezece, doar ca să se trezească la trei dimineaţa şi să se apuce serios de scris, modalitate care, se spunea, producea cele mai bune rezultate.

Fără măcar să bea un pahar cu apă scria neîntrerupt pînă la ivirea zorilor cînd cădea din nou într-un somn adînc de trei sau patru ore. Obişnuia să ia la micul dejun, un ou crud amestecat cu suc de legume, bea cam vreo zece ceşti de cafea şi îşi începea ziua.

La prînz mînca o salată verde cu anşoa precedată de patru pahare de whisky irlandez şi urmată de vreo alte cinci cafele. După-amiază muncea la birou sau acasă şi începea ora de cocktail la cinci şi jumătate fix. Făcea faţă destul de bine cantităţii monstruos de mare de băuturi ca să treacă de cină şi să mai dea cîteva telefoane. Pe la unsprezece seara coniacul se adăuga ravagiilor provocate de cocktail-uri şi se prăbuşea într-un somn adînc.

A doua zi o lua de la început.

Una peste alta se părea că ieşea învingător în această bătălie nesigură cu alcoolul. Însă se presupunea că refuzul lui de a conduce era legat de teama lui, uşor de înţeles, de ce s-ar putea întîmpla dacă în

starea în care se găsea noaptea s-ar fi trezit la volanul unei maşini.

Aşa era viaţa lui Rhys.

Actualul program îl făcea să fie prezent la *International Pictures* în fiecare dimineaţă şi după-amiază, unde istovitoarea muncă de pre-producţie la *A Midnight Hour* varia între negocieri cu producătorii şi cu oamenii studioului legate de finanţare, şi între angajarea nu doar a vedetelor filmului, ci şi a aşa-numiţilor tehnicieni de lumină şi tîmplari.

Rhys îşi lua munca foarte în serios şi de-a lungul anilor îşi formase o adevărată echipă de scenografi, ingineri de sunet, operatori şi tehnicieni. Drept rezultat cele cinci filme pline de succes aveau o notă comună prin inconfundabilul accent intelectual şi dramatic care le făcea înrudite. Se ştia că Rhys lucra în spatele camerei cu Mark Salinger, regizorul lui preferat, şi avea un rol important în îndrumarea actorilor ca şi în alegerea scenelor.

Annie studie acest material şi îşi calculă şansele de a lua legătura cu Rhys într-un mod cît mai semnificativ.

După o săptămînă de gîndire intensă se hotărî să încerce.

Se folosi de un nou tur pentru vizitarea studioului, pentru a intra la *International Pictures*. Cînd Rhys străbătu drumul de la birou la restaurant pentru masa de prînz îi apăru în faţă în mod intenţionat.

– Bună, spuse ea veselă. Vă amintiţi de mine?

El îşi încetini mersul cu o jumătate de pas şi privi

drept prin ea cu acei ochi mici şi pătrunzători care o impresionaseră atît de mult la precedenta lor întîlnire.

– Primăvara trecută mi-aţi citit un pasaj din Proust în biblioteca lui Harry Gold, spuse ea. A fost foarte interesant.

O privire care nu aducea deloc a recunoaştere zvîcni în ochii lui în timp ce o studie fără să devieze de la drumul său spre restaurant. Făcu cîţiva paşi alături de el, apoi îşi aruncă părul peste umeri cu o nepăsare graţioasă.

– Da, probabil că nu vă mai amintiţi de mine, continuă ea. Oricum mă bucur că v-am întîlnit din nou.

Fără să fi rostit un singur cuvînt el se îndepărtă, de parcă ea n-ar fi fost decît o furnică peste care se hotărîse să nu calce.

În drum spre casă Annie se gîndi că probabil fusese prea nerăbdător să bea primul din cele patru pahare de whisky de la prînz, şi deloc încîntat să se trezească întîrziat de o femeie total străină.

Şi apoi, Rhys ar presupune că orice tînără drăguţă care pretindea că îl cunoaşte nu putea fi decît o vampă.

Hotărîtă să nu se dea bătută, Annie se întoarse la materialul adunat.

Încercă să-i apară în cale în locurile pe care le frecventa.

Trecu pe lîngă el în foaierul restaurantului mexican unde mergea deseori să ia prînzul, îi prinse privirea, dar nu spuse nimic.

Trecu pe lîngă el pe aleea din parcul din faţa stu-

dioului unde Rhys se plimba uneori în timpul zilei. Îi aruncă din nou unul dintre cele mai cuceritoare zîmbete ale ei, dar păstră tăcerea. Privirea din ochii lui închişi pe jumătate îi spuse că el o văzuse şi prefera să nu dea nici o atenţie prezenţei ei.

Intră singură în taverna lui favorită din Hollywood şi trase cu urechea la discuţiile lui cu ceilalţi clienţi şi cu barmanul, un bărbat de vîrstă mijlocie care îl trată cu o familiaritate născută din lunga lor convieţuire.

Comportamentul lui Rhys alterna între tăceri ursuze şi momente de volubilitate debordantă, vocea lui răsunînd ca un tunet prin taverna plină de mutre care făceau reclamă berii, şi prin talmeş-balmeşul de clienţi obişnuiţi. Cei mai mulţi dintre ultimii păreau să fie oameni de film ghinionişti legănîndu-se pe muchia alcoolismului.

Cînd Rhys ieşi din local într-o seară, mai puţin beat ca de obicei, Annie reuşi să se lovească din nou de el.

– Iar ne întîlnim, spuse ea zîmbind.

De data asta se uită la ea cu o urmă de recunoaştere în privire în care ea văzu şi exasperare şi dorinţa fermă de a nu o băga în seamă. Apoi se răsuci pe călcîie, ignorînd-o cu desăvîrşire.

Nedumerirea ei crescu. Îl acostase pe Rhys şi beat şi treaz. Beat s-ar fi putut să vorbească cu ea, dar nu să şi-o amintească. Treaz îi întorcea spatele.

Cărţile şi piesele lui de teatru îi revelaseră clar faptul că el nu crede în şansă. Cu siguranţă că era conştient de intenţiile ei. Asta nu-l putea face decît şi mai încăpăţînat în refuzul lui.

Şi ştia că nu-l poate seduce cu zîmbetul ei sau cu formele trupului, pentru că dezinteresul lui pentru femei aflate la jumătatea vîrstei lui era binecunoscut.

Erau necesare măsuri disperate.

Într-o dimineaţă, cînd Rhys ieşea din casa în faţa căreia îl aştepta un taxi ca să-l ducă la studio, Annie îi blocă drumul.

– Vă rog, domnule Rhys, întrebă ea, mă puteţi lua în maşină?

Furia îi roşi ochii înceţoşaţi. O secundă crezu că avea de gînd să o lovească. Apoi ridică din umeri, scoase un mic hohot de rîs amar şi îi făcu semn să intre în maşină.

Nu-i spuse nimic în timp ce se îndreptau spre nord către Mullholland, apoi spre est către studio. Annie rămase tăcută, dorindu-şi ca măcar să o certe ca să poată conversa cu el.

Aproape că-i simţea mahmureala, nerăbdarea de a-şi continua munca şi nevoia băuturilor pe care le va lua la prînz. Era un om ocupat, rutina lui zilnică fiind o frînghie pe care făcea echilibristică, iar faptul că ea i-o întrerupea putea răsturna tot felul de simetrii delicate.

– Îmi pare rău că vă creez neplăceri, spuse ea în cele din urmă.

El privi pe lîngă ea spre colinele de dincolo de geam, de parcă nici nu ar fi existat.

– Bănuiesc că nu este un secret pentru dumneavoastră, se hazardă ea, că am făcut tot posibilul să găsesc o şansă ca să vă pot vorbi.

El continua să nu spună nimic.

– Am jucat-o recent pe Sarah din *Parabola,* cu compania lui Teague MacInnes, spuse ea cu grijă. E o piesă superbă, domnule Rhys. De atunci n-am mai

putut să-mi scot din minte lucrările dumneavoastră. Înălţimile la care se ridică personajul Sarah şi ambivalenţa ei... A fost o plăcere să o interpretez.

– Asta a fost cu mult timp în urmă.

În sfîrşit vorbise. Erau primele cuvinte pe care le auzea de la scurta lor întîlnire în biblioteca lui Harry Gold.

– Însă cred că tehnica dumneavoastră a fost uluitoare chiar şi atunci, spuse ea. Mărturisesc că nu v-am cunoscut opera, dar acum am citit tot ce aţi scris şi sînt o mare admiratoare a dumneavoastră.

Ochii lui o fixau cu duritate.

– Nu eşti potrivită pentru ea, spuse el.

Annie rămase înmărmurită.

– Îmi pare rău că aveţi această părere, zise ea. Mi-am dat toată silinţa şi piesa a fost apreciată de critică. Am crezut cu adevărat că Sarah şi cu mine avem unul sau două lucruri în comun. Respectul pentru familie, încrederea...

El clătină din cap.

– Mă referem la Liane.

Zîmbetul lui subţire era foarte crud. În timp ce Annie se holba la el observă că pronunţase numele Lee-Ann de parcă ar fi fost rostit de unul din personajele din oraşul sudic unde se petrecea acţiunea din *A Midnight Hour.*

– E blondă, spuse el, ochii lui evaluînd-o cu ceva ce semăna a dezgust. Are ţîţe mai mari. E mai sexy. Ridică din umeri. Dar ai ochi frumoşi. Cere-i impresarului tău să-ţi găsească ceva la televiziune. Fă o *Mission: Imposible* sau poate un *FBI.* Cu puţin noroc s-ar putea ca într-o zi să primeşti rolul principal într-un serial.

Îi citise gîndurile şi o strivise ca pe un ţînţar ano-

nim. Nu mai exista nici o posibilitate ca ea să se justifice.

– Îmi pare rău, spuse ea, apoi se adresă şoferului: Vrei să opreşti maşina? Voi coborî aici.

Se aflau aproape de autostradă. Străzile erau aglomerate de traficul dimineţii. De aici va trebui să-şi găsească singură drumul spre casă.

Rhys nu încercă să o împiedice. Taxiul opri lîngă trotuar.

Annie apucă mînerul uşii şi se întoarse spre el. Privea în depărtare peste capul şoferului.

– Îmi cer scuze că v-am făcut să vă pierdeţi timpul, spuse ea. Cred într-adevăr că sînteţi un mare scriitor.

El îşi ridică ochii în timp ce ea închise uşa.

– Mulţumesc, spuse el sec. Îmi voi fixa centura de siguranţă.

Maşina demară.

Deci ştiuse tot timpul cine era ea.

Pe măsură ce zilele treceau creştea şi tensiunea din interiorul lui Annie. De fiecare dată cînd se uita în oglindă o vedea pe Liane.

Se gîndi la nenumăratele mari actriţe care pierduseră şansa de a juca roluri care să le fi încununat carierele, din simplul motiv că acele roluri au fost create şi distribuite cînd actriţele au fost fie prea tinere, fie prea bătrîne pentru a le interpreta. Cît de frustrate trebuie să se fi simţit?

Chiar şi cei care o admiraseră, ca şi Annie, pe

Elizabeth Taylor în *Who's Afraid of Virginia Woolf*[1] nu se puteau împiedica să nu-şi imagineze ce ar fi făcut Bette Davis cu acest rol cu zece sau cincisprezece ani mai devreme. Acum o astfel de distribuţie extraordinară nu era posibilă decît în imaginaţie.

Şi cît de norocoase erau actriţele care s-au aflat în locul potrivit la momentul potrivit, cu întreaga lor măiestrie la apogeu şi pregătite cînd apăruse rolul unei vieţi! Ca Joanne Woodward în *The Tree Faces of Eve*[2], ca Vivien Leigh în *Gone With the Wind*...

Annie aproape că o simţea pe Liane poruncindu-i să o trezească la viaţă. Fiecare celulă de sînge din venele ei de actriţă îi cerea să se arunce în încarnarea acestui personaj crucial.

Să o piardă pe Liane ar fi fost ca şi cum i s-ar fi amputat o parte din ea însăşi.

Nu putea renunţa la luptă fără o ultimă şi disperată tentativă. Va exploda dacă nu mai încerca o dată.

Într-o noapte întunecată de miercuri, cînd ştia că Rhys va lua cina acasă, porni spre Benedict Canyon Drive, parcă la capătul străzii, şi se strecură în tăcere prin frunzişul des pînă ajunse pe verandă.

Voia să arunce o privire pe fereastră înainte de a-şi aduna curajul să sune la uşă. Însă în clipa aceea auzi uşa de la intrare deschizîndu-se. Era menajera lui, o mexicană atrăgătoare de patruzeci de ani, care pleca spre casă.

---

1. Cui i-e frică de Virginia Woolf?
2. Cele trei feţe ale Evei

Atunci, probabil că Rhys rămăsese singur.

Annie porni de-a lungul verandei pînă ajunse la ferestrele din spate. Mirosul iasomiei se amesteca cu cel al eucalipţilor care înconjurau casa.

În mod surprinzător în sufragerie era întuneric.

Annie nu avu la dispoziţie decît o secundă ca să înregistreze acest fapt înainte ca o lumină să se aprindă dincolo de ferestre, forţînd-o să se retragă în umbră. Privi pe furiş pe după colţ şi-l văzu pe Rhys aşezîndu-se într-un fotoliu la nici doi metri de ea.

Îşi dădu seama că uşile verandei erau deschise şi că nu existau apărătoare. Se părea că lui Rhys îi plăcea să urmărească insectele de noapte zburînd prin casa lui după cum le convenea.

Rhys era prea aproape de ea pentru a se mişca din nou fără să-i atragă atenţia. Va trebui să aştepte pînă cînd el va ieşi din cameră.

Un pahar mare, plin de un coniac atît de puternic că Annie îi simţea mirosul din locul în care se afla, era pe masa de lîngă el. La fel şi o vioară pe care acum o ridică şi o acordă ciupindu-i tare corzile.

Punîndu-şi o batistă între bărbie şi instrument, începu să cînte încet o bucată gravă, barocă, ţinîndu-şi ochii închişi. Deşi nu era un muzician desăvîrşit din punct de vedere tehnic, probabil că-şi perfecţionase interpretarea printr-o îndelungată familiarizare cu partiturile respective pentru că le cînta cu virtuozitate şi cu o pasiune evidentă.

Băutura era neatinsă pe masă. Rhys arăta straniu de absorbit de ceea ce făcea. Fragmentul muzical răsuna obsedant în urechile lui Annie în timp ce-l urmărea pe Rhys din umbra verandei.

Mobila din sufrageria spaţioasă era veche şi uzată, dar arăta confortabilă. În faţa canapelei se afla

o măsuţă pe care erau împrăştiate cărţi, carnete de însemnări îngălbenite, coli de hîrtie tipărite, scrumiere şi obiectele cele mai neobişnuite.

Printre ultimele se numărau un cuţit fioros de harakiri, un bici medieval din chingi cu mînere din piele, un fel de dispozitiv din bambus pe care Annie îl lua drept instrument de tortură şi un cutremurător zeu al fertilităţii sculptat în piatră. Sexul lui în erecţie era la fel de mare ca restul trupului.

Rhys îşi termină cîntecul. Rămase pe loc privind obosit spre un colţ al încăperii pe care Annie nu-l vedea. Oftă, lăsîndu-şi vioara şi arcuşul pe genunchi. Ea abia îndrăznea să respire pentru că în clipa aceea amîndoi ar fi auzit şi un ac căzînd.

Brusc telefonul începu să sune, făcînd-o să tresară îngrozită. Îşi puse mîna la gură ca să nu strige.

Bombănind, Rhys ridică receptorul cu o mînă, iar pe cealaltă o întinse după paharul cu coniac.

– Da, spuse el ducînd paharul aproape de buze. Da, bună.

Ascultă o clipă încercînd stîngaci să soarbă din pahar cu receptorul lîngă buze. Apoi renunţă, trînti paharul jos cu o violenţă neaşteptată şi îl întrerupse pe cel care sunase.

– Ascultă-mă, fir-ar să fie, spuse el. Mă calci pe nervi. Ţi-am spus de două ori că Rima nu poate avea rolul. Poate asta să intre în căpăţîna ta tare? Rima nu primeşte rolul. Rima e prea bătrînă. Ai înţeles?

Vocea îi era guturală şi plină de amărăciune. Rîse şi clătină din cap în timp ce asculta răspunsul celuilalt.

– Ce oameni, spuse el. Credeţi că un scriitor e aşa de ieftin că-l puteţi face să schimbe Oceanul Pacific în Sahara doar ca tîrfa voastră de actriţă să nu-şi ude picioarele în timpul filmărilor? Dacă ar fi după voi,

Shakespeare ar fi trebuit să scrie *The Merchand of Pacoima*[1] iar Othello ar fi fost un albino ca să i se potrivească starului vostru pop, iar Romeo şi Julieta ar fi trebuit să fie Ozzie şi Harriet. Dumnezeule, mă auzi? Las-o baltă! Las-o bată!

Începu să bată cîmpii beat a telefon, sarcasmul lui fiind tot mai accentuat cu fiecare cuvînt. Spre surprinderea lui Annie vorbea tot mai clar pe măsură ce se enerva. Recunoscu acum uria care îl făcuse să-i tragă un pumn barmanului în noaptea cînd îl întîlnise pentru prima dată.

În cele din urmă trînti telefonul. Apoi, venindu-i o altă idee îl trase afară din priză.

– Lua-v-ar dracu'... Continuă să înjure dus pe gînduri ridicînd paharul la buze.

– Rima, încantă el răutăcios. Rima! Îşi bătu joc de nume rostindu-l cu un accent ridicol atît de fioros că Annie mai că nu izbucni în rîs în ascunzătoarea ei.

Îi auzi apoi rîsul, gros la început, de om beat amuzat de propria ironie, continuînd mai tare şi mai tare. Îşi goli paharul dintr-o singură înghiţitură, îl puse înapoi pe masă, şi rîse din nou înecîndu-se uşor.

– Rima! tună el, zbierînd atît de tare, că încăperea păru să se cutremure în jurul lui. Încercă să se ridice, dar rîsul îl obligă să cadă înapoi. Crescu spre hohote uriaşe, se potoli, apoi crescu din nou, devenind în cele din urmă o serie de mici sughiţuri care îi făcură trupul greoi să zvîcnească în scaun.

Luă vioara, ciupi o notă, şi o puse pe masă făcînd-o să scoată un mic sunet înfundat, convins, se pare, că era prea beat ca să mai cînte la ea. Se aplecă

1. referire la „Negutătorul din Venetia".

într-o parte şi luă de pe podea carnetul îngălbenit. Cuprins parcă de inspiraţie, scotoci după un creion, bombănind înjurături, şi îl atinse de hîrtie. Un moment interminabil nu se mişcă. Creionul rămase în mîna lui. Ochii îi erau închişi pe jumătate, buzele ţuguiate din cauza concentrării. Respira greu. Creionul alunecă pe hîrtie. Degetele lui Rhys se mişcau nesigure în timp ce scrise cîteva cuvinte. Apoi, bolborosind un „La naiba", trase linii peste ele, aruncă creionul şi carnetul pe podea şi se prăbuşi din nou în scaun.

– La naiba, repetă el monoton.

Se întoarse spre paharul gol şi oftă. Observă batista pe care o folosise cînd cîntase la vioară. Încă atîrna de cămaşa lui. O luă şi o ridică în faţa ochilor.

– Bătrîn prieten de nădejde, spuse el teatral. Pe tine te voi păstra.

Apoi o lăsă să-i cadă în poală.

Cu o mişcare chinuitor de înceată puse vioara şi arcuşul pe podea, întinse batista deasupra lor de parcă ar fi fost un giulgiu.

– Fie ca astrul să-şi aplice raza, murmură el, cuvintele lui zăpăcind-o pe Annie.

Forţa furiei păru să se fi adăugat alcoolului vlăguindu-l şi de ultimele puteri. Încercarea trecătoare de a scrie îi provocase o stare de deprimare.

– Sus, oftă el. Sus. Se uită la paharul gol. Sus. Sus. Un zîmbet şters îi apăru pe chip. S.U.S. : sus.

Acum căzu într-o tăcere atît de încordată, că Annie se nelinişti. Aruncă o privire pe furiş de după colţ ca să vadă ce face.

Ochii lui se uitau în gol. Apoi se umplură de lacrimi atît de brusc, că ei i se puse un junghi în inimă urmărindu-l. Disperarea lui părea infinită.

Oftă din nou. Telefonul şi paharul erau lîngă el.

Vioara era lîngă carnet pe podea. Annie sesiză cumplita disperare care îl reducea la imobilitate printre obiectele care deveniseră uitate şi străine în jurul lui.

– Nu – voi – mai scrie, intonă el, privind cu ochi înceţoşaţi carnetul galben. Nici o poveste. Nu, aşa ceva nu.

Închise ochii. Din nou tăcerea se lăsă în cameră. Annie se temea să respire.

– Rima! clătină din cap. Tîrfă bătrînă, n-o vei juca pe fata mea. Nici vorbă. Nimeni nu... Aş ucide-o cu...

Îşi puse mîinile pe braţele scaunului pregătindu-se să se ridice din scaun, fără îndoială ca să se tîrască în bucătărie după un alt pahar de coniac.

– Nimeni nu va îndrăzni să te joace, spuse el, şovăind. Şi eu – nu pot să mai scriu. Ne vom stinge împreună, nu-i aşa? Nici o altă poveste...

În sfîrşit în picioare, se clătină nesigur, ţinînd paharul în mînă.

– Rima, tîrfă spurcată... începu el să urle.

Şi atunci o văzu pe Annie.

Capitolul treizeci

Un lung moment se legănă în faţa ei holbîndu-se la ea de parcă ar fi fost o stafie. Oboseala şi un pustiu fără margini umbreau confuzia din ochii lui. Apoi furia puse stăpînire pe el.

– Ce plăcere să te văd, psalmodie el ironic. Rămîi pe loc, scumpo. Dă-mi voie doar să chem un poliţist şi te vom primi împreună.

Începu să înainteze ameninţător spre ea. Era într-adevăr foarte înalt, peste un metru optzeci, iar pieptul lui ca un butoi şi umerii largi îi dădeau o înfăţişare formidabilă, mai ales că ochii albaştri aţintiţi asupra ei fulgerau de mînie.

Era la cel puţin doi metri de ea, în locul unde veranda se unea cu podeaua goală a sufrageriei, cînd

se năpusti asupra ei, intenţionînd se pare să o tragă înăuntru cu forţa.

Însă cu reflexele ei de gimnastă, Annie făcu un pas înapoi evitîndu-i mîna.

Avîntul lui Rhys a fost prea mult pentru starea lui de beţie şi se împletici pe lîngă ea, apucînd aerul cu mîna. Un urlet de nemulţumire îi scăpă de pe buze şi căzu cu o bufnitură pe scîndurile de pin din faţa ei. Annie stătea nesigură de ea deasupra lui. El zăcea pe burtă, corpul lui mare fiind scuturat de hohote de rîs. Încet se răsuci ca să se uite în sus la ea.

– Te dau în judecată pentru asta, chicoti el, amuzat de absurditatea întregii situaţii. Pentru – mai văd eu ce, premeditat. Pas lateral premeditat. Mi-ai transformat casa într-o ameninţare. Nu poate fi legal.

În timp ce vorbea, un firicel de sînge i se prelingea din nas. Îl atinse şi rîse. Părea să-l încînte priveliştea propriei răni.

– Sîngele celor drepţi, spuse el. Uite ce-ai făcut. N-ai nici un pic de milă? Ce fel de vrăjitoare eşti? Soiul cel bun sau cel rău?

Brusc rîsul încetă. O studie, recunoaşterea strălucind sumbru în ochii lui mici.

– Tu ai fost, spuse el. Tu m-ai pus într-un taxi în noaptea cînd m-au dat afară de la *Harvey's*...

Ea dădu din cap tulburată. Îi trecu prin cap că în stadiile diferite ale beţiei lui s-ar putea să-şi amintească de ea din anumite împrejurări, dar s-o uite din altele.

– Isuse! exclamă el, în ochii lui apărînd o teamă adevărată. Isuse!

– Poftim, spuse Annie, scoţînd o batistă din buzunar. Ţine-ţi capul pe spate. Îngenunche ca să-i

sprijine capul pe braţ. Mirosul coniacului o ameţi.

– Capul pe spate, suspină el. Isuse!

O clipă păru să se reazeme fericit de ea, cu capul pe pieptul ei. Apoi faţa i se strîmbă şi vorbi mai mult pentru el însuşi.

– Poţi să scapi de băutură, spuse el. Dar cu timpul.

Plescăi din limbă.

– Haide, domnişoară Centură de Siguranţă, i se adresă el lui Annie. Du-mă înăuntru şi să vedem dacă mă poţi trezi.

Ea îl ajută să se ridice şi îl conduse în casă.

– Să-ţi fac nişte cafea? întrebă ea.

El izbucni în rîs.

– Nu ştii multe despre băutură, stimată domnişoară. E vremea cînd cad în nesimţire. Nu vreau să fiu treaz acum. Dacă ai fi venit la trei dimineaţa mă găseai vesel şi plin de energie.

Se îndreptă spre un dulap şi îşi turnă un pahar de whisky. Uitîndu-se la Annie, arătă cu sticla spre celelalte pahare. Ea clătină din cap.

Îi indică sufrageria. Ea o luă înaintea lui. Rhys se lăsă să cadă greu în fotoliul lui. Ea luă loc pe canapeaua din faţă.

Se lăsă tăcerea. Rhys îşi roti paharul.

– Îmi pare rău, spuse ea într-un tîrziu. N-am vrut să... doar – a trebuit să vin. Trebuia să mai încerc o dată...

– Marele şi puternicul Oz, îi făcu el cu ochiul – ştie de ce ai venit. Ridică paharul şi bău încet.

Annie stătea fără glas în faţa lui. Ochii mici porniră să zăbovească critic asupra picioarelor, sînilor, umerilor şi părului ei. Îşi scutură capul. Apoi întinse

mîna după o copie a scenariului care zăcea pe podea lîngă carnetul îngălbenit. I-o întinse şi urmări cum ea o ia, apoi se întoarse pe canapea.

– Scena şaizeci şi patru. Căscă. În mod provocator sorbi din băutură în timp ce ea întorcea paginile.

Cînd găsi scena se uită la el surprinsă. Era scena cea mai senzuală şi mai dramatică a personajului Liane, cea în care, pariind pe corectitudinea calculelor ei psihologice, îl ademeneşte în cele din urmă pe Terry în patul ei.

Şi conţinea cuvintele prin care Liane trecuse pentru prima oară pe buzele lui Annie.

LIANE: Unde vrei să pleci?

TERRY: (la uşă) Acasă. Trebuie.

LIANE: E atît de cald. De ce te grăbeşti?

(Traversează bucătăria spre el şi îşi pune mîinile pe şoldurile lui) Haide. Ţi-e cald, nu-i aşa? (Îl trage încet prin bucătărie către dormitor.)

Annie îşi drese glasul. Rhys o urmărea cu interes. Dispreţul şi batjocura străluceau nemascate în ochii lui. Ştia că spera să o descurajeze făcînd-o să joace scena fără ajutor. O clipă se retrase în ea însăşi reamintindu-şi de acel vîrtej intim de greaţă neagră care fusese timp de doi ani izvorul interpretării ei. Îi va veni în ajutor?

Imaginea corpului masiv al lui Rhys provocă o schimbare bruscă în ea. Nu, îşi zise ea: se săturase să fie o victimă, chiar dacă a propriului talent. De data asta va fi altfel. Bărbatul care îşi flutura scepticismul pe sub nasul ei blocase uşa personalităţii ei.

În seara aceasta iniţiativa îi aparţinea. Nu exista

trecut la care să se întoarcă şi nici un viitor fără Damon Rhys. Va trage vălul neîncrederii de pe acei ochi mici albaştri, şi o va face acum, acum!

Puse jos scenariul. Un trup străin crescu în ea, conducîndu-i deja mîna. Cu vocea ca o şoaptă lunecoasă de felină, rosti prima replică. Din memorie Rhys îi dădu răspunsul lui Terry. Cînd el o făcu, ea se ridică şi îi arătă corpul ei, mişcîndu-se uşor în aerul nopţii.

A doua replică a lui Liane emană din ea cu o violenţă subtilă mai asemănătoare cu aroma de mosc a sexului femeiesc decît cu sunetul unor simple cuvinte. Se mişca deja spre el, cu paşi uşori, o imagine cu încetinitorul a saltului unui animal de pradă înfometat.

Îngenunche în faţa lui, îşi puse palmele pe genunchii lui şi îl privi pătrunzător prin ochii lui Liane, ultimele cuvinte înflorind tărăgănat pe buzele ei.

– Haide. Ţi-e cald, nu-i aşa?

El se uită la ea fără să clipească. Părea intrigat. Annie ştia cu siguranţă că flacăra dinăuntrul ei, metamorfozîndu-se în Liane, îşi atinsese ţinta prima oară.

O emoţie puternică vibra în ea. Ştia că putea repeta scena de zece ori, de o sută de ori, şi Liane nu ar fi dezamăgit-o.

El îşi clătină capul.

– Fir-ar să fie, bombăni el. Resemnat se uită la paharul plin cu whisky, apoi la fata ghemuită între picioarele lui. Ar trebui să dorm acum.

Apoi făcu din cap un mic semn de încuviinţare.

– Beau o cafea, spuse el.

Au lucrat împreună pînă la cinci dimineaţa.

Prudenţa lui Rhys dispăru după primele cîteva minute. Se lăsă cuprins de entuziasm pentru propria-i povestire şi de o euforie nervoasă provocată de interpretarea lui Annie.

Cu un respect nou, impersonal, o învăţă pe Annie cum să rostească replicile. Unele le schimbă pe loc, făcînd adnotări grăbite pe copia scenariului. Se ridică, îi luă braţele şi îi arătă cum să păşească aşa ca Liane, cum să ridice o carte, o scrumieră, cum să stea dreaptă, cum să-şi dea părul pe spate. Deşi nu îi critică vocea, îi spuse treptat cum ar vrea el să sune accentul blînd, sudic al lui Liane.

Au băut nenumărate cafele tari. Au repetat scenele lui Liane din nou şi din nou.

Cînd nu îşi făcea însemnări în carnet, Rhys se uita la Annie cu expresii care variau ciudat. Uneori o privea cu admiraţie şi respect, alteori cu un fel de nelinişte dureroasă pe care ea nu o înţelegea. Iar alteori dădea scurt din cap, cu un licăr de mîndrie paternă în ochi, înainte de a reveni la o concentrare adîncă.

Pentru Annie noaptea a trecut precum în chinurile naşterii. Nu observă scurgerea timpului. Făcu tot ce Rhys îi spuse să facă, însă simţurile îi erau atente la porunci secrete venind dintr-o sursă îndepărtată.

Păreau să existe trei oameni în cameră. Liane, cea invizibilă, continua să-i surprindă pe amîndoi. Rhys

clătina mereu din cap regîndind idei pe care nu le exprima, în timp ce Annie juca scenă după scenă ţinîndu-şi răsuflarea de parcă s-ar fi aflat pe muchia unui abis la fel de frumos pe cît era de periculos.

Clipi uluită cînd el în sfîrşit se uită la ceas şi arătă spre verandă unde răsăritul poleia deja trunchiurile cedrilor.

– Ajută-mă să mă ridic, spuse el.

Ea îi luă mîinile. Rhys se ridică, o îmbrăţişă uşor, degetele lui strîngîndu-i umerii. Îi atinse părul cu un gest plin de admiraţie.

– Ea e blondă. Zîmbetul îi era resemnat, obosit.

Apoi se răsuci şi cu o mişcare hotărîtă care o şocă, ridică paharul uitat de whisky şi îl goli dintr-o singură înghiţitură.

O conduse în bucătărie. Îi arătă telefonul, lîngă care se afla o veche ceaşcă de cafea plină de bani. Apoi o trase după el de-a lungul coridorului pînă în dormitor. Cînd văzu plasa de ţînţari pusă peste patul mare înţelese cum putea dormi fără apărătoare la ferestre. Se urcă stîngaci în pat şi rămase uitîndu-se la ea.

– Ia nişte bani, spuse el. Cheamă un taxi. Dacă nu vrei să dormi aici.

Ea clătină din cap aruncînd o privire fugară patului.

– Nu mă gîndeam cu mine, zîmbi el. Mai sînt două dormitoare în josul coridorului. Nu-ţi face probleme. Conchata are grijă să fie curate.

Ea clătină din nou din cap, întorcîndu-i zîmbetul.

– Maşina mea e afară pe stradă.

– Aha.

Îl privi cu afecţiune pentru că într-un fel simţea că îl

cunoaşte foarte bine după această lungă noapte împreună.

– Îmi e fixată centura de siguranţă? întrebă el, umorul lui fiind la fel de sarcastic, cu ochii pe jumătate închişi.

Ea încuviinţă şi dădu să plece.

– Aşteaptă, murmură el. Sărută-mă de noapte bună.

Zăcea absolut nemişcat, privirea lui nedezlipindu-se de a ei cînd ea se aplecă să-l sărute pe frunte.

– Niciodată n-am avut o fiică, spuse el.

Ochii îi erau două fante azurii.

– Lasă-ţi numărul de telefon pe carnetul de pe masă, oftă el. Nu te deranja să încui uşa. Pe hoţi oricum nu-i va intimida. Un ultim zîmbet apăru pe buzele lui. Noapte bună, invadatoareo. Fii atentă cum conduci. Mai vorbim.

Cînd Annie se ridică, auzi un sforăit slab. Adormise.

Îşi scrise adresa şi numărul de telefon, închise uşa de la intrare şi porni prin roua dimineţii către maşina ei.

Soarele îi înţepă ochii în drum spre casă. Era mulţumită că bulevardele erau aproape pustii. Pînă ajunse în apartamentul ei se simţi complet vlăguită. Făcu un duş şi se băgă în pat. Razele strălucitoare ale soarelui se furişau printre jaluzele. Noaptea ei cu Damon Rhys era ca un vis, stăpînindu-i mintea pe măsură ce se retrăgea într-o obscuritate imponderabilă. Ultimul ei gînd coerent fu unul tulburător.

Dacă totul i se părea ei ca un vis, cu siguranţă că pentru Rhys era şi mai ireal. Fusese beat cînd începuseră să lucreze şi va fi beat din nou la apusul

soarelui. Încă de la început nu fusese în stare să-şi dea seama care din întîlnirile cu ea şi le amintea la un moment dat.

Nu o va suna.

Nu-i nimic, îşi zise ea. Făcuse tot posibilul. Mîine era o nouă zi.

Vise stranii îi atacară mintea care continua să se lupte, trăgînd-o într-un somn ce părea la fel de mortal ca un mormînt.

Capitolul treizeci şi unu

Daily Variety, 29 septembrie, 1969

RHYS DISTRIBUIE O NECUNOSCUTĂ ÎN ROLUL EXPLOZIV

Damon Rhys a făcut-o din nou. După cîte se pare a trecut peste sfaturile departamentului distribuţiilor, peste producători şi uluiţii directori de la International Pictures *anunţînd marţi că a distribuit o necunoscută, actriţă şi manechin, numită Annie Havilland în mult rîvnitul rol Liane, senzuala seducătoare din Sud, eroina noului său film* A Midnight Hour.

Domnişoara Havilland, familiară publicului naţional doar din revistele de modă şi din cîteva reclame, este mai bine cunoscută de locuitorii din California ca senzuala şi amuzanta tînără cu centura de siguranţă din recentele serii de reclame şi pancarte ale Depar-

tamentului Autovehiculelor, *iar înainte, ca reprezentantă a firmei* Cantele & Beale.

Nu deţinem nici o informaţie referitoare la contractul domnişoarei Havilland cu studioul International *şi nici natura probelor pe care le-a dat ca să obţină rolul. Unul din oamenii studioului a comentat surprinzătoarea distribuţie afirmînd: „Domnul Rhys ştie întotdeauna ce vrea şi, cînd e vorba de filmele lui, de obicei obţine ceea ce vrea".*

Multe staruri de vîrf ale Hollywood-ului au intrat în discuţie pentru acest rol şi, se spune, şi-ar fi dat şi mîna dreaptă ca să-l obţină. Pentru o necunoscută ca domnişoara Havilland, rolul Liane înseamnă mai mult decît şansa de a fi văzută. Este un rol-cheie într-un film important şi ar putea însemna gloria dintr-o singură lovitură.

Tînăra Annie a intrat într-o mare luptă. Ochii publicului vor fi aţintiţi fără să clipească asupra ei în următoarele cîteva luni şi va trebui să facă faţă unei enorme presiuni datorate neaşteptatei ei celebrităţi.

Îi dorim să reuşească în încercarea ei. Şi celor care au pierdut-o pe Liane în favoarea ei, mai mult noroc data viitoare.

Doamna Ralph Sonderborg închise exemplarul revistei *Daily Variety* şi îl puse sub tejgheaua din bucătărie unde se aflau şi celelalte reviste ale menajerei. Lulu, menajera familiei Sonderborg era o fostă actriţă de seriale de televiziune căreia îi plăcea să fie la curent cu ce se întîmpla în lumea filmului – la fel ca şi

doamna Sonderborg, pentru care, firește, un abonament la o astfel de revistă ar fi fost considerat un act scandalos de societatea din Palm Springs.

Doamna Sonderborg se uita la imaginea ei din oglinda aflată deasupra mesei din bucătărie auzind vag frînturi din conversația care se desfășura în dining-room. Își atinse machiajul în timp ce auzi vocea subțire a lui Ralph străduindu-se anemic să distreze familia Keating cu povestiri plictisitoare despre anii petrecuți în război.

Războiul era singura sursă de mîndrie personală a lui Ralph. Chiar și atunci fusese un ofițer mai în vîrstă, inima lui slăbită împiedicîndu-l să ia parte la o luptă adevărată. Munca de birou din Washington nu-l făcuse să primească nici un fel de decorație. Însă în ultimul timp filmele de război erau singurele la care nu adormea și, ori de cîte ori se găsea în fața unui public fascinant, cei doi membri ai familiei Keating, îi plăcea să se lanseze melancolic în descrierea acelor vechi istorisiri.

Russ Keating era un tînăr funcționar al băncii al cărei președinte era Ralph. Datorită poziției sale sociale Ralph avea obligația să-l invite la masă pe acest tînăr și pe soția sa, deoarece Keating avea excelente recomandări și în anii care vor urma avea toate șansele să ajungă vicepreședinte – aceasta fiind momeala pe care *First National Bank* spera să-l facă să o înghită ca să accepte salariul de mizerie și orele lungi de muncă.

În mod obișnuit doamna Sonderborg era plictisită de aceste mese liniștite și interminabile pe care soțul ei în vîrstă le prezida atît de rigid. Însă în clipa în care îi văzuse pe cei doi Keating în carne și oase părerile ei se schimbaseră.

Russ era înalt, musculos, atrăgător – departe de tipul bancherului cu ochelari. Era în mod evident inte-

ligent, agresiv şi ţintind cît mai sus. Şi avea o privire piezişă care o interesă pe doamna Sonderborg.

În schimb, soţia lui era un exemplar gras al cărei păr decolorat, ten gălbui şi sîni lăsaţi în jos trădau preţul plătit pentru cei doi copii mici – unul de optsprezece luni, celălalt de trei – ca şi indiferenţa faţă de eforturile mari pe care o soţie hotărîtă le-ar fi depus după sarcini pentru a-şi mulţumi soţul.

Căsătoria lor se datorase tinereţii şi interesului, probabil necesităţii, ghici doamna Sonderborg. Acum, bineînţeles, nu mai rămăsese nimic din ea.

În primele cinci minute ale conversaţiei tînăra soţie reuşise să facă de două ori aluzie la condiţiile lor modeste – o călătorie pe care n-au putut-o face din lipsă de bani, ipoteca apăsătoare pe casa lor mică – şi i se plînse de istovitoarele treburi casnice la care soţul ei nu o ajuta. Da, era o plîngăcioasă, cu siguranţă.

În acelaşi timp însă, prima privire pe care tînărul bancher o aruncă soţiei preşedintelui a fost plină de un interes care depăşea cu mult respectul datorat.

Acum, cînd doamna Sonderborg se privea în oglindă, putea vedea de ce anume Keating se lăsase atras. Picioarele îi erau fine şi suple sub costumul elegant care îi venea atît de bine. Ochii îi licăreau în lumina din bucătărie sub valurile de păr uşor încărunţit. Buzele senzuale şi nasul drept completau impresia de sexualitate plină de înţelesuri ascunsă sub o inteligenţă calmă.

Nu exista nici o îndoială: la vîrsta ei era un fermecător specimen al sexului ei, înarmată încă să obţină tot ce dorea de la un bărbat.

Bineînţeles, Ralph era un caz special. Cîte o noapte petrecută în patul lui, cu mîngîierile potrivite, îl lăsa mai mult decît satisfăcut. Restul timpului şi-l pe-

trecea admirînd-o de la distanţă, plătind bucuros pentru hainele în care arăta atît de elegantă şi înclinîndu-se cu o amabilitate curtenitoare în faţa oaspeţilor ei invitaţi la ceai.

Diferenţa dintre vîrstele lor îl făcuse să o pună pe un piedestal încă de la început. În ochii lui ea era fata frumoasă pe care o pierduse în timpul anilor plictisitori ai tinereţii şi pe care o găsise ca prin miracol, mulţumită statutului ei de văduvă cînd o cunoscuse şi se căsătorise cu ea.

Aranjamentul funcţiona perfect. Doamna Sonderborg era indiscutabil cea mai atrăgătoare membră a cercului social pe care îl domina complet, şi un adevărat stîlp al comunităţii din Palm Springs. Era admirată pentru activităţile caritabile şi invitată la toate petrecerile care însemnau ceva în oraş. Pe scurt, admiraţiei lui Ralph i se adăuga acum cea a întregii societăţi.

Firește, doamna Sonderborg avea şi ea nevoie de anumite distracţii umane. Iar acestea, atunci cînd aveau loc, s-ar fi potrivit cu greu pretenţiilor de rafinament ale persoanei ei publice. Dar ştia cum să le ascundă bine de ochii iscoditori.

Şi, din acest motiv, credea că nu are egal.

Aşa că, atunci cînd împinse uşa care ducea la dining-room după ce o instruise pe doamna Ames cu privire la următorul fel de mîncare care urma să fie servit, simţi ceva din încrederea unui chirurg intrînd într-o sală de operaţii, sau a unui versat politician adresîndu-se alegătorilor săi. Ştia că nu putea greşi. Iniţiativa îi aparţinea.

Totuşi, timp de o clipă, gîndurile îi zăboviră la articolul din *Variety* pe care îl citise.

Annie Havilland...

Doar numele nu ar fi fost suficient să o convingă – aceste starlete de la Hollywood îşi inventau tot felul de nume – dar faţa care însoţise articolul îndepărtă orice urmă de îndoială.

Era o fotografie de publicitate, probabil din portofoliul ei ca manechin. Fata era adorabil de senzuală, părul negru încadrîndu-i obrajii catifelaţi şi ochii ciudaţi, cristalini. Unui bărbat probabil că i se părea ca un înger drăgălaş, numai bun de savurat.

Doamna Sonderborg, o specialistă în ciudăţeniile speciei umane, o recunoscuse fără dificultate. Mintea ei inteligentă se amuză să vadă această faţă apărîndu-i în cale după atît de mult timp, complet schimbată acum, şi totuşi aceeaşi.

Intră zîmbind în sufragerie.

– Oh, doamnă Sonderborg! exclamă femeia Keating, cu buzele umede de supă. Bucătăreasa dumneavoastră este un geniu. Tocmai îi spuneam domnului Sonderborg că este cel mai minunat *consommé* pe care l-am mîncat de cînd eram fetiţă. Aş cere reţeta, dar la mine acasă nu am nici o clipă de linişte ca să pregătesc ceva atît de delicios. Cu un copil în braţe alergînd după celălalt... slavă Domnului că nu sînt prea multe camere în care să se ascundă!

– Îi voi cere doamnei Ames să ţi-o scrie, spuse doamna Sonderborg. Deşi nu cred că acest consommé va pune ceva carne pe oasele istovite ale soţului tău.

– Dacă hamburgerii şi pastele făinoase nu au reuşit, atunci nimic nu va reuşi, chicoti tînăra soţie. Am încercat să am grijă de calorii, pentru amîndoi.

– Oh, mie nu mi se pare gras, spuse doamna Sonderborg, ochii ei studiind ochii negri ai bărbatului,

tenul bronzat şi formele atletice ale braţelor şi umerilor pe sub costum.

Preşedintele, aşezat în capătul mesei, era pierdut în gînduri şi nu văzu ochii soţiei întîlnindu-i pe cei ai tînărului bancher. Privirea lui Russ Keating nu lăsa nici o îndoială asupra a ceea ce simţea faţă de cicălitoarea lui soţie, şi asupra a ceea ce era pregătit să facă, oricînd doamna Sonderborg va hotărî să-i facă cu degetul.

La urma urmei, Ralph era drumul cel mai rapid spre avansare al oricărui tînăr bancher.

Iar doamna Sonderborg, calea cea mai eficace spre bunăvoinţa lui Ralph. Bineînţeles, cu condiţia ca măsuri potrivite să fie luate pentru a fi satisfăcută.

Doamna Keating păru să fi observat tăcerea care se lăsase, şi încercă să o acopere cu un nou şuvoi de sentimentalisme.

– Argintăria este elegantă, spuse ea. N-am mai văzut ornamente atît de frumoase.

În timp ce vorbea soţul îi aruncă o privire plină de înţelesuri soţiei şefului său, apoi i se adresă lui Ralph cu o întrebare respectuoasă referitoare la terenurile imobiliare din zonă.

Doamna Sonderborg ascultă gînguritul soţiei despre argintărie. Gîndurile i se întoarseră la Annie Havilland, actriţa necunoscută despre care toată lumea făcea atît de mult caz.

Ce noroc extraordinar să debuteze la Hollywood într-un rol principal dintr-un film creat de Damon Rhys! Se întreba cum de reuşise aşa ceva. Rhys era un tip nebun, dar de asemenea un perfecţionist.

Şi Rhys îşi numise personajul Liane! Coincidenţele nu se mai terminau?

Pe de altă parte, îşi zise doamna Sonderborg,

coincidenţă nu era poate cuvîntul potrivit. Legătură era mai bun.

În orice caz, cît de ironic, cît de picant să-ţi imaginezi soarta care se deschidea acum în faţa fetei! O soartă ale cărei întorsături nu puteau fi prevăzute, dar care cu siguranţă vor presupune duşmani la fel de mulţi ca prieteni, surprize dureroase, precum şi altele plăcute. Doamna Sonderborg cunoştea Hollywood-ul doar de la distanţa siguranţei din Palm Springs, dar era destul de aproape de faimoasa junglă pentru a-i mirosi duhorile de moarte.

Da, tînăra Havilland avea de înfruntat o soartă periculoasă.

O soartă pe care doamna Sonderborg o putea contempla de la distanţă sau o putea schimba după bunul ei plac.

Aceasta era alegerea cea mai tentantă.

Categoric, de acum încolo va urmări mai atentă revista *Daily Variety*.

Însă deocamdată se mulţumi să-şi îndrepte întreaga atenţie asupra bărbatului tînăr aşezat în faţa ei, ai cărui ochi vioi continuau să se furişeze spre ea, în timp ce ecoul vocii plîngăreţe a soţiei lui răsuna între ei doi.

Barry Stein era aşezat la biroul său de la *Continental Artists Management, Inc.*, şi clătina din cap.

Annie Havilland reuşise din nou.

Aici era el, aparent impresarul ei, cel care ar fi trebuit să se lupte să-i obţină roluri. În schimb, citea despre ultimul ei triumf în *Daily Variety* şi aştepta ca ea să-l sune şi să-i dea detalii.

Nu-i rămînea altceva de făcut decît să stea lîngă telefon pînă cînd ea va lua legătura cu el ca să-i ceară ajutorul pentru contractul de la *International Pictures.* Îl umilea faptul că se simţea ca un simplu curier în loc să fie cel care îi organiza cariera. Deşi, trebuia să recunoască, încă de la început ea marcase victorii acolo unde el s-ar fi temut să-şi pună piciorul.

Însă rolul principal dintr-un film de Damon Rhys! Cum naiba reuşise aşa ceva?

Mai ales că toate semnele fuseseră foarte clare – de cel puţin optsprezece luni – deşi Barry nu avusese inima să i-o spună – că uşile Hollywood-ului îi erau închise.

Ei bine, ea reuşise totuşi. Şi încă singură.

Nu exista nici o îndoială în privinţa misteriosului ei talent de a găsi oaze de posibilităţi în cele mai aride pustiuri. Şi nu mai avea nici un sens să se lamenteze că, de fapt, o dată în plus, îi făcuse munca în locul lui.

Ceea ce conta acum era să negocieze contractul şi să creeze impresia pentru cei de sus de la *Continental Artists Management* că viclenia şi ingeniozitatea acestei lovituri se datorau în întregime lui Barry şi nu vedetei.

Pentru că probabil asta va ajunge într-o zi.

O mare vedetă.

Cu gîndul acesta în minte, Barry întinse mîna spre telefon.

Al Cantele izbucni în rîs.

Răcnetul de leu al încîntării lui răsună prin bucătărie. Macaroanele pe care soţia lui i le puse în faţă

erau neatinse, paharul de *Chianti* pe jumătate gol.

Primise un telefon de la Martin Fiore anunţîndu-l vestea extraordinară şi imediat îşi trimisese secretara să-i aducă un exemplar din *Daily Variety.*

Acum privea extaziat articolul şi fotografia care arăta faţa zîmbitoare a lui Annie.

– Shirley! Vino să vezi. Lovi revista cu palma. Annie a noastră şi-a făcut rost de un rol mare. Foarte mare. Dumnezeule! Nemaipomenit!

Soţia lui se apropie într-o doară ca să privească revista, zîmbind nesigură. Fireşte că se bucura pentru Annie, care era una dintre puţinele tinere inteligente pe care le întîlnise de cînd apăruseră aceşti îngrozitori ani şaizeci, distrugînd tot ce mai rămăsese din tradiţiile decente.

Însă oricît de mult i-ar fi plăcut Annie, nu se prea putea bucura să o vadă în casă. Lui Al i se scurgeau ochii după ea, ceea ce era destul de jenant, mai ales că era îndeajuns de bătrîn ca să-i fie tată.

Numai Dumnezeu ştia ce i-ar fi plăcut să facă cu fata asta.

Shirley nu putea decît să se închine cînd nu o vedea nimeni şi să-şi pună toată încrederea în integritatea lui Annie atunci cînd o asaltau îndoielile, întrebîndu-se dacă se întîmplase ceva cu adevărat.

În orice caz, slavă Cerului, Annie va ajunge acum un mare star şi va fi prea ocupată ca să-şi continue vizitele regulate la firma soţului ei.

– Bravo ei, spuse Shirley, punîndu-şi mîna pe umărul lui Al. Acum termină-ţi prînzul.

Al simţea mîndria unui tată în ce-o privea pe Annie. Luă hotărîrea să-i trimită un coş cu fructe şi nişte *Asti Spumante.*

Fireşte, în adîncul inimii lui se dădea o bătălie.

Gîndurile legate de ea erau ruşinoase. Aproape incestuoase, dacă se gîndea cît de mult devenise o parte a familiei.

Slavă Domnului că niciodată lucrurile nu evoluaseră între ei.

Îşi alungă din minte gîndurile tulburătoare şi lovi din nou cu palma exemplarul din *Variety,* zîmbind cu gura pînă la urechi.

– Ei, ce zici, Shirley? Extraordinar!

Nick Marciano stătea în pantaloni scurţi în faţa unei mese acoperite cu sticlă de lîngă o mare piscină. Dimineaţa era foarte fierbinte. Nici măcar adierea vîntului din Malibu nu părea să o facă mai suportabilă.

Din casă se auzi un rîs masculin şi o voce care vorbea însufleţit la telefon.

Pe masa din faţa lui Nick se afla un exemplar deschis al revistei *Variety,* paginile fiind fixate cu o scrumieră şi un pahar de vodcă. Umezită de stropii de apă din piscină, faţa lui Annie se uita la el.

Deci a reuşit. Gîndul se înălţă ca un fir fin prin mahmureala zdrobitoare care părea să-i despice interiorul creierului.

Era articolul un vis? Se putea ca fotografia să nu fie altceva decît o nouă formă a fanteziilor pe care le avea despre ea?

În ultimul timp totul era un vis. Pilulele şi băutura erau cei mai buni prieteni ai săi în timpul nopţii, dar cei mai cumpliţi duşmani ai dimineţii. Pentru că atunci cînd se privea în oglindă nu se putea regăsi.

Avea o soartă ciudată, şi nu una pe care ar fi

crezut-o posibilă pentru oricare fiinţă umană ale cărei picioare erau ancorate de planetă prin simpla gravitaţie. Dar acum îl luase prin surprindere şi cîştiga în avînt cu fiecare zi care trecea.

Închise ochii mult timp, apoi îi deschise. Da, fotografia era încă acolo. Cît de frumoasă era Annie. Atît de inocentă, de tînără şi de sinceră.

Astăzi va face un efort ca să-şi redobîndească luciditatea şi o va suna. O va felicita, va promite să o ia la cină, va fi de acord cu sfaturile ei de a avea grijă de el însuşi. Va fi de acord cu orice.

Dacă n-ar fi fost dragostea pentru ea, ar fi fost calm acum. Acel ceva ce-l devora se hrănea fericit cu trupul lui, şi lui nu-i păsa.

Du-te, fii o tîrfă! cuvintele furioase de despărţire ale tatălui său îi reveniră în minte bătîndu-şi joc de el, în timp ce privea dincolo de piscină la colinele indiferente. *Trimite-te singur în iad cu binecuvîntarea mea. De acum înainte, eu nu mai am nici un fiu.*

Nick zîmbi. În curînd blestemul va deveni o realitate, iar necazurile lui se vor termina.

Însă Annie! Ea merita o viaţă lungă, copii, fericire.

Ce fel de om era Rhys? Ce anume îi ceruse?

Cedase?

Nu.

Nu!

Întrebarea îl durea mai mult decît toate rănile lui adunate la un loc.

Brusc simţi o mînă caldă pe umărul lui gol.

– Veşti bune, Nick? Vocea dinăuntru ieşise afară şi se afla lîngă urechea lui, mînă coborînd mai jos şi mîngîindu-l încet.

Nick dădu din cap, ochii aruncînd o privire scurtă

paharului de vodcă.

– Haide, iubitule, spuse vocea. Să înotăm.

Aşezat la tejgheaua supraîncălzitului local *Chock Full O'Nuts* de pe strada Treizeci şi şapte, Roy Deran îşi permise să zîmbească. Rupse cu grijă articolul de pe pagina din *Variety*.

Annie va juca rolul principal dintr-un film de Damon Rhys!

Nu exista loc mai bun de unde să începi, spun unii, decît din vîrf.

Roy era sfîşiat între o mîndrie părintească şi o strîngere de inimă care îi provoca teamă. Ştia că Annie va fi capabilă să facă faţă rolului. Venise la el cu poate cel mai fantastic talent înnăscut pe care îl văzuse într-o generaţie şi muncise din răsputeri. Era pregătită.

Pe de altă parte, Hollywood-ul va încerca să o mănînce de vie, pentru că era o necunoscută în drum spre glorie. Va fi detestată fiindcă nu-şi croise drum prin rîndurile fetide ale Oraşului Iluziilor.

Acesta era monstrul care îi distruse viaţa lui Roy cu douăzeci şi patru de ani în urmă, exact în clipa în care crezuse că se afla pe culmile tinereţii sale.

Ridicînd din umeri, ieşi din local, împăturind articolul şi punîndu-l în buzunarul hanoracului.

În ciuda emoţiilor variate, dimineaţa arăta mai înviorătoare decît de obicei, taxiurile mai galbene, strada udată de ploaie mai strălucitoare, beculeţele reclamelor mai luminoase în splendoarea lor stupidă.

Roy se întrebă ce anume spălase atît de curat faţa

tristă a lumii.

Apoi zîmbi. Era Annie, desigur.

Deşi îşi făcea probleme pentru ea, era de două ori o mai mare supravieţuitoare decît fusese el. Tăria ei de caracter era atît de puternică, cele mai mari puteri din Hollywood îşi vor roade unghiile încercînd să o înfrîngă.

Îşi încrucişă degetele în interiorul buzunarului.

– *Aranjează-i, Annie,* îşi zise el. *Nu lua prizonieri.*

În casa sa din Bel Air, Rima Baines era întinsă pe un scaun de plajă, exemplarul din *Variety* zăcînd mototolit pe plăcile umede de la marginea piscinei de lîngă ea. Cu un uşor tremur duse la buze paharul mare de *Bloody Mary*.

Se uită o clipă la telefonul roz de pe masa din faţa ei. În clipa aceea se auzi sunetul lui slab, iar ea smulse receptorul din furcă.

Era impresarul ei. Îl salută cu o obscenitate foarte concisă.

– Ai văzut ziarele, presupun, spuse ea. Zdreanţa aia de Annie Havilland. N-am ştiut că Rhys e aşa mare amator de tîrfe. Un ţap bătrîn ca el ar trebui să-şi ţină acasă puţa.

Impresarul ei asculta liniştit în timp ce ea perora cu patos. Sorbea din băutură între înjurături.

– Rima... Într-un tîrziu făcu o încercare de a plasa un cuvînt. Ea îl întrerupse de şase ori înainte să se oprească cu un oftat furios.

– Rima? întrebă el nesigur.

– Ce?

– Rima, nu ne putem pierde vremea făcînd pre-

supuneri despre un alcoolic bolnav ca Rhys. Omul e nebun şi e aşa de douăzeci de ani. Filmele lui au succes doar din cauza bugetului de publicitate – îşi încrucişă degetele în timp ce minţea – iar acest ultim ghiveci cu siguranţă că va însemna sfîrşitul lui. Tu eşti prea mare ca să te implici în astfel de proiecte marginale. Eşti o regină. El e un bufon.

Îşi încrucişă din nou degetele. Rolul lui Liane ar fi fost o incredibilă delicatesă dacă Rima ar fi fost cu zece ani mai tînără. Sau poate cu cinci.

Ei bine, cel puţin cu şapte.

Opt.

– În regulă, se răsti ea în cele din urmă. Acum mă duc să înot. Vorbim mai tîrziu. Însă te previn: ai al naibii de mare grijă ca următorul meu film să facă acest *A Midnight Hour* să arate ca rahatul care e.

– Bineînţeles, Rima. Eşti cu mult deasupra acestui gunoi. Salutări familiei. Te sun mai tîrziu, draga mea.

Puse încet telefonul jos şi răsuflă uşurat. Furtuna trecuse, cel puţin pentru dimineaţa asta.

Clătină din cap întinzînd mîna spre dulapul cu băuturi.

Zece ani.

Rima trînti telefonul cu toată forţa nemulţumirii ei. S-o ia naiba pe căţeaua aia de Havilland! În cîte feluri îl regulase pe Rhys de-i oferise ei rolul?

Partea cea mai proastă era că nu avea cum să ştie atît de multe feluri ca Rima – pur şi simplu pentru că era prea tînără.

Dar ajunsese prima.

La naiba, la naiba!

Hal Parry dansa prin apartamentul său din Park Avenue cu revista *Variety* în braţe. Prin cameră erau împrăştiate pahare cu băutură, mai mult sau mai puţin goale. Petrecuse pînă noaptea tîrziu cu prietenii lui, iar femeia de serviciu nu venea pînă la ora două.

Cu halatul fluturînd în jurul lui se opri brusc în faţa telefonului şi formă un număr din California unde era ora zece dimineaţa.

O voce înregistrată pe robot îi răspunse:

– Bună, sînt Annie Havilland. Nu pot veni acum la telefon, dar dacă vreţi să lăsaţi un mesaj vă voi suna cît mai curînd posibil.

– Sînt Hal, draga mea. Te sun ca să te felicit. Isuse! Ştiam eu că o să le arăţi idioţilor de acolo ce înseamnă talentul. Ochii lui se înceţoşară în timp ce vorbea. Eşti extraordinară, scumpă Annie. Sînt teribil de mîndru de tine. Ascultă: sună-mă cît mai repede. Ne întîlnim şi...

– Hal? o voce somnoroasă apăru dintr-odată pe fir. Eşti chiar tu? Am ridicat receptorul imediat ce ţi-am auzit vocea.

– Micuţa mea, strigă Hal încîntat. Te iubesc!

– Şi eu te iubesc, Hal. Eşti foarte drăguţ că mă suni. Am pus telefonul pe robot pentru că toată dimineaţa m-au sunat oameni care vor să semnez contracte sau vor bani de la mine. O să înnebunesc în oraşul ăsta.

– Oh, nu, draga mea. Tu nu. Ascultă-l acum pe bătrînul Hal. El ştie ce înseamnă calităţi adevărate şi tu le ai.

Credea ceea ce spunea. Pentru o fată atît de frumoasă şi lipsită de experienţă, Annie avea un formidabil cap pe umerii ei gingaşi.

– Hal, cînd ne vom vedea? Vocea ei melodioasă îl fermecă.

– Nu trebuie decît să spui un cuvînt şi am plecat. Uite cum facem: săptămîna viitoare am nişte afaceri cu cîţiva tipi din Burbank. Te voi suna. În regulă?

– Mulţumesc, Hal. Îţi mulţumesc foarte mult.

– Să ai grijă de tine. Cînd ajung acolo ne facem de cap.

După ce închise telefonul, Hal îşi mîngîie stomacul şi întinse mîna după cel mai apropiat pahar cu coniac. Annie Havilland va juca într-un film important! Măcar o dată o persoană de treabă primea ce merita.

Firește, el fusese cel care o lansase cînd riscase cu ea la reclama pentru parfumul *Daisy.*

Un lucru se putea spune despre el, medită Hal: avea un ochi experimentat pentru talente, nu doar pentru fotografii cu femei goale. Nimeni nu negase asta vreodată.

Annie vedetă!

Va trebui să-i anunţe pe cîţiva oameni. O seară grozavă pentru o petrecere.

Hamon Kurth era aşezat pe terasa care dădea spre padocul din spatele casei. Exemplarul din *Variety* se afla pe genunchii lui. I-l adusese Juan fără nici un cuvînt, singurul semn al înţelegerii lui fiind sticla de *Armagnac* de cincizeci de ani pe care o adăugase pe tava cu cafea.

Kurth nu avusese nevoie decît de o singură lectură a articolului. Îl cunoştea pe Damon Rhys şi ştia ce trebuise să se fi întîmplat.

Urmări un vultur leneş plutind peste coline, căutînd prada. Ochii lui cenuşii nu se mişcară, nu clipiră. Faţa îi era la fel de inexpresivă ca aceea a unei şopîrle.

Sunetul îndepărtat al unor rîsete veni din zona piscinei. Rosemary pregătise un picnic pentru Tess, Maggie şi cîteva dintre prietenele lor. Era ultimul prilej înainte ca fetele să se întoarcă la şcoală, la Geneva. Kurth sorbi o mică înghiţitură din paharul cu coniac, mintea lucrîndu-i calmă şi fără grabă.

Într-un tîrziu ridică telefonul de pe masa de lîngă el şi formă un număr.

– Fă-mi legătura cu Walter Denenberg în dimineaţa asta, spuse el încet. Apoi cu Lon Hammer. Myron Shubov. Theo Kirk. Şi probabil şi cu Paul Ozhinski. În ordinea asta. Mai rămîn aici o jumătate de oră. Apoi voi fi în maşină; apoi la birou. Mulţumesc.

Închise telefonul.

Faţa lui Annie Havilland trecu prin mintea lui, neschimbată de cei doi ani care trecuseră de cînd o zărise pentru prima dată. Frumosul păr negru cădea ca un nimb de-a lungul obrajilor ei de porţelan.

Urmărind imaginea din amintirea lui, ochii i se întunecară fascinaţi. Răni deschise se formau în colţurile gurii senzuale, amestecîndu-şi şuvoiul de sînge cu rujul buzelor. Cascada de roşu se revărsa în valuri nemiloase, iar strigăte de îndurare îi ţîşneau de pe buzele însîngerate.

Trupul firav plutea graţios, zvîrcolindu-se în lumină pe cînd mîini bărbăteşti sfîşiau cu grijă pielea, tăind sîni, crestînd coapse, găsind în sfîrşit organele genitale. Strigătele înnebunite de durere despicau ca nişte

imnuri pîlpîirile din odaia fanteziei, provocatoare în disperarea lor.

Kurth se excită, şuvoiul de sînge izvora acum dintre picioare, un torent stacojiu scurgîndu-se cleios spre podea. Carnea goală tremură, părul se umplu de sînge, talia zveltă îi umplu mîinile cînd îşi împinse sexul în partea cea mai gingaşă a rănii.

Respira greoi. Încă cinci secunde şi şi-ar fi deşertat plăcerea în pantaloni, atît de ameţitor era gîndul la acea piele catifelată, încinsă de agonie.

Pe neaşteptate o mînă mică se strecură într-a lui şi auzi în ureche o voce muzicală:

– Tată?

Era Tess.

Tresărind, îşi îndreptă privirea asupra fetiţei de nouă ani, cu ochii ei mici şi blînzi, cu pistruii şi cu părul roşcat prins într-o coadă de cal.

Îi zîmbea. Apa picura din frumosul ei costum de baie.

– Nu vii? îl întrebă ea.

El o trase spre el şi o îmbrăţişă fără să-i pese că apa îi păta cămaşa de mătase. Mîna ei rămase într-a lui cînd îi dădu drumul.

– În dimineaţa asta nu, prinţesă. Mă tem că trebuie să mă grăbesc la birou. Dar voi călări cu tine după-amiază. Ce zici?

Ea îi zîmbi, inocenţa ei fermecîndu-l.

– Bine, tată.

El îi trase prosopul în jurul umerilor ca să nu-i fie frig şi o sărută din nou. Îi plăcea să o îmbrăţişeze. Era ca şi cum şi-ar fi îmbrăţişat propriul înger. Ea şi Maggie erau singurele părţi pure şi frumoase de pe pămînt împreună cu mama lor, fireşte. Făceau ca tot restul să fie suportabil.

– Să ai grijă la piscină, spuse el. Nu alerga.

– Voi fi atentă, tată.
– Te iubesc, prinţesă.
– Şi eu te iubesc.

Îi urmări corpul mic fugind pe pajişte. Cînd dispăru după un gard viu, îşi îndreptă din nou gîndurile asupra problemelor sale.

Într-o clipă telefonul va suna. Shubov, Ozhinski şi ceilalţi aflaseră deja probabil şi îi aşteptau ordinele.

Buzele lui se arcuiră într-un zîmbet fugar.

Venise vremea să intre în joc.

În partea opusă apartamentului lui Hal Parry, dincolo de Central Park mai era cineva care citea articolul din *Variety*.

Degete fine ţineau revista în timp ce o privire calmă trecea peste rînduri o dată, apoi încă o dată.

Fotografia lui Annie Havilland o arăta zîmbind, o imagine elegantă şi senzuală. Structura perfectă a feţei, sprîncenele fine scoteau în evidenţă ochii migdalaţi, misterioşi, a căror candoare stranie se alătura capacităţii – sau să fi fost dorinţă? – de a se ascunde în spatele faţadei inteligente a unui mare talent interpretativ.

Ochii care studiau fotografia se îngustară.

O mai văzuse pe fata asta şi înainte. Era sigură.

În articol se vorbea despre apariţiile ca manechin şi în reclame.

Da: parfumul *Daisy*. Da.

Însă mai era ceva.

Cînd? Unde?

Ochii se închiseră, genele aurii se uniră ca nişte evantaie irizate. În spatele lor mintea se goli. Toate gîndurile fură îndepărtate pregătindu-se pentru concentrare. Rămase doar un zid negru, aşteptînd ca răspunsul să fie scris pe el.

Se scurseră cîteva clipe. Un gol odihnitor o legănă, balansîndu- o încet, încet...

Apoi răspunsul veni.

Se întîlniseră din întîmplare. Atunci nu acordase nici o importanţă acestui fapt.

Am scăpat punga...

Fireşte, nu se putea să fie în întregime doar o întîmplare. Mai ales după asta. Cineva afirmase cîndva că întîmplarea este o formă voalată a inevitabilului. Trebuia să fie adevărat, pentru că două orbite, oricît ar fi fost de disparate, aveau un punct convergent în spaţiu şi timp...

Mîinile lăsară revista. Traversă camera, se întoarse cu o foarfecă şi decupă cu grijă articolul. Se uită la el încă o dată, apoi îl duse pe raftul unde erau păstrate cărţile.

Alese una la întîmplare şi inseră articolul ca semn de carte. La pagina deschisă recunoscu cuvintele pe care le citise de sute de ori, paragrafe ale căror formă şi sintaxă îi erau la fel de familiare ca şi mobila din cameră.

Se duse la oglindă şi îşi studie ochii. Ceva o fascina cînd se gîndea la tînăra care păşise din obscuritate într-un mare rol, un rol plăsmuit de cel mai mare dintre creatori.

Oare la ce se va fi gîndit Annie Havilland cînd, trezindu-se în această dimineaţă, îşi va contempla marele noroc şi atenţia bruscă şi entuziasmată a lumii din jurul ei? Oare bucuria şi teama se luau la întrecere

pentru a-i stăpîni mintea? Simţea ea cum viitorul se năpusteşte asupra ei cu o presiune de cincizeci de ori mai mare decît cea precedentă?

Fotografia nu oferea nici un indiciu.

Sau, mai degrabă, oferea unul preţios. Acelaşi care fusese vizibil în ochii ei în noaptea cînd drumurile lor se întîlniseră.

„Îmi pare rău. Nu mă uitam pe unde merg."

O tînără drăguţă. Ochi drăguţi.

Dar o actriţă înnăscută. Ochii aceia niciodată nu vor spune deschis adevărul. Şi poate nici nu-l vor vedea în iminenţa lui brutală. Purtau un văl complicat care provoca schimbări în adevăr, fie că venea dinăuntru, fie din afară.

Zîmbind, Christine se întoarse de la oglindă. Observă că avea cartea încă în mînă şi porni să o aşeze lîngă celelalte uzate asemenea ei aflate pe raft.

Privirea ei zăbovi o clipă asupra micii colecţii pe care o cunoştea la fel de profund ca şi pe propriile ei gînduri.

Cărţile conţineau o lume. Singura care conta, fără nici o îndoială. Iar acum implicau în destinul lor soarta necunoscutei Annie Havilland.

Aşa cum o implicaseră deja pe cea a lui Christine.

Erau toate operele publicate ale lui Damon Rhys.

Va urma

Pasiuni, secrete, sex, răzbunare...

Annie Havilland: Avîntîndu-se spre culmile gloriei în ciuda producătorului de film sadic și periculos care a brutalizat-o, Annie se lasă atrasă într-o aventură impetuoasă cu Eric Shain - un faimos actor din Hollywood. Dar o trădare monstruoasă și un accident tragic îi pun în pericol viața și cariera - pînă cînd va fi salvată de strălucitul, dezechilibratul Damon Rhys, un scriitor legendar.

Harmon Kurth: Respectat, prețuit și temut, un mogul puternic în orașul iluziilor - e stăpînit de obsesia depravării. În intimitatea reședinței sale își satisface viciul murdar profitînd de tinere inocente - iar Annie este una dintre victime.

Christine: Amintirile cumplite, înspăimîntătoare, ascunse adînc în ea, i-au ucis sentimentele. Își manipulează și își jecmănește "clienții" cu o uimitoare dibăcie senzuală, pînă cînd o descoperire neașteptată o aduce în viața lui Annie, în patul lui Harmon Kurth, purtînd-o spre o poveste de dragoste cu Damon Rhys.

Damon Rhys: Alcoolul e blestemul lui, geniul - salvarea. Excentric, impulsiv, dar sincer și tandru, adoră talentul lui Annie și se îndrăgostește nebunește de Christine.

Eric Shain: Idolul blond, bronzat, a jucat alături de Annie în filmul care îi aduce faima. Iubirea lor îi face preferații revistelor de scandal pînă în momentul cumplit cînd ea aleargă prin noapte - spre o nouă și precară șansă a fericirii.

Alethea: Plăcerile ei sînt atît de depravate, trecutul atît de abject, încît nimic și nimeni nu-i poate opri patima perfidă. Iar acum Annie și Christine au ajuns ținta planurilor ei diabolice.

Preț 1950 lei